

BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 95

I Legislatura

Barcelona, 1 de setembre de 1982

SUMARI

I. TEXTOS APROVATS

B. RESOLUCIONS I MOCIONS

a) Resolucions

— Resolució 62/I del Parlament de Catalunya sobre la creació d'una Comissió d'investigació sobre els recents incendis forestals a Catalunya, aprovada pel Ple del Parlament en sessió tinguda el dia 28 de juliol de 1982.

3626

— Resolució 63/I del Parlament de Catalunya d'interposició de recurs previ d'inconstitucionalitat per a impugnar la Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autòmic, aprovada pel Ple del Parlament en sessió tinguda el dia 31 de juliol de 1982.

3626

II. TEXTOS EN TRAMITACIÓ

C. PROJECTES DE LLEI

— Projecte de Llei d'Administració Institucional de la Sanitat, Assistència i Serveis Socials de Catalunya (Reg. 3764). Informe de la Ponència de la Comissió de Política Social.

3627

F. PROPOSTES DE RESOLUCIÓ

4. PROPOSICIONS NO DE LLEI I ALTRES PROPOSTES

— Proposició no de Llei sobre diverses zones de

Catalunya que han estat afectades per incendis forestals (Reg. 4567). Retirada de la Proposició.

3642

— Proposta de Resolució per a interposar recurs previ d'inconstitucionalitat per a impugnar la Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autòmic, presentada pels G.p. de Convergència i Unió, del PSUC i d'Esquerra Republicana (Reg. 4628).

3642

H. INTERPELLACIONS I MOCIONS

1. INTERPELLACIONS

b) Referència de les interpellacions formulades

3643

2. MOCIONS SUBSEGÜENTS A INTERPELLACIONS

— Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les iniciatives i els serveis contra els incendis forestals (Reg. 4566), presentada pel G.p. del PSUC (Reg. 4610).

3643

— Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els incendis forestals (Reg. 4553), presentada pel Diputat I. Sr. Albert Alay, del G.p. d'Esquerra Republicana (Reg. 4620).

3644

I. PREGUNTES**3. PREGUNTES A RESPONDRE PER ESCRIT****a) Preguntes que es formulen**

- Pregunta al Consell Executiu sobre l'actitud de la Direcció General de Batxillerat envers el Batlle de Calonge, formulada pel Diputat I. Sr. Xavier Guitart, del G. Socialista (Reg. 4571). 3645
- Pregunta a l'II. Sr. Conseller d'Ensenyament sobre els ajuntaments inclosos al Programa de Seguretat Escolar, formulada per la Diputada I. Sra. Teresa Eulàlia Calzada, del G. p. del PSUC (Reg. 4579). 3645
- Pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament sobre els camps d'aprenentatge i els centres de recursos pedagògics, formulada per la Diputada I. Sra. Teresa Eulàlia Calzada, del G. p. del PSUC (Reg. 4580). 3646
- Pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament sobre el programa i la campanya de catalanització, formulada per la Diputada I. Sra. Teresa Eulàlia Calzada, del G. p. del PSUC (Reg. 4581). 3646
- Pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament sobre el conveni amb l'ONCE, formulada per la Diputada I. Sra. Teresa Eulàlia Calzada, del G.p. del PSUC (Reg. 4582). 3646
- Pregunta al Consell Executiu sobre la ubicació de la Facultat de Veterinària, formulada pel Diputat I. Sr. Xavier Guitart, del G. Socialista (Reg. 4592). 3646
- Pregunta al Consell Executiu sobre la integració laboral dels minusvàlids, formulada per la Diputada I. Sra. Rosa Barenys, del G. Socialista (Reg. 4604). 3647
- Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social sobre les beques d'estudi que convoca l'INSERSO, formulada per la Diputada I. Sra. Rosa Barenys, del G. Socialista (Reg. 4605). 3647
- Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social sobre els centres nacionals per a minusvàlids psíquics, formulada per la Diputada I. Sra. Rosa Barenys, del G. Socialista (Reg. 4606). 3648
- Pregunta al Consell Executiu sobre la ubicació de la Facultat de Veterinària, formulada pel Diputat I. Sr. Maties Vives i March, del G.p. del PSUC (Reg. 4609). 3648
- Pregunta al Consell Executiu sobre la concessió de subvencions als centres privats de Batxillerat, formulada per la Diputada I. Sra. Teresa Eulàlia Calzada, del G.p. del PSUC (Reg. 4625). 3648
- Pregunta al Consell Executiu sobre l'increment de plantilles de professors del sector públic, formulada per la Diputada I. Sra. Teresa Eulàlia Calzada, del G.p. del PSUC (Reg. 4626). 3649
- Pregunta al Consell Executiu sobre l'atorgament de noves subvencions a centres docents privats d'EGB, formulada per la Diputada I. Sra. Teresa Eulàlia Calzada, del G.p. del PSUC (Reg. 4627). 3649
- Pregunta al Consell Executiu sobre el dèficit que presenten els tallers ocupacionals, formulada per la

Diputada I. Sra. Rosa Barenys, del Grup Socialista (Reg. 4629).

0000

b) Respostes a preguntes formulades

- Pregunta al Consell Executiu sobre els nous programes dels cicles d'EGB, formulada pel Diputat I. Sr. Felip Lorda, del G. Socialista (Reg. 4449; BOPC, 89, 3454). Resposta de l'II. Sr. Conseller d'Ensenyament (Reg. 4565). 3650
- Pregunta al Consell Executiu sobre l'empresa S.F. VILA, SA, formulada pel Diputat I. Sr. Francesc Padullés, del G.p. del PSUC (Reg. 4457; BOPC, 89, 3455). Resposta de l'II. Sr. Conseller de Treball (Reg. 4574). 3651
- Pregunta al Consell Executiu sobre el nomenament d'inspectors extraordinaris d'EGB, formulada pel Diputat I. Sr. Agustín Luna, del G.p. de Centristes (Reg. 4487; BOPC, 91, 3536). Resposta de l'II. Sr. Conseller d'Ensenyament (Reg. 4587). 3653
- Pregunta al Consell Executiu sobre la negociació del conveni col·lectiu de l'Hospital Clínic i Provincial de Barcelona, formulada pel Diputat no adscrit I. Sr. Celestí Sánchez (Reg. 4490; BOPC, 92, 3552). Resposta de l'H. Sr. Conseller de Treball (Reg. 4573). 3655
- Pregunta al Consell Executiu sobre el control de les empreses i dels frauds en els acomiadaments indemnitzats, formulada pel Diputat no adscrit I. Sr. Celestí Sánchez (Reg. 4491; BOPC, 92, 3561). Resposta de l'H. Sr. Conseller de Treball (Reg. 4601). 3656
- Pregunta a l'II. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques sobre la carretera C-150 entre Serinyà i Besalú, formulada pel Diputat I. Sr. Ramon Sala, del G.p. de Convergència i Unió (Reg. 4514; BOPC, 92, 3562). Resposta de l'II. Sr. Conseller (Reg. 4594). 3660
- Pregunta a l'II. Sr. Conseller d'Ensenyament sobre els noms dels centres escolars, formulada pel Diputat I. Sr. Xavier Folch, del G.p. del PSUC (Reg. 4517; BOPC, 92, 3563). Resposta de l'II. Sr. Conseller (Reg. 4599). 0000
- Pregunta al Consell Executiu sobre la llengua catalana a les presons de Catalunya, formulada pel Diputat I. Sr. Salvador Sunyer, del G. Socialista (Reg. 4518; BOPC, 92, 3563). Resposta de l'H. Sr. Conseller de Justícia (Reg. 4600). 3661
- Pregunta al Consell Executiu sobre la situació de Banca Catalana, formulada pel Diputat I. Sr. Antoni Lucchetti, del G.p. del PSUC (reg. 4528; BOPC, 92, 3563). Resposta de l'II. Sr. Conseller d'Economia i Finances (Reg. 4603). 3662
- c) Preguntes a respondre per escrit per finalment del període de sessions**
- Pregunta al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei de Protecció de la Zona Volcànica de la Garrotxa, formulada pel Diputat I. Sr. Daniel Tarradellas, del G. Socialista (Reg. 4450; BOPC, 89, 3448; 92, 3557). Resposta de l'II. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (Reg. 4589) 3663

— Pregunta al Consell Executiu sobre el règim dels inspectors extraordinaris d'EGB, formulada pel Diputat I. Sr. Agustín Luna, del G.p. de Centristes (Reg. 4488; BOPC, 89, 3447; 92, 3557). Resposta de l'II. Sr. Conseller d'Ensenyament (Reg. 4588).

3663

J. ALTRES PROCEDIMENTS

3. PROCEDIMENTS DAVANT EL TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

— Recurs previ d'inconstitucionalitat a interposar pel Parlament per a impugnar la Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autòmic. Sol·licitud de Dictamen al Consell Consultiu (Reg. 4621). Pretensió d'interposició de recurs previ d'inconstitucionalitat (Reg. 4623). Iniciació del recurs.

3664

III. INFORMACIÓ

a) Acords, resolucions i comunicacions dels òrgans de la Cambra

— Acords interpretatius del Reglament (articles 55.3 i 128.9).

3666

— Normes supletòries i interpretatives del Reglament en relació amb la Diputació Permanent.

3666

b) Activitat parlamentària

b.1) Reunions tingudes i qüestions tractades

3666

b.2) Relació de documents entrats a la Cambra

3666

c) Composició dels òrgans de la Cambra

— Substitució d'un membre del G.p. del PSUC a la Diputació Permanent.

3668

— Designació del representant del G.p. d'Esquerra

Republicana a la Comissió d'investigació sobre els recents incendis forestals.

3669

— Designació del representant del G.p. de Centristes a la Comissió d'investigació sobre els recents incendis forestals.

3669

— Designació del representant del G. Socialista a la Comissió d'investigació sobre els recents incendis forestals.

3669

— Designació del representant del G.p. de Convergència i Unió a la Comissió d'investigació sobre els recents incendis forestals.

3669

— Designació del representant del G.p. del PSUC a la Comissió d'investigació sobre els recents incendis forestals.

3669

— Constitució de la Comissió d'Investigació sobre els recents incendis forestals.

3669

d) Règim interior

— Convocatòria de proves per a proveir la plaça de bibliotecari/a, arxiver/a, del Parlament.

3670

f) Dictàmens del Consell Consultiu

— Dictamen sobre la interposició de recurs previ d'inconstitucionalitat contra la Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autòmic.

3672

g) Altres informacions

— Sentència del Tribunal Constitucional en el recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de Patrimoni de la Generalitat (Reg. 4630).

3707

h) Rectificacions per error tipogràfic

3718

IV. ÍNDEX DE TRAMITACIONS

3718

I. TEXTOS APROVATS**B. RESOLUCIONS I MOCIONS****a) Resolucions****RESOLUCIÓ 62/ I DEL PARLAMENT DE CATALUNYA SOBRE LA CREACIÓ D'UNA COMISSIÓ D'INVESTIGACIÓ SOBRE ELS RECENTS INCENDIS FORESTALS A CATALUNYA**

APROVADA PEL PLE DEL PARLAMENT EN SESSIÓ TINGUDA
EL DIA 28 DE JULIOL DE 1982

PRESIDÈNCIA DEL PARLAMENT

Per donar compliment a allò que estableix l'article 89.2 del Reglament, s'ordena de publicar en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* la Resolució 62/ I del Parlament de Catalunya sobre la creació d'una Comissió d'Investigació sobre els recents incendis forestals a Catalunya, aprovada pel Ple del Parlament en sessió tinguda el dia 28 de juliol de 1982.

Palau del Parlament, 29 de juliol de 1982

Heribert Barrera
President del Parlament de Catalunya

Comissió d'Investigació sobre els recents incendis forestals a Catalunya, presentada per la cinquena part dels membres del Parlament, del Grup Socialista, d'acord amb la proposta de la Junta de Portaveus pel que fa al nombre de Diputats que l'han d'integrar i d'acord amb l'article 48.1 del Reglament, ha aprovat la següent

RESOLUCIÓ

El Parlament de Catalunya crea una Comissió d'investigació sobre els recents incendis forestals a Catalunya i l'actuació dels poders públics competents en la matèria. La Comissió estarà integrada per cinc Diputats, un en representació de cada Grup parlamentari.

PLE DEL PARLAMENT

El Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 28 de juliol de 1982, després de debatre la proposta de creació d'una

Palau del Parlament, 29 de juliol de 1982

El Secretari Quart
Ramon Espasa

El President del Parlament
Heribert Barrera

RESOLUCIÓ 63/ I DEL PARLAMENT DE CATALUNYA D'INTERPOSICIÓ DE RECURS PREVI D'INCONSTITUCIONALITAT PER A IMPUGNAR LA LLEI ORGÀNICA D'HARMONITZACIÓ DEL PROCÉS AUTONÒMIC

APROVADA PEL PLE DEL PARLAMENT EN SESSIÓ TINGUDA EL DIA 31 DE JULIOL DE 1982

PRESIDÈNCIA DEL PARLAMENT

Per donar compliment a allò que estableix l'article 89.2 del Reglament, s'ordena de publicar en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* la Resolució 63/ I del Parlament de Catalunya sobre la interposició de recurs previ d'inconstitucionalitat per a impugnar la Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autòmic, aprovada pel Ple del Parlament en sessió tinguda el dia 31 de juliol de 1982.

Palau del Parlament, 31 de juliol de 1982

Heribert Barrera
President del Parlament de Catalunya

PLE DEL PARLAMENT

El Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 31 de juliol de 1982, ha debatut la proposta de resolució formulada pels Grups parlamentaris de Convergència i Unió, del Partit Socialista Unificat de Catalunya i d'Esquerra Republicana (Reg. 4628) perquè el Parlament interposi recurs previ d'inconstitucionalitat per a impugnar la Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autòmic, segons el text definitiu del Projecte de Llei després de la seva tramitació a les Corts Generals.

Finalment, el Ple del Parlament, d'acord amb l'article 134.1 del Reglament i la norma supletòria per a la interposició de recurs previ d'inconstitucionalitat, dictada per la Mesa en sessió tinguda el dia 14 de juliol, ha aprovat la següent

RESOLUCIÓ

El Ple del Parlament, d'acord amb el que disposen els articles 162 de la Constitució, 34.4 i 41 de l'Estatut de Catalunya, 79 i 32 de la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional, i conegut el Dictamen núm. 28, del 30 de juliol, del Consell Consultiu de la Generalitat, emès a sol·licitud dels Grups parlamentaris de Convergència i Unió, del Partit Socialista Unificat de Catalunya i d'Esquerra Republicana, acorda d'interposar recurs previ d'inconstitucionalitat contra la Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autòmic, segons el text tramitat per les Corts Generals, impugnant:

1. Tot el projecte i cada un dels seus preceptes, per infracció dels articles 81 i 150.3 de la Constitució.

2. Els articles 2, 9, 18, 19.1, 19.2, 32.1, 32.2, 32.3, 32.5,

34.1, 35, 37.1, 37.2, 37.3, per infracció dels preceptes de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya que regulen les competències de la Generalitat, en relació amb l'article 149.3 de la Constitució.

3. L'article 4, perquè infringeix l'article 149.3 de la Constitució.

4. Els articles 32.2 i 34.3, per infracció dels articles 14 i 103 de la Constitució.

5. L'article 26.2, per infracció de la Disposició Transitòria Tercera de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, en relació amb l'article 147.2.d) de la Constitució.

Barcelona, 31 de juliol de 1982

El Secretari Primer
Ramon Camp i Batalla

El President del Parlament
Heribert Barrera i Costa

II. TEXTOS EN TRAMITACIÓ

C. PROJECTES DE LLEI

**PROJECTE DE LLEI D'ADMINISTRACIÓ INSTITUCIONAL DE LA SANITAT,
ASSISTÈNCIA I SERVEIS SOCIALS DE CATALUNYA (Reg. 3764)**

INFORME DE LA PONÈNCIA DE LA COMISSIÓ DE POLÍTICA SOCIAL

PRESIDÈNCIA DEL PARLAMENT

Per donar compliment a allò que estableix l'article 89.2 del Reglament, s'ordena de publicar en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* l'Informe de la Ponència de la Comissió de Política Social sobre el Projecte de Llei d'Administració Institucional de la Sanitat, Assistència i Serveis Socials de Catalunya.

Palau del Parlament, 30 de juliol de 1982

Heribert Barrera
President del Parlament de Catalunya

A LA MESA DE LA COMISSIÓ

La Ponència de la Comissió de Política Social, nomenada el dia 29 d'abril i formada pels Diputats I. Srs. Joan Colomines i Puig, del G.p. de Convergència i Unió; Luis A. García Sáez, del G. Socialista; Ramon Espasa i Oliver, del G.p. del PSUC; Josep Panisello i Zaragoza, del G.p. de Centristes, i Francesc Subirà i Rocamora, del G.p. d'Esquerra Republicana, s'ha reunit els dies 8, 10, 18 i 23 de juny i 1 i 8 de juliol d'enguany per estudiar el Projecte de Llei d'Administració Institucional de la Sanitat, Assistència i Serveis Socials de Catalunya (BOPC, 66, 2282) i les esmenes presentades i proposa l'informe següent, amb l'ordenació de les esmenes, a l'efecte d'allò que preveu l'article 96.1 del Reglament del Parlament.

Esmena núm. 1

D'addició

G. Socialista

D'un Títol Primer:

«Disposicions Generals»

MOTIVACIÓ: Nova ordenació sistemàticament més adequada.

Esmena núm. 2

D'addició

G. Socialista

D'un Capítol Primer:

«Funcions i competències»

MOTIVACIÓ: Nova ordenació sistemàticament més adequada.

Article 1

Paràgraf primer

Hi ha presentada l'esmena següent:

Esmena núm. 3*D'addició**G.p. del PSUC*

«Les funcions i competències de la Generalitat de Catalunya en matèria de Sanitat, *sistema de la Seguretat Social*, Assistència Social i Serveis Socials, seran exercides pel Consell...»

Lletra a)

Hi ha presentades les esmenes següents:

Esmena núm. 4*D'addició**G.p. de Centristes*

«Descentralització i desconcentració de la gestió *que garantirà un mínim d'autonomia gestora a les institucions i centres* per tal d'apropar el servei als interessats.»

MOTIVACIÓ: Més claredat i congruència amb l'exposició de motius.

Esmena núm. 5*D'addició**G. Socialista*

«Descentralització i desconcentració de la gestió, *amb intervenció i participació dels ens locals i territorials*, per tal d'apropar el servei als interessats.»

MOTIVACIÓ: Potenciació de l'efectiva gestió dels serveis pels ens locals.

Lletra b)

Hi ha presentada l'esmena següent:

Esmena núm. 6*D'addició**G.p. de Centristes*

«Simplificació, racionalització, eficàcia i coordinació administratives, *autoritzant les institucions i centres a resoldre dins del seu àmbit tot el que els és propi.*»

MOTIVACIÓ: Més claredat i congruència amb l'exposició de motius.

Lletra c)

No hi ha presentada cap esmena.

Article 2**Apartat primer**

Hi ha presentades les esmenes següents:

Esmena núm. 7*De modificació**G.p. del PSUC*

«La gestió i administració dels serveis corresponents a les matèries referides en l'article anterior seran dutes a terme sota la direcció i la tutela del Departament de Sanitat i Seguretat Social pels organismes següents:

1. Com a Entitats Gestores de la Seguretat Social, amb subjecció als principis de solidaritat financera i unitat de caixa amb tot el sistema per:

1.1. L'Institut Català de la Salut, per a l'administració i gestió dels serveis sanitaris de la Seguretat Social.

1.2. L'Institut Català dels Serveis Socials per a la gestió dels Serveis complementaris de les prestacions del sistema de la Seguretat Social.

2. Com a Serveis Sanitaris i d'Assistència i Serveis Socials de la Generalitat de Catalunya:

2.1. Els Serveis Sanitaris dependents de la Generalitat de Catalunya.

2.2. Els Serveis i Fons d'Assistència Social dependents de la Generalitat de Catalunya.»

Esmena núm. 8*De modificació i d'addició**G. Socialista*

«1. A l'àmbit territorial de Catalunya i sota la direcció, vigilància i tutela del Departament de Sanitat i Seguretat Social es creen: l'Institut Català de la Salut (ICS) i l'Institut de Serveis Socials (ICASS) per a l'exercici de les funcions i competències que en matèria de sanitat i serveis socials li atribueix la present Llei. **Ambdós Instituts tindran personalitat jurídica plena i gaudiran de capacitat jurídica i patrimonial en els termes establerts per l'Estatut de Catalunya i tota altra normativa que els sigui aplicable.**»

Esmena núm. 9*De supressió**G.p. de Centristes*

«...sota la direcció, vigilància i tutela del Departament...»

MOTIVACIÓ: Sembla poc congruent amb la idea de descentralització i desconcentració.

El G.p. de Centristes anuncia la retirada de l'esmena núm. 9.

Apartat segon

Hi ha presentades les esmenes següents:

Esmena núm. 10*De modificació**G. Socialista*

«2. Així mateix, l'ICS i l'ICASS desenvoluparan a l'àmbit de Catalunya com a Entitats Gestores de la Seguretat Social les funcions atribuïdes fins a la vigència de la present Llei a l'Instituto Nacional de la Salud (INSALUD) i a l'Instituto Nacional de Servicios Sociales (INSERSO).

En l'exercici d'aquestes funcions, l'ICS i l'ICASS gaudiran de reserva de noms i dels beneficis i franquícies de qualsevulla naturalesa que la legislació general de l'Estat atribueixi a les Entitats Gestores de la Seguretat Social.»

MOTIVACIÓ: La naturalesa jurídica de les dues entitats que es creen és determinant de les funcions que han de realitzar.

Esmena núm. 11*De supressió i addició**G.p. del PSUC*

«Les entitats esmentades, **Institut Català de la Salut i Institut Català de Serveis Socials**, tindran personalitat...»

Esmena núm. 12*De supressió**G.p. de Centristes*

«...gaudiran de plena capacitat jurídica i de capacitat patrimonial en els termes establerts per l'Estatut...»

MOTIVACIÓ: Si té capacitat jurídica s'entén que n'ha de tenir de patrimonial

Esmena núm. 13*De modificació**G.p. de Centristes*

«Al mateix temps gaudiran de reserva de noms i dels beneficis, exempcions i franquícies...»

MOTIVACIÓ: Esmenar l'error.

La Ponència recomana per majoria l'adopció del text transaccional següent entre les esmenes núms. 11 i 12:

«2. Les Entitats esmentades tindran personalitat i naturalesa d'Entitats Gestores de la Seguretat Social i gaudiran de plena capa-

citat jurídica, i de capacitat patrimonial en els termes establerts per l'Estatut de Catalunya i tota altra normativa que sigui aplicable.

Al mateix temps, gaudiran de reserva de noms i dels beneficis, exempcions i franquícies de qualsevulla naturalesa que la legislació general de l'Estat atribueixi a les Entitats Gestores de la Seguretat Social.»

Esmena núm. 14*D'addició**G. Socialista*

D'un Títol Segon:

«De l'Institut Català de la Salut»

NOTA: L'addició d'un Títol Segon passaria davant de l'article 10 segons la nova ordenació que proposa el G. Socialista.

Article 3**Apartat primer****Lletra a)**

Hi ha presentada l'esmena següent:

Esmena núm. 15*D'addició**G.p. de Centristes*

«Els Serveis i les prestacions sanitàries de la Seguretat Social de competència de la Generalitat.»

MOTIVACIÓ: Evitar confusions.

Lletra b)

Hi ha presentada l'esmena següent:

Esmena núm. 16*De supressió**G.p. del PSUC*

Tot el text de la lletra b).

Lletra c)

Hi ha presentada l'esmena següent

Esmena núm. 17*D'addició**G.p. de Centristes*

«Les activitats que determinin els plans d'actuació sanitària de l'Estat, com les que siguin...»

MOTIVACIÓ: Delimitar conceptes.

Apartat segon

Hi ha presentades les esmenes següents:

Esmena núm. 18 *De modificació*

G. Socialista

(Passaria a ser l'article 10)

«2. La gestió dels centres, serveis i institucions de l'ICS serà feta directament pels ajuntaments o altres entitats locals de l'àmbit territorial respectiu, a través de comissions o juntes de govern on només estaran els ajuntaments o entitats territorials locals a través de l'alcalde, regidors o Diputats del corresponent àmbit territorial.»

MOTIVACIÓ: Es tracta d'institucionalitzar la gestió directa de la salut i dels Serveis Socials a través dels ajuntaments i d'altres entitats territorials locals, en una correcta aplicació del principi de descentralització del Projecte.

Esmena núm. 19 *De modificació*

G.p. de Centristes

«La gestió de l'Institut Català de la Salut es realitzarà a través dels centres i unitats que es determinin i mitjançant l'establiment d'acords, concerts, convenis o fórmules de gestió integrada o compartida amb altres entitats públiques o privades per al millor compliment dels fins sanitaris.»

MOTIVACIÓ: Millora de les limitacions de les funcions.

Esmena núm. 20 *De modificació*

G.p. del PSUC

«2. La gestió de l'Institut Català de la Salut es realitzarà a través de l'estructura administrativa que es determini, d'acord amb el principi de desconcentració dels serveis en les diverses àrees territorials i funcionals.»

Esmena núm. 21 *D'addició*

G.p. d'Esquerra Republicana

«La gestió de l'Institut Català de la Salut es realitzarà a

través dels centres i unitats que es determinin, d'acord amb el principi de descentralització i desconcentració dels serveis en les diverses àrees territorials i funcionals. L'esquema orgànic de l'Institut s'establirà en total paral·lisme amb l'ordenació territorial de Catalunya. Els Serveis territorials podran tenir capacitats decisòries en els termes que s'estableixin per llei.»

Esmena núm. 22 *D'addició*

G.p. d'Esquerra Republicana

D'un nou apartat.

«3. L'Institut Català de la Salut podrà col·laborar amb entitats privades sense afany de lucre.»

Esmena núm. 23 *D'addició*

G.p. del PSUC

D'un nou apartat.

«3. La gestió i administració dels serveis sanitaris es podrà encomanar a l'Administració local, en virtut de conveni, concert o per delegació de l'Institut Català de la Salut.»

Esmena núm. 24 *De modificació*

G. Socialista

Proposa un canvi d'ordre amb l'article 7 del Projecte.

12La Ponència recomana, per majoria, l'adopció del text transaccional següent entre les esmenes núms. 19, 21 i 22, d'addició al text del Projecte:

«...i promourà l'establiment d'acords, concerts, convenis o fórmules de gestió integrada o compartida amb entitats públiques o privades, per assegurar la seva millor coordinació i el compliment de fins sanitaris.»

També, per majoria, recomana l'adopció del text transaccional següent amb l'esmena núm. 22 que passaria a ser la Disposició Transitòria Cinquena:

«En l'àmbit de competències i matèries regulades en la present Llei, el Consell Executiu aplicarà i desenvoluparà la vigent normativa estatal bàsica sobre el règim de col·laboració en la gestió de les prestacions i serveis de la Seguretat Social, mentre les Corts Generals no legislin al respecte.»

Article 4

Lletra a)

No hi ha presentada cap esmena

Lletra b)

Hi ha presentades les esmenes següents:

Esmena núm. 25*De supressió**G.p. del PSUC*

Tot el text de la lletra b)

Esmena núm. 26*D'addició**G.p. de Centristes*

« Amb els recursos aliens a la Seguretat Social que li siguin assignats per la Generalitat per a les altres activitats i serveis. »

MOTIVACIÓ: Més claredat en les responsabilitats financeres.

El G.p. de Centristes anuncia la retirada de l'esmena núm. 26.

Lletra c)

No hi ha presentada cap esmena.

Esmena núm. 27*D'addició**G.p. de Centristes*

D'una lletra d):

« Amb els rendiments del seu patrimoni »

MOTIVACIÓ: Perquè quedin recollides totes les fonts de finançament.

La Ponència recomana l'adopció del text transaccional següent amb l'esmena núm. 27:

« c) Amb els rendiments del seu patrimoni, si s'escau, i d'acord amb allò que disposin les normes que li siguin aplicables.

d) Amb les subvencions... (idèntica redacció al punt c) del Projecte). »

Esmena núm. 28*D'addició**G. Socialista*

D'un Títol Tercer:

« De l'Institut Català de Serveis Socials »

MOTIVACIÓ: Nova ordenació sistemàticament més adequada. L'addició d'un Títol tercer passaria davant de l'article 12 de l'ordenació que proposa el G. Socialista.

Esmena núm. 29*De modificació**G. Socialista*

Proposa un canvi d'ordre amb l'article 8 del Projecte.

Article 5**Apartat primer****Encapçalament**

Hi ha presentada l'esmena següent:

Esmena núm. 30*De modificació**G. Socialista*

« A l'ICASS li correspon: »

Lletra a)

Hi ha presentades les esmenes següents:

Esmena núm. 31*De modificació**G. Socialista*

« a) La creació d'equipaments i serveis socials de la Generalitat. »

Esmena núm. 32*D'addició**G.p. de Centristes*

« Les prestacions d'assistència social i els serveis socials de la Seguretat Social de competència de la Generalitat. »

MOTIVACIÓ: Evitar confusions.

El G.p. de Centristes anuncia la retirada de l'esmena núm. 32.

Lletra b)

Hi ha presentades les esmenes següents:

Esmena núm. 33 *De supressió*

G.p. del PSUC

Tot el text de la lletra b)

Esmena núm. 34 *De modificació*

G. Socialista

«b) *Les prestacions de la Generalitat en matèria d'assistència social.*»

Lletra c)

Hi ha presentades les esmenes següents:

Esmena núm. 35 *De modificació*

G. Socialista

«c) *La gestió dels Serveis Socials i prestacions de la Seguretat Social.*»

Esmena núm. 36 *D'addició*

G.p. de Centristes

«Les activitats que determinin els plans d'actuació social de l'Estat, així com...»

MOTIVACIÓ: Delimitar conceptes.

El G.p. de Centristes anuncia la retirada de l'esmena núm. 36.

Esmena núm. 37 *D'addició*

G. Socialista

D'una lletra d):

«d) *Les activitats que determinin els plans d'actuació social.*»

Apartat segon

Paràgraf primer

Hi ha presentada l'esmena següent:

Esmena núm. 38 *De modificació i addició*

G. Socialista

«2. L'ordenació de l'ICASS es realitzarà, preferentment, a través de fórmules de *serveis socials integrats*, de caràcter polivalent ***amb una orientació preventiva, i es prestaran de forma normalitzada a tots els ciutadans que ho necessitin, a través de canals normals de satisfacció de les seves necessitats socials, en els serveis d'àmbit local.***»

Paràgraf segon

Hi ha presentada l'esmena següent:

Esmena núm. 39 *De modificació i addició*

G.p. d'Esquerra Republicana

«El Departament de Sanitat i Seguretat Social establirà l'ordenació de les unitats corresponents, ***tant si són de creació pròpia com si provenen de traspassos efectuats en virtut de l'article 9.25 de l'Estatut d'Autonomia, en total paral·lelisme amb l'ordenació territorial de Catalunya. Les unitats territorials podran tenir capacitats decisòries en els termes que siguin establerts per llei.***»

Apartat tercer

Paràgraf primer

Hi ha presentades les esmenes següents:

Esmena núm. 40 *De modificació*

G. Socialista

«3. *La gestió dels Serveis Socials bàsics s'encomanarà a les entitats locals, les quals, prèvia acceptació, actuaran en virtut de conveni, concert o per delegació de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials i sota el seu control.*»

Esmena núm. 41 *D'addició i supressió*

G.p. del PSUC

«La gestió i administració de l'assistència i dels serveis socials bàsics es podrà encomanar a les entitats locals, les quals actuaran en virtut de conveni, concert o per delegació de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials ***i sota el seu control.***»

Paràgraf segon

Hi ha presentades les esmenes següents:

Esmena núm. 42*De modificació**G.p. de Centristes*

«..., mitjançant les fórmules previstes en el conveni o concert o en la norma de delegació.»

MOTIVACIÓ: Més precisió jurídica.

Esmena núm. 43*De modificació**G.p. del PSUC*

«Quan la naturalesa del servei així ho reclami, l'Institut podrà assumir les funcions que corresponguin a les esmentades entitats, mitjançant les fórmules que de mutu acord s'estableixin.»

Apartat quart

Hi ha presentades les esmenes següents:

Esmena núm. 44*De modificació**G. Socialista*

4. «L'activitat en matèria de Serveis Socials de l'ICASS i altres ens i òrgans competents es realitzarà d'acord amb les directrius i planificació del Consell Executiu, coordinant la seva actuació amb les entitats privades sense finalitat de lucre amb un control participatiu de la seva gestió.»

MOTIVACIÓ: La nova redacció respon millor al nivell competencial i a la naturalesa jurídica que ha de donar-se a l'ICASS. És important introduir millores entre les relacions de l'ICASS i els ens locals per a la gestió dels serveis socials. I també un control a les entitats privades sense afany de lucre que presten serveis socials. Correspon a l'article 5 del Projecte.

Esmena núm. 45*De supressió**G.p. de Centristes*

«...de les entitats privades sense afany de lucre en la gestió dels serveis...»

MOTIVACIÓ: No excloure entitats que col·laboren o poden col·laborar.

Esmena núm. 46*D'addició**G.p. del PSUC*

«4. Es fomentarà la col·laboració de les entitats privades sense afany de lucre en la gestió dels serveis socials, prèvia la seva inscripció en un Registre Públic, i es coordinarà la seva actuació amb la de l'Institut Català d'Assistència i Serveis...»

La Ponència, per unanimitat, recomana l'adopció de l'esmena núm. 46.

Esmena núm. 47*De modificació**G.p. del PSUC*

«...d'Assistència i Serveis Socials, al qual efecte, un cop escoltats els interessats...»

El G.p. del PSUC anuncia la retirada de l'esmena núm. 47.

Esmena núm. 48*De modificació**G. Socialista*

Proposa una variació d'ordre amb l'article 9 del Projecte.

La Ponència recomana per majoria l'adopció del text transaccional següent amb l'esmena núm. 45 que passaria a ser un apartat 5:

«5. Sens perjudici d'allò establert a l'apartat anterior, l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials podrà concertar la prestació dels serveis de la seva competència amb altres entitats, qualsevulla que sigui llur naturalesa, prèvia la seva inscripció en un registre públic, i d'acord amb les normes que fixi el Consell Executiu.»

Article 6**Lletra a)**

No hi ha presentada cap esmena.

Lletra b)

Hi ha presentada l'esmena següent:

Esmena núm. 49*De supressió**G.p. del PSUC*

Tot el text de la lletra b)

Esmena núm. 50*D'addició**G.p. de Centristes*

«Amb les consignacions pressupostàries de la Generalitat per a l'assistència...»

MOTIVACIÓ: Més claredat en les responsabilitats financeres.

Lletra c)

Hi ha presentades les esmenes següents:

Esmena núm. 51*De supressió**G.p. del PSUC*

Tot el text de la lletra c)

Esmena núm. 52*De modificació**G.p. de Centristes*

«...del número 3 de l'article anterior, en els supòsits allà previstos.»

MOTIVACIÓ: No hi ha assumpció de competències ja que aquestes són de l'Institut.

La Ponència recomana, per majoria, l'adopció del text transaccional següent amb l'esmena núm.52:

«c) ...en el supòsit allà previst.»

Lletra d)

No hi ha presentada cap esmena.

Esmena núm. 53*D'addició**G.p. de Centristes*

D'una lletra e):

«Amb els rendiments del seu patrimoni.»

MOTIVACIÓ: Perquè quedin recollides totes les fonts de finançament.

La Ponència recomana, per majoria, l'adopció del text transaccional següent amb l'esmena núm. 53:

«d) Amb els rendiments del seu patrimoni, si s'escau, i d'acord amb allò que disposin les normes que li siguin aplicables.

e) Amb les subvencions ...»(idèntica redacció al punt d) del Projecte).

Esmena núm. 54*De modificació**G. Socialista*

Proposa una variació d'ordre amb l'article 10 del Projecte.

Esmena núm. 55*De modificació**G. Socialista*

Proposa que el contingut d'aquest article passi a ser l'article 13 del Projecte.

Article 7

Hi ha presentades les esmenes següents:

Esmena núm. 56*De modificació i d'addició**G.p. del PSUC*

«1. La participació democràtica en el control i vigilància de la gestió de les dues Entitats Gestores i de la Caixa General de la Seguretat Social es realitzarà d'acord amb l'article 17.5 de l'Estatut de Catalunya.

2. La participació en el control i vigilància de la gestió de l'Institut Català de la Salut i de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials serà efectuada, als diferents nivells, per òrgans en què figuraran, per parts iguals, representants dels sindicats de les organitzacions empresarials i de l'Administració pública.

3. Els Consells Generals de l'Institut Català de la Salut i de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials són els òrgans superiors a través dels quals es realitza la participació esmentada en els punts anteriors.

Cada Consell General Català estarà integrat pels membres següents:

—12 representants dels Sindicats més representatius, en proporció a la seva representativitat.

—12 representants de les Organitzacions Empresarials més representatives, en proporció a la seva representativitat.

—12 representants de l'Administració pública.

El Consell General de l'Institut Català de la Salut desenvoluparà, a més, la participació en el control i vigilància de la gestió de la Caixa General de la Seguretat Social creada en l'article 10.

El President de cada Consell General serà el Conseller de Sanitat i Seguretat Social de la Generalitat, que serà un dels membres representants de l'Administració pública. Hi haurà, a més, en cada Consell General tres Vice-presidents,

membres de cada una de les tres parts representades en el Consell General.

4. La representativitat de les Organitzacions Empresariales i dels Sindicats s'establirà d'acord amb allò que preveu la Disposició Addicional sisena de l'Estatut dels Treballadors.»

Esmena núm. 57

De modificació

G.p. Socialista

«L'organització de l'ICS i de l'ICASS a nivell de Catalunya, provincial i local garantirà l'existència dels corresponents òrgans de control i vigilància de la gestió amb participació en aquests per parts iguals dels representants de l'Administració, dels sindicats dels treballadors i de les associacions d'empresaris.»

MOTIVACIÓ: En el Projecte de Llei ha d'estar regulada i prevista de manera concreta la participació dels afectats en general i en concret dels sindicats i associacions d'empresaris.

Esmena núm. 58

D'addició

G.p. d'Esquerra Republicana

«La participació democràtica de tots els interessats, sindicats de treballadors, associacions empresarials i col·legis i entitats professionals, d'acord amb l'article 129.1...»

Esmena núm. 59

D'addició

G.p. de Centristes

«La participació democràtica de tots els interessats, sindicats de treballadors, associacions empresarials i col·legis professionals, d'acord...»

MOTIVACIÓ: Perquè hi estigui representat tot l'espectre social.

Esmena núm. 60

De modificació

G. Socialista

Proposa que aquest article passi a ser el 3.

Esmena núm. 61

De modificació

G. Socialista

Proposa una variació d'ordre amb l'article 11 del Projecte.

Article 8

Apartat primer

Hi ha presentada l'esmena següent:

Esmena núm. 62

De modificació

G. Socialista

«Les resolucions de l'ICS i de l'ICASS quan realitzin funcions d'Entitats Gestores de la Seguretat Social a què es...»

MOTIVACIÓ: Distingir el règim d'impugnació de les resolucions de l'ICS i de l'ICASS en relació amb les funcions que realitzen. Així mateix, entre les mesures s'han d'incloure les relacionades amb el personal i les seves funcions.

Apartat segon

No hi ha presentada cap esmena.

Esmena núm. 63

De modificació

G. Socialista

Proposa que aquest article passi a ser el 4.

Esmena núm. 64

De modificació

G. Socialista

Proposa una variació formal d'ordre amb l'article 12 del Projecte.

Article 9

Hi ha presentades les esmenes següents:

Esmena núm. 65

De modificació

G.p. del PSUC

«1. Els Pressupostos de les Entitats Gestores i de la Caixa General de la Seguretat Social a Catalunya s'elaboraran i s'adjuntaran al Pressupost únic de la Generalitat, d'acord amb el que preveu la Llei 11/1977, del 4 de gener, General Pressupostària.»

Esmena núm. 66

De modificació

G.p. de Centristes

«Els Pressupostos de les Entitats Gestores de la Seguretat Social a Catalunya s'integraran, d'acord...»

MOTIVACIÓ: Aclariment de conceptes.

Esmena núm. 67

D'addició

G. Socialista

«Els Pressupostos de les Entitats Gestores de la Seguretat Social a Catalunya s'inclouran, d'acord amb l'article 49 de l'Estatut de Catalunya, en el Pressupost únic de la Generalitat d'una manera perfectament diferenciada, *separada* i es reflectiran en els estats d'ingressos, *i de despeses*, separadament, els provinents de la Seguretat Social dels restants, i tot això, a més a més, sens perjudici del que estableixin les normes de règim econòmic de la Seguretat Social dictades per l'Estat.»

MOTIVACIÓ: Aconseguir una millor transparència i clarificació de la situació econòmica de l'ICS i de l'ICASS. Correspon a l'article 9 del Projecte.

La Ponència recomana, per majoria, l'adopció parcial de l'esmena núm. 67 pel que fa a l'addició de: «...*i de despeses*...».

Esmena núm. 68

D'addició

G.p. del PSUC

D'un apartat 2:

«2. Els pressupostos esmentats aniran acompanyats dels documents següents:

- a) Els comptes i balanços de l'últim exercici.
- b) Memòria explicativa dels continguts dels pressupostos.
- c) Informe econòmic-financer, explicatiu de l'estimació dels ingressos, despeses i estudi demostratiu del cost dels serveis.»

Esmena núm. 69

D'addició

G.p. de Centristes

D'un apartat 2:

«En cap cas no es podrà aprovar la realització de transferències a partir dels crèdits pressupostaris transferits de l'Estat a la Generalitat provinents de la Seguretat Social, que no sigui per a augmentar els altres crèdits pressupostaris també transferits de l'Estat, donada la naturalesa d'afectats que tenen els recursos provinents de la Seguretat Social que financen específicament aquests crèdits.»

MOTIVACIÓ: Per tal de garantir la no-malversació de fons des del sistema de finançament de la Seguretat Social cap a fora d'aquest sistema.

Esmena núm. 70

D'addició

G.p. de Centristes

D'un apartat 3:

«La liquidació dels Pressupostos de les Entitats Gestores de la Seguretat Social a Catalunya haurà de respectar la naturalesa d'afectats dels recursos provinents de la Seguretat Social. Per tant, s'haurà de garantir que els romanents de crèdit que es puguin produir s'habilitin en els mateixos conceptes pressupostaris de que es procedeixin com a crèdits addicionals o suplementaris en l'exercici següent.»

MOTIVACIÓ: Per tal d'impedir que els sobrants —romanents de crèdit— puguin millorar els resultats de la liquidació del Pressupost únic, a partir de les «economies» dels crèdits pressupostaris provinents de la Seguretat Social.

Esmena núm. 71

De modificació

G. Socialista

Proposa que aquest article passi a ser el 5.

Esmena núm. 72

De modificació

G. Socialista

Proposa una variació formal d'ordre amb l'article 13 del Projecte.

Article 10

Hi ha presentades les esmenes següents:

Esmena núm. 73

De modificació

G.p. del PSUC

«1. Es constitueix la Caixa General de la Seguretat Social en què s'unifiquen tots els recursos financers, siguin diner, valors o crèdits, del sistema de la Seguretat Social traspasats, tant per operacions pressupostàries com extrapressupostàries, i que efectuarà el pagament de les obligacions contretes per les Entitats Gestores que es creen en l'article 2 d'aquesta Llei.

2. La Caixa General de la Seguretat Social s'adscriu a la Conselleria de Sanitat i Seguretat Social.

3. La participació en el control i vigilància de la gestió de la Caixa General serà portada a terme pel Consell General de l'Institut Català de la Salut.

4. Correspon a la Caixa General de la Seguretat Social:

- a) Rebre els recursos i pagar les obligacions de la Seguretat Social traspasada.

b) Servir al principi d'unitat de caixa, unificant tots els fons i valors generats per operacions pressupostàries i extrapressupostàries del sistema.

c) Distribuir en el temps i territori les disponibilitats dineràries per a la puntual satisfacció de les obligacions de la Seguretat Social.

d) Tramitar les operacions de crèdits i avenços de tresoreria, necessaris per a atendre els desajustos financers del sistema.

e) Autoritzar l'obertura de comptes en Institucions financeres a nom de les Entitats Gestores, Serveis o Centres de la Seguretat Social. L'existència d'aquests comptes no suposarà trencament del principi d'unitat de caixa i els saldos d'aquestes es consideraran part integrant de les disponibilitats de la Caixa General, mantenint la seva condició de fons de la Seguretat Social.

f) Elaborar l'avantprojecte de pressupostos de la Caixa General.

g) Confeccionar el pressupost mensual integrat de tresoreria, que haurà de redactar-se a partir dels pressupostos de tresoreria rebuts per les dues Entitats Gestores.

h) Portar l'inventari dels béns immobles pertanyents al Patrimoni de la Seguretat Social.

i) Totes aquelles altres funcions que li atribueixi l'ordenament vigent.

5. Corresponen als òrgans directius de les dues Entitats Gestores, d'acord amb la legislació específica, l'ordenació de la despesa, el reconeixement i liquidació de les obligacions derivades d'aquestes entitats, així com interessar el pagament de la Caixa General.»

Esmena núm. 74

De modificació

G. Socialista

«La Tresoreria General de la Generalitat tindrà al seu càrrec el servei de Tresoreria de l'ICS i de l'ICASS...»

MOTIVACIÓ: Coherència amb les esmenes anteriors.

Esmena núm. 75

D'addició

G.p. de Centristes

D'un apartat 2:

«Els fons que procedents de la Seguretat Social gestioni la Tresoreria General de la Generalitat hauran d'ésser, en primer lloc, comptabilitzats separatament de la resta de recursos que administri la Tresoreria, i, en segon lloc, els rendiments provinents de la seva col·locació en les entitats financeres corresponents hauran de comptabilitzar-se també separatament i d'aplicar-se específicament a finançar els crèdits pressupostaris afectats a la Seguretat Social, mitjançant transferències d'aquests fons a aquelles partides pressupostàries.»

MOTIVACIÓ: Per tal de garantir la comptabilització i l'aplicació separada dels recursos provinents de la Seguretat Social respecte a la resta de recursos de la Generalitat.

Esmena núm. 76

De modificació

G. Socialista

Proposa que aquest article passi a ser el 6.

Esmena núm. 77

De modificació

G. Socialista

Proposa que l'article 10 quedi integrat en l'article 3 del Projecte.

Article 11

Apartat primer

Hi ha presentades les esmenes següents:

Esmena núm. 78

De supressió

G.p. del PSUC

Tot el text de l'apartat primer.

Esmena núm. 79

D'addició i modificació

G. Socialista

«1. Per tal de preservar els recursos i el patrimoni de la Seguretat Social i de la Generalitat, el Departament d'Economia i Finances, a més de les seves competències, establirà la comptabilitat i el registre corresponent, que han de permetre conèixer tothora el caràcter dels béns i dels recursos adscrits a l'ICS i a l'ICASS llur titularitat i llur destinació.»

Apartat segon

Hi ha presentada l'esmena següent:

Esmena núm. 80

De modificació

G. Socialista

«2. Els béns i els recursos que la Generalitat adscriu a l'ICS i a l'ICASS, en el cas d'extinció o modificació que afecti la naturalesa de llurs funcions, revertiran a la Generalitat en les mateixes condicions que tenien en el moment de la seva adscripció.»

MOTIVACIÓ: Coherència amb les esmenes anteriors. Correspon a l'article 11 del Projecte.

Esmena núm. 81*De modificació**G. Socialista*

Proposa que aquest article passi a ser el 7.

Esmena núm. 82*De modificació**G. Socialista*

Proposa que l'article 11 quedi integrat en el contingut de l'article 4 del Projecte.

Article 12**Lletra a)**

Hi ha presentada l'esmena següent:

Esmena núm. 83*De modificació**G. Socialista*

«a) ...organitzativa de l'ICS i de l'ICASS.»

Lletra b)

Hi ha presentades les esmenes següents:

Esmena núm. 84*De modificació**G. Socialista*

«b)Directors Generals de l'ICS i de l'ICASS, ...»

MOTIVACIÓ: Coherència amb les esmenes anteriors.

Esmena núm. 85*D'addició**G.p. de Centristes*

«L'acord de nomenament i cessament dels Directors Generals de les Entitats Gestores, a proposta del Departament de Sanitat i Seguretat Social, entre els candidats seleccionats que reuneixin les condicions d'experts en gestió empresarial i els altres requisits professionals que s'estableixin per reglament.»

MOTIVACIÓ: Professionalitzar la Direcció de les Entitats Gestores amb criteris empresarials, que responguin als principis de l'article 31.2 de la Constitució.

Lletres c), d), e) i f)

No hi ha presentada cap esmena.

Esmena núm. 86*De modificació**G. Socialista*

Proposa que aquest article passi a ser el 8.

Esmena núm. 87*De modificació**G. Socialista*

Proposa una variació formal d'ordre amb l'article 5 del Projecte.

Article 13**Apartat primer****Lletra a)**

Hi ha presentades les esmenes següents:

Esmena núm. 88*De supressió**G. Socialista*

«a) La direcció, la vigilància i la tutela de les Entitats Gestores, els poders i les facultats de les quals pot suspendre o modificar en els casos i d'acord amb les formalitats i els requisits que es determinin per reglament.»

Esmena núm. 89*De modificació**G.p. del PSUC*

«a) La direcció, vigilància i tutela de les Entitats Gestores, poden suspendre o modificar els seus poders i els actes administratius en els casos i d'acord amb les formalitats i requisits que es determinin per reglament.»

Lletra b)

Hi ha presentada l'esmena següent:

Esmena núm. 90*De modificació**G. Socialista*

«b) ...serveis de l'ICS i de l'ICASS.»

Lletra c)

Hi ha presentades les esmenes següents:

Esmena núm. 91

De modificació

G. Socialista

«c) ...organitzativa de l'ICS i de l'ICASS...»

Esmena núm. 92

De supressió

G.p. del PSUC

«c) La proposta al Consell Executiu de l'estructura organitzativa de les Entitats Gestores i els plans d'actuació sanitària i social.»

Lletra d)

Hi ha presentades les esmenes següents:

Esmena núm. 93

De modificació

G.p. del PSUC

«d) La proposta al Consell Executiu dels plans d'actuació sanitària i social, a partir dels criteris elaborats pels Consells Generals dels Instituts.»

Esmena núm. 94

De modificació

G. Socialista

«d) ...Pressupostos presentats per l'ICS i l'ICASS.»

Lletres e) i f)

No hi ha presentada cap esmena.

Apartat segon

Hi ha presentades les esmenes següents:

Esmena núm. 95

De modificació

G.p. del PSUC

«2. Les Entitats Gestores de la Seguretat Social de Catalunya

elaboraran els avantprojectes d'ingressos i despeses que, després de ser sancionats pels seus respectius òrgans de control i vigilància, seran sotmesos pels Departaments d'Economia i Finances i de Sanitat i Seguretat Social conjuntament a l'aprovació del Consell Executiu de la Generalitat.»

Esmena núm. 96

De modificació

G. Socialista

«2. ...Pressupostos de l'ICS i de l'ICASS...»

Apartat tercer

Hi ha presentades les esmenes següents:

Esmena núm. 97

De modificació

G. Socialista

«3. ...d'eficàcia de l'ICS i de l'ICASS.»

MOTIVACIÓ: Coherència amb les esmenes anteriors.

Esmena núm. 98

D'addició

G.p. del PSUC

«3. Corresponen a la Intervenció General de la Generalitat la fiscalització, control financer i control d'eficàcia de les Entitats Gestores de la Seguretat Social de Catalunya, *sens perjudici de les competències que sobre la matèria tingui la Intervenció General de la Seguretat Social.*»

Esmena núm. 99

De modificació

G. Socialista

Proposa que aquest article passi a ser el 9

Esmena núm. 100

De modificació

G. Socialista

Proposa una variació formal d'ordre amb l'article 6 del Projecte.

Disposició Transitòria Primera**Apartat primer**

Hi ha presentades les esmenes següents:

Esmena núm. 101 *De supressió*

G.p. de Centristes

Tot el text de l'apartat primer.

Esmena núm. 102 *De supressió*

G.p. del PSUC

Tot el text del paràgraf primer de l'apartat primer.

Esmena núm. 103 *De modificació*

G. Socialista

«1. *L'ICS i l'ICASS* assumiran...que s'estableixin, *a l'ICS i a l'ICASS...*»

Apartat segon

Hi ha presentades les esmenes següents:

Esmena núm. 104 *De supressió*

G.p. de Centristes

Tot el text de l'apartat segon.

MOTIVACIÓ: No sembla adient perquè se suposa que la absorció de competències ha d'ésser completa i en el temps més breu possible.

Esmena núm. 105 *De supressió*

G.p. del PSUC

Tot el text de l'apartat segon.

Esmena núm. 106 *De modificació*

G. Socialista

«2. ...immediatament per *l'ICS i l'ICASS...*»

Esmena núm. 107 *D'addició*

G.p. de Centristes

D'una Disposició Addicional

«*Els béns de la Seguretat Social s'adscriuran en els mateixos termes amb què foren rebuts per la Generalitat de Catalunya.*»

MOTIVACIÓ: Millor ordenament del text en quedar suprimida la Disposició Transitòria Primera.

Disposició Transitòria Segona

Hi ha presentada l'esmena següent:

Esmena núm. 108 *De modificació*

G. Socialista

«...s'adscrigui a *l'ICS i a l'ICASS...* Generalitat o *dels Instituts esmentats*, es continuarà...»

MOTIVACIÓ: Coherència amb les esmenes anteriors.

Disposició Transitòria Tercera

Hi ha presentades les esmenes següents:

Esmena núm. 109 *De modificació*

G.p. del PSUC

«*Els Consells Generals Catalans creats en l'article 7 es constituïran en el termini màxim de dos mesos des de l'entrada en vigor de la present Llei i en el termini màxim de dos mesos des de la seva constitució formularan proposta sobre les funcions i desenvolupament dels seus propis reglaments, que elevaran al Departament de Sanitat i Seguretat Social.*»

Esmena núm. 110 *De modificació i supressió*

G. Socialista

«Transitòriament, mentre no es produeixin les previsions assenyalades en l'article 3 i d'acord amb el que estableix la Disposició Transitòria Segona de l'Estatut de Catalunya, continuarà en vigor la normativa de l'Estat sobre la matèria, **per la qual cosa, prèvia consulta als sindicats de treballadors i associacions empresarials i a proposta del Departament de Sanitat i Seguretat Social, el Consell Executiu procedirà a la seva deguda adaptació.**»

MOTIVACIÓ: Coherència amb la normativa estatal vigent.

Esmena núm. 111*D'addició**G.p. de Centristes*

«..., prèvia consulta als sindicats de treballadors, associacions empresarials i *col·legis professionals* i a proposta del Departament...»

MOTIVACIÓ: Perquè hi estigui representat tot l'aspecte social

El G.p. de Centristes anuncia la retirada de l'esmena núm. 111.

Disposició Transitòria Quarta

Hi ha presentades les esmenes següents:

Esmena núm. 112*De modificació**G.p. del PSUC*

«*Mentre no s'aprovi la Llei de Finances Públiques de Catalunya, els Pressupostos de les Entitats Gestores i de la Caixa General de la Seguretat Social a Catalunya s'elaboraran d'acord amb el que preveu l'article 9. Un cop aquesta Llei entri en vigor, hom s'atindrà al que aquesta disposi en la matèria.*»

Esmena núm. 113*De modificació**G. Socialista*

«El Consell Executiu *adscriurà a l'ICS i a l'ICASS* els recursos, les funcions i els serveis que siguin traspassats a la Generalitat en les matèries que regula la present Llei.»

MOTIVACIÓ: D'acord amb la normativa sobre transferències de serveis i funcions i en coherència amb les esmenes anteriors.

Disposició Final Primera

No hi ha presentada cap esmena.

Disposició Final Segona

No hi ha presentada cap esmena.

Esmena núm. 114*D'addició**G.p. del PSUC*

D'una Disposició Final Tercera:

«*La coordinació funcional de totes les activitats de les Institucions públiques, mitjançant l'establiment d'acords, concerts, convenis amb altres Entitats públiques o privades, per al millor i més integrat compliment de les prestacions sanitàries i de Serveis Socials, es farà d'acord amb el que sobre la matèria pugui regular el Consell Executiu.*»

Exposició de Motius**Paràgrafs primer i segon**

No hi ha presentada cap esmena.

Paràgraf tercer

Hi ha presentada l'esmena següent:

Esmena núm. 115*De modificació**G.p. de Centristes*

«*L'organització que s'articula en aplicació del legítim principi d'autonomia organitzativa introdueix les característiques fonamentals següents:*

— *Accentuació dels criteris de descentralització i desconcentració que permeti una major proximitat a l'administrat, que com a mínim garantirà l'autonomia de gestió de les diferents àrees territorials i de totes les institucions que, degudament acreditades, gaudeixin de la necessària capacitat de govern.*

— *Major racionalització i simplificació de l'aparell administratiu, en refundre serveis procedents de diverses entitats i evitant la reiteració de les mateixes funcions administratives a diferents nivells, de manera que les institucions puguin resoldre directament tot allò que els és propi.*

— *Els serveis socials s'ordenaran a través de la tècnica del servei social integrat, que evitarà, no tan sols la dispersió de funcions, sinó l'acció social feta per Departaments diferents.*

Aquests fets han de traduir-se en una major eficàcia i en un estalvi de la despesa pública i permetran, a més, concentrar els esforços i vincular a la comunitat el necessari i imprescindible control institucional.»

MOTIVACIÓ: Més claredat. Separació de conceptes. Delimitació de les cotes mínimes.

Paràgrafs quart i cinquè

No hi ha presentada cap esmena.

Títol de la Llei

Hi ha presentada l'esmena següent:

Esmena núm. 116*De supressió***INSTITUCIONAL DE LA SANITAT, ASSISTÈNCIA I SERVEIS SOCIALS DE CATALUNYA»***G. Socialista*

«PROJECTE DE LLEI D'ADMINISTRACIÓ

MOTIVACIÓ: El concepte de Serveis Socials, per la seva amplitud, engloba el concepte d'assistència.

F. PROPOSTES DE RESOLUCIÓ**4. PROPOSICIONS NO DE LLEI I ALTRES PROPOSTES****PROPOSICIÓ NO DE LLEI SOBRE DIVERSES ZONES DE CATALUNYA QUE HAN ESTAT AFECTADES PER INCENDIS FORESTALS**

(Reg. 4567)

RETIRADA DE LA PROPOSICIÓ**PLE DEL PARLAMENT**

Sessió Plenària tinguda el dia 22 de juliol de 1982.

Palau del Parlament, 22 de juliol de 1982

La Proposició no de Llei sobre diverses zones de Catalunya que han estat afectades per incendis forestals (Reg. 4567) ha estat retirada oralment pel Portaveu del G. p. del PSUC en la

El Secretari Primer
Ramon Camp i Batalla

El President
Heribert Barrera

PROPOSTA DE RESOLUCIÓ PER A INTERPOSAR RECURS PREVI D'INCONSTITUCIONALITAT PER A IMPUGNAR LA LLEI ORGÀNICA D'HARMONITZACIÓ DEL PROCÉS AUTONÒMIC

PRESENTADA PELS GRUPS PARLAMENTARIS DE CONVERGÈNCIA I UNIÓ,
DEL PSUC I D'ESQUERRA REPUBLICANA (Reg. 4628)

PRESIDÈNCIA DEL PARLAMENT**AL PLE DEL PARLAMENT**

La Mesa del Parlament, en sessió tinguda el dia 31 de juliol, ha admès a tràmit la Proposta de Resolució per interposar recurs previ d'inconstitucionalitat contra la Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autonòmic, segons el text tramitat per les Corts Generals, presentada pels Grups parlamentaris de Convergència i Unió, del PSUC i d'Esquerra Republicana (Reg. 4628). D'acord amb l'article 62 del Reglament, la Mesa del Parlament ha dispensat del termini per a la seva distribució, perquè pugui ésser debatuda en la Sessió Plenària extraordinària número 49.

D'acord amb l'article 89.2 i 3 del Reglament s'ordena que el text de la dita Proposta sigui reproduït per fotocòpia i distribuït a les I. Sres. Diputades i als I. Srs. Diputats abans de la Sessió Plenària núm. 49, i posteriorment que sigui publicat al *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*.

Palau del Parlament, 31 de juliol de 1982

Heribert Barrera
President del Parlament de Catalunya

Els Grups parlamentaris sotasignats presenten al Ple del Parlament la següent

PROPOSTA DE RESOLUCIÓ

El Ple del Parlament de Catalunya, d'acord amb el que disposen els articles 162 de la Constitució, 34.4 i 41 de l'Estatut de Catalunya, 79 i 32 de la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional, i conegut el Dictamen n.º 28, del 30 de juliol, del Consell Consultiu de la Generalitat, emès a sollicitud de tres Grups parlamentaris, acorda d'interposar recurs previ d'inconstitucionalitat contra la Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autonòmic, segons el text tramitat per les Corts Generals, impugnant:

1. Tot el projecte i cada un dels seus preceptes, per infracció dels articles 81 i 150.3 de la Constitució.

2. Els articles 2, 9, 18, 19.1, 19.2, 21.2, 26.3, 32.1, 32.2, 32.3, 32.5, 34.1, 35, 37.1, 37.2, 37.3 i Disposició Transitòria, per infracció dels preceptes de l'Estatut d'Autonomia de Cata-

lunya que regulen les competències de la Generalitat, en relació amb l'article 149.3 de la Constitució.

3. L'article 4, perquè infringeix l'article 149.3 de la Constitució.

4. Els articles 32.2 i 34.3, per infracció dels articles 14 i 103 de la Constitució.

5. L'article 26.2, per infracció de la Disposició Transitòria Tercera, i els articles 24.2 i 27.2, per infracció de la Disposició

Transitòria Sisena de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, ambdues en relació amb l'article 147.2.d) de la Constitució.

6. L'article 7.2, per infracció de l'article 155 de la Constitució.

Palau del Parlament, 31 de juliol de 1982

Macià Alavedra, G.p. de Convergència i Unió; Rafael Ribó, G.p. del PSUC; Joan Hortalà, G.p. d'Esquerra Republicana

H. INTERPELLACIONS I MOCIONS

1. INTERPELLACIONS

b) Referència de les interpellacions formulades

— *La interpellació al Consell Executiu sobre els incendis forestals (Reg. 4553) fou formulada pel Diputat I. Sr. Albert Alay, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, i resposta per l'H. Sr. Conseller de Governació, en el Ple del dia 28 de juliol de 1982 (DSPC, 106).*

— *La interpellació al Consell Executiu sobre iniciatives de la Ge-*

neralitat per tal d'assegurar la coordinació de les diverses iniciatives i serveis contra incendis forestals (Reg. 4566) fou formulada pel Diputat I. Sr. Rafael Ribó, del Grup parlamentari del PSUC, i resposta per l'H. Sr. Conseller de Governació, en el Ple del dia 28 de juliol de 1982 (DSPC, 106).

2. MOCIONS SUBSEGÜENTS A INTERPELLACIONS

MOCIÓ SUBSEGÜENT A LA INTERPELLACIÓ AL CONSELL EXECUTIU SOBRE LES INICIATIVES I ELS SERVEIS CONTRA ELS INCENDIS FORESTALS (Reg. 4566)

PRESENTADA PEL GRUP PARLAMENTARI DEL PSUC (Reg. 4610)

PRESIDÈNCIA DEL PARLAMENT

La Mesa del Parlament, en sessió tinguda el dia 31 de juliol de 1982, d'acord amb l'article 125.2 del Reglament, ha acordat de declarar la congruència de la moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les iniciatives i serveis contra els incendis forestals (Reg. 4566).

Per donar compliment a allò que disposa l'article 89.2 del Reglament, s'ordena de publicar en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* la damunt dita moció, i es fa avinent que, d'acord amb l'article 125.2, els Il·lustres senyors Diputats i els Grups parlamentaris poden presentar-hi esmenes fins a sis hores abans de començar la Sessió Plenària vinent.

Palau del Parlament, 31 de juliol de 1982

Heribert Barrera
President del Parlament de Catalunya

A LA MESA DEL PARLAMENT

D'acord amb l'article 125 del Reglament del Parlament de Catalunya, presentem, subsegüent a la interpellació sobre la problemàtica dels incendis substanciada en el Ple extraordinari del dia 28 de juliol de 1982, la següent

MOCIÓ

El Parlament de Catalunya acorda que en el termini de 3 mesos el Consell Executiu presentarà davant la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana informació detallada sobre l'aplicació de les directrius contingudes en el Pla de Serveis contra Incendis i de Salvament de Catalunya, incloent dins aquell termini la convocatòria preceptiva de la Comissió Nacional i de les Comissions de Brigada i de Parc establertes en el mateix Pla.

Palau del Parlament, 28 de juliol de 1982

Rafael Ribó
Portaveu del Grup parlamentari del PSUC

MOCIÓ SUBSEGÜENT A LA INTERPELLACIÓ AL CONSELL EXECUTIU SOBRE ELS INCENDIS FORESTALS (Reg. 4553)

PRESENTADA PEL DIPUTAT I. SR. ALBERT ALAY,
DEL GRUP PARLAMENTARI D'ESQUERRA REPUBLICANA (Reg. 4620)

PRESIDÈNCIA DEL PARLAMENT

La Mesa del Parlament, en sessió tinguda el dia 31 de juliol de 1982, d'acord amb l'article 125.2 del Reglament, ha acordat de declarar la congruència de la moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les iniciatives i serveis contra els incendis forestals (Reg. 4566).

Per donar compliment a allò que disposa l'article 89.2 del Reglament, s'ordena de publicar en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* la damunt dita moció, i es fa avinent que, d'acord amb l'article 125.2, els Il·lustres senyors Diputats i els Grups parlamentaris poden presentar-hi esmenes fins a sis hores abans de començar la Sessió Plenària vinent.

Palau del Parlament, 31 de juliol de 1982

Heribert Barrera
President del Parlament de Catalunya

A LA MESA DEL PARLAMENT

Albert Alay i Serret, Diputat del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, d'acord amb el que disposa l'article 125.2 del Reglament de la Cambra, presenta, per a la seva inclusió en l'ordre del dia de la sessió plenària vigent, subse-

güent a la Interpellació al Consell Executiu sobre els incendis forestals (Reg. 4553), la següent

MOCIÓ

El Parlament acorda:

Instar el Consell Executiu perquè:

1. Prengui les mesures legals necessàries perquè tant els terrenys privats com els públics afectats pels incendis siguin objecte de repoblament.
2. Prengui totes les mesures legals necessàries perquè no es canviï la qualificació dels terrenys afectats a causa dels incendis.
3. Comuniqui al Parlament en el termini de tres mesos la situació real dels projectats Serveis d'Extinció d'Incendis i Salvaments de Catalunya i el calendari de la seva execució.
4. Independentment de la informació preceptiva sobre l'execució del Pressupost, adreci al Parlament una memòria específica de la materialització de les despeses i inversions fetes fins al moment en matèria de prevenció d'incendis.

Palau del Parlament, 29 de juliol de 1982

El Diputat
Albert Alay i Serret

I. PREGUNTES

3. PREGUNTES A RESPONDRE PER ESCRIT

a) Preguntes que es formulen

PRESIDÈNCIA DEL PARLAMENT

La Mesa del Parlament, en sessió tinguda el dia 31 de juliol de 1982, d'acord amb l'article 127 del Reglament, ha admès a tràmit les preguntes tot seguit especificades, per a les quals es demanava resposta per escrit.

Per donar compliment a allò que estableix l'article 89.2 del Reglament, s'ordena de publicar aquestes preguntes en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*.

— Pregunta al Consell Executiu sobre l'actitud de la Direcció General de Batxillerat envers el Batlle de Calonge, formulada pel Diputat I. Sr. Xavier Guitart, del G. Socialista (Reg. 4571).

— Pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament sobre els ajuntaments inclosos al Programa de Seguretat Escolar, formulada per la Diputada I. Sra. Teresa Eulàlia Calzada, del G. p. del PSUC (Reg. 4579).

— Pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament sobre els camps d'aprenentatge i els centres de recursos pedagògics, formulada per la Diputada I. Sra. Teresa Eulàlia Calzada, del G. p. del PSUC (Reg. 4580).

— Pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament sobre el programa i la campanya de catalanització, formulada per la Diputada I. Sra. Teresa Eulàlia Calzada, del G. p. del PSUC (Reg. 4581).

— Pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament sobre el conveni amb l'ONCE, formulada per la Diputada I. Sra. Teresa Eulàlia Calzada, del G. p. del PSUC (Reg. 4582).

— Pregunta al Consell Executiu sobre la ubicació de la Facultat de Veterinària. Formulada pel Diputat I. Sr. Xavier Guitart, del G. Socialista (Reg. 4592).

— Pregunta al Consell Executiu sobre la integració laboral dels minusvàlids, formulada per la Diputada I. Sra. Rosa Barcnys, del G. Socialista (Reg. 4604).

— Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social sobre les beques d'estudi que convoca l'INSERSO, formulada per la Diputada I. Sra. Rosa Barenys, del G. Socialista (Reg. 4605).

— Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social sobre els centres nacionals per a minusvàlids psíquics, formulada per la Diputada I. Sra. Rosa Barenys, del G. Socialista (Reg. 4606).

— Pregunta al Consell Executiu sobre la ubicació de la Facultat de Veterinària, formulada pel Diputat I. Sr. Maties Vives i March, del G.p. del PSUC (Reg. 4609).

— Pregunta al Consell Executiu relativa a la concessió de subvencions als centres privats de Batxillerat, formulada per la Diputada I. Sra. Teresa Eulàlia Calzada, del G.p. del PSUC (Reg. 4625).

— Pregunta al Consell Executiu sobre l'increment de plantilles de professors del sector públic, formulada per la Diputada I. Sra. Teresa Eulàlia Calzada, del G.p. del PSUC (Reg. 4626).

— Pregunta al Consell Executiu sobre l'atorgament de noves subvencions a centres docents privats d'EGB, formulada per la Diputada I. Sra. Teresa Eulàlia Calzada, del G.p. del PSUC (Reg. 4627).

— Pregunta al Consell Executiu sobre el dèficit que presenten els tallers ocupacionals, formulada per la Diputada I. Sra. Rosa Barenys, del G. Socialista (Reg. 4629).

Palau del Parlament, 31 de juliol de 1982

Heribert Barrera
President del Parlament de Catalunya

**PREGUNTA AL CONSELL EXECUTIU
SOBRE L'ACTITUD DE LA DIRECCIÓ GENERAL
DE
BATXILLERAT ENVERS EL BATLLE DE
CALONGE**

FORMULADA PEL DIPUTAT I. SR.
XAVIER GUITART, DEL GRUP SOCIALISTA (Reg. 4571)

A LA MESA DEL PARLAMENT

Xavier Guitart Domènech, Diputat del Grup Socialista, fent ús d'allò que disposen els articles 127 i 128 del Reglament de la Cambra, formula la pregunta següent al Consell Executiu per tal que sigui contestada per escrit.

L'Ajuntament de Palamós, en sessió plenària tinguda el 25 de febrer d'enguany, féu l'aprovació inicial dels Estatuts del Patronat per al Centre Municipal homologat de BUP i COU que ja havien estat objecte d'exposició al públic.

Entre les alegacions que s'havien presentat hi havia la del Batlle de Calonge, el qual, per diversos motius, s'oposava al projecte d'Estatuts. Aquesta alegació fou acceptada a tràmit per l'Ajuntament de Palamós, encara que no aconseguí de modificar el text base.

Per tal de fer ús dels possibles recursos previstos per la llei, el Batlle de Calonge es dirigí a la Direcció General de Batxillerat, c/ Aragó 208-210 de Barcelona i sollicità veure l'expedient «per tal de prendre'n algunes notes».

Se li respongué que l'expedient no estava resolt i que no li podien ensenyar fins que haguessin parlat amb el Batlle de Palamós.

El Batlle de Calonge insistí que ell i el seu Ajuntament són part interessada en l'expedient ja que en el termini legal va concórrer a l'exposició pública de l'Ajuntament de Palamós i que, per tant, tenia dret a veure l'expedient.

Novament es negaren els funcionaris a aquest prec i després de consultar amb el cap de la dependència es reiteraren en la negativa esmentada.

Aleshores el Batlle de Calonge demanà de parlar amb el màxim responsable del servei, cosa que també li fou denegada.

En data 1 de juny d'enguany el Batlle de Calonge formulà una protesta oficial prop de la Direcció General de Batxillerat de la Generalitat pels fets abans esmentats.

Fins al moment l'Ajuntament de Calonge no ha rebut cap resposta.

Per tot aquest seguit de fets formulo aquesta pregunta al Consell Executiu:

Per quins motius la Direcció General esmentada negà el dret a una part interessada a examinar l'expedient en curs?

Quin fonament de dret té aquesta negativa?

Subscriu el Consell Executiu la conducta concreta que va mantenir la Direcció General davant del Batlle de Calonge?

Palau del Parlament, 15 de juliol de 1982

Xavier Guitart Domènech

**PREGUNTA A L'H. SR. CONSELLER
D'ENSENYAMENT
SOBRE ELS AJUNTAMENTS INCLOSOS
AL PROGRAMA DE SEGURETAT ESCOLAR**

FORMULADA PER LA DIPUTADA I. SRA.
TERESA EULÀLIA CALZADA,
DEL GRUP PARLAMENTARI DEL PSUC (Reg. 4579)

A LA MESA DEL PARLAMENT

Teresa Eulàlia Calzada i Isern, Diputada del Partit Socialista Unificat de Catalunya, fent ús dels articles 127 i 128 del Reglament de la Cambra, formula la següent pregunta per tal que sigui contestada per escrit.

En els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 1982 del Departament d'Ensenyament en la Direcció General de Programació i Serveis i sota el Capítol VII hi ha una partida de 700 milions de pessetes corresponents a Programa de Seguretat Escolar, els centres de Pre-escolar i EGB a transferir a l'Ajuntament, aquesta Diputada pregunta a l'Honorable Sr. Conseller:

Quins han estat els criteris per a la distribució d'aquesta partida, quins ajuntaments han estat inclosos en aquest programa i amb quina quantitat?

Palau del Parlament, 13 de juliol de 1982

Teresa Eulàlia Calzada i Isern
Diputada del G. p. del PSUC

**PREGUNTA A L'H. SR. CONSELLER
D'ENSENYAMENT SOBRE ELS CAMPS
D'APRENENTATGE
I ELS CENTRES DE RECURSOS PEDAGÒGICS**

FORMULADA PER LA DIPUTADA I. SRA.
TERESA EULÀLIA CALZADA,
DEL GRUP PARLAMENTARI DEL PSUC
(Reg. 4580)

A LA MESA DEL PARLAMENT

Teresa Eulàlia Calzada i Isern, Diputada del Partit Socialista Unificat de Catalunya, fent ús dels articles 127 i 128 del Reglament de la Cambra, formula la següent pregunta per tal que sigui contestada per escrit.

En els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 1982, del Departament d'Ensenyament en la Direcció General d'Ensenyament Primari i sota el Capítol II en el concepte 259.00 hi ha una partida de 51.584.115 ptes. Aquesta Diputada pregunta a l'Honorable Sr. Conseller d'Ensenyament: On són aquests camps d'aprenentatge i els Centres de Recursos Pedagògics; quins són els criteris i mecanismes establerts per a la seva utilització, així com els centres que els han utilitzat?

Palau del Parlament, 13 de juliol de 1982

Teresa Eulàlia Calzada i Isern
Diputada del G.p. del PSUC

**PREGUNTA A L'H. SR. CONSELLER
D'ENSENYAMENT SOBRE EL PROGRAMA
I LA CAMPANYA DE CATALANITZACIÓ**

FORMULADA PER LA DIPUTADA I. SRA.
TERESA EULÀLIA CALZADA,
DEL GRUP PARLAMENTARI DEL PSUC
(Reg. 4581)

A LA MESA DEL PARLAMENT

Teresa Eulàlia Calzada i Isern, Diputada del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, fent ús dels articles 127 i 128 del Reglament de la Cambra, formula la següent pregunta per tal que sigui contestada per escrit:

En el pressupost de la Generalitat de Catalunya per a l'any 82 del Departament d'Ensenyament, en la Direcció General d'Ensenyament Primari i sota el Capítol II en el Concepte 259.00 hi ha una partida de 58.885.000 ptes.: Programa de Catalanització. Campaña de Catalanització. Aquesta Diputada pregunta a l'Honorable Sr. Conseller d'Ensenyament en què consisteix aquest Programa i en quins centres o localitats s'ha realitzat aquesta Campaña?

Palau del Parlament, 13 de juliol de 1982

Teresa Eulàlia Calzada i Isern
Diputada del G.p. del PSUC

**PREGUNTA A L'H. SR.
CONSELLER D'ENSENYAMENT
SOBRE EL CONVENI AMB L'ONCE**

FORMULADA PER LA DIPUTADA I. SRA.
TERESA EULÀLIA CALZADA,
DEL GRUP PARLAMENTARI DEL PSUC
(Reg. 4582)

A LA MESA DEL PARLAMENT

Teresa Eulàlia Calzada i Isern, Diputada del Partit Socialista Unificat de Catalunya, fent ús dels articles 127 i 128 del Reglament de la Cambra, formula la següent pregunta per tal que sigui contestada per escrit.

En el pressupost de la Generalitat de Catalunya per a l'any 1982 del Departament d'Ensenyament en la Direcció General d'Ensenyament Primari i sota el Capítol IV en el Concepte 474.00 hi ha una partida de 10.000.000 ptes. pel Concepte Conveni amb l'ONCE. Aquesta Diputada pregunta al Molt Honorable Sr. Conseller: On s'ha publicat el Conveni? En cas negatiu, quin és el contingut d'aquest conveni?

Palau del Parlament, 13 de juliol de 1982

Teresa Eulàlia Calzada i Isern
Diputada del G.p. del PSUC

**PREGUNTA AL CONSELL EXECUTIU
SOBRE LA UBICACIÓ DE
LA FACULTAT DE VETERINÀRIA**

FORMULADA PEL DIPUTAT I. SR.
XAVIER GUITART, DEL G. SOCIALISTA (Reg. 4592)

A LA MESA DEL PARLAMENT

Xavier Guitart i Domènech, Diputat del Grup Socialista, fent ús d'allò que disposen els articles 127 i 128 del Reglament de la Cambra, formula la pregunta següent al Consell Executiu per tal que sigui contestada per escrit.

Afortunadament Catalunya compta a partir d'aquest any amb la nova Facultat de Veterinària adscrita a la Universitat Autònoma de Bellaterra. Aquest fet ens satisfà en gran manera ja que la nova Facultat omple un buit important que obligava un nombre considerable d'estudiants a dirigir-se fora de Catalunya per realitzar els estudis de veterinària.

Sobre el funcionament d'aquesta facultat, un diari de Barcelona del dia 19.7.82 informava que els estudis es començarien a Bellaterra i que més endavant altres ciutats com Reus, Girona i Lleida podien ser l'emplaçament de les diverses especialitats. D'altra banda, i en una entrevista feta a un diari de les comarques gironines el dia 17 de juliol d'enguany, l'Excm. President de la Diputació de Girona afirmava amb tota rotunditat: «la facultat vindrà a Girona, he mantingut converses a tots els nivells, tant polítics com universitaris» i que «aquesta

és una qüestió de la qual no s'ha de fer cap problema». «Tinc la seguretat que poden donar els acords d'un Consell Executiu de la Generalitat i les decisions que s'han pres a tots els nivells».

I encara taxativament: «m'hauria d'haver enganyat molta gent perquè això no es complís...».

Com es pot veure, ambdues informacions no són idèntiques. El que no sabem és si són complementàries o antagòniques. És a dir, es refereix el Sr. President de la Diputació de Girona sols a alguna especialitat o a tota la facultat? No ho sabem.

El Grup Socialista a la Diputació de Girona, en sessió tinguda el dia 20 de juliol, també es va interessar per aquesta qüestió, sense obtenir-ne una resposta prou satisfactòria.

Per aquestes raons i per tal d'aclarir aquest tema de la ubicació, formulo aquesta pregunta al Consell Executiu:

Ha pres el Consell Executiu de la Generalitat algun acord concret sobre la ubicació de la Facultat de Veterinària de Catalunya, tant pel que fa als primers anys com per al futur?

En cas afirmatiu, quin és aquest acord?

En cas negatiu, quins són els criteris del Consell Executiu de la Generalitat sobre aquest tema?

Palau del Parlament, 23 de juliol de 1982

Xavier Guitart i Domènech

PREGUNTA AL CONSELL EXECUTIU SOBRE LA INTEGRACIÓ LABORAL DELS MINUSVÀLIDS

FORMULADA PER LA DIPUTADA I. SRA.
ROSA BARENYS, DEL GRUP SOCIALISTA (Reg. 4604)

A LA MESA DEL PARLAMENT

Rosa Barenys i Martorell, Diputada del Grup Socialista, fent ús d'allò que disposen els articles 127 i 128 del Reglament de la Cambra, formula la següent pregunta al Consell Executiu, per tal que sigui contestada per escrit.

L'article 49 de la Constitució responsabilitza els poders públics per a prestar l'atenció especialitzada que cal als minusvàlids, emparant-los especialment en el gaudi dels drets que s'atorguin a tots els ciutadans. Entre aquests drets hi ha el dret al treball.

La Llei 13/1982 del 7 d'abril, d'integració social dels minusvàlids, dedica el seu títol setè a la integració laboral, reconeixent com a finalitat primordial de la política d'ocupació de treballadors minusvàlids la seva integració en el sistema ordinari de treball o, si això no és possible, la seva incorporació en el sistema productiu mitjançant fórmules especials.

També es preveu la coordinació entre l'INEM i els equips encarregats del diagnòstic i valoració de les minusvàlues.

L'article 17 de l'Estatut dels Treballadors faculta el Govern a fomentar l'ocupació de minusvàlids mitjançant subvencions i ajuts.

La Llei 51/1980 del 8 d'octubre, Bàsica d'Ocupació, preveu

a l'article 10 l'elaboració de programes destinats al foment de l'ocupació de minusvàlids.

Tota aquesta legislació no s'ha desenvolupat convenientment en l'aspecte de formació laboral i rehabilitació professional.

D'acord amb el RD 1314/1982 del 18 de juny, correspon a l'INEM fomentar la formació del treballador, a través de les oportunes accions d'actualització, perfeccionament i, si s'escau, de reconversió professionals, així com qualsevol acció que porti a una política activa orientada a la plena ocupació.

També, molts dels tallers ocupacionals, d'iniciativa privada sense afany de lucre, tenen com un dels seus objectius la capacitat i reentrenament professional dels disminuïts, encara que es troben en dificultats econòmiques per a poder desenvolupar-los.

Davant d'aquesta situació, a fi de coordinar convenientment els Serveis d'Ocupació amb els de Rehabilitació dels minusvàlids, aquesta Diputada pregunta:

Quines gestions ha fet a l'INEM la Conselleria de Sanitat i Seguretat Social o, en el seu cas, la Conselleria de Treball, per obtenir d'aquest organisme o bé Serveis de formació i reentrenament professional o bé les subvencions necessàries per al desenvolupament de les actuacions formatives esmentades?

Palau del Parlament, 28 de juliol de 1982

Rosa Barenys i Martorell

PREGUNTA A L'H. SR. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL SOBRE LES BEQUES D'ESTUDI QUE CONVOCA L'INSERSO

FORMULADA PER LA DIPUTADA I. SRA.
ROSA BARENYS, DEL G. SOCIALISTA (Reg. 4605)

A LA MESA DEL PARLAMENT

Rosa Barenys i Martorell, Diputada del Grup Socialista, fent ús d'allò que disposen els articles 127 i 128 del Reglament de la Cambra, formula la següent pregunta a l'Honorable Conseller de Sanitat i Seguretat Social, per tal que sigui contestada per escrit.

Al BOE del 6 de juliol d'enguany es publica una Resolució de l'1 de juliol de 1982 de l'INSERSO, per la qual es dona a conèixer la convocatòria de beques d'estudi en règim d'internat per a fills de pensionistes o treballadors morts en accident de treball o malaltia professional.

Atesa la importància d'aquesta quota, aquesta Diputada pregunta:

Quins mitjans ha establert la Conselleria per donar a conèixer l'esmentada convocatòria als afiliats a la Seguretat Social?

Palau del Parlament, 28 de juliol de 1982

Rosa Barenys i Martorell

**PREGUNTA A L'H. SR. CONSELLER
DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL
SOBRE ELS CENTRES NACIONALS
PER A MINUSVÀLIDS PSÍQUICS**

FORMULADA PER LA DIPUTADA L. SRA.
ROSA BARENYS, DEL GRUP SOCIALISTA (Reg. 4606)

A LA MESA DEL PARLAMENT

Rosa Barenys i Martorell, Diputada del Grup Socialista, fent ús d'allò que disposen els articles 127 i 128 del Reglament de la Cambra, formula la següent pregunta a l'Honorable Conseller de Sanitat i Seguretat Social, per tal que sigui contestada per escrit.

A la circular núm. 17.1.82 de l'INSERSO, es convocaven 155 places d'atenció especialitzada per a minusvàlids psíquics greument afectats, als centres nacionals «Santa Fe» d'Alacant i «Fuentes Blancas» de Burgos, en règim d'internat i també d'externat, amb data límit de presentació de sol·licituds fins al 31.7.82.

Donada la possibilitat de poder accedir des de Catalunya a les places esmentades, aquesta Diputada formula la pregunta següent:

Quina és l'aportació econòmica de la Generalitat al manteniment dels diferents «centres nacionals»?

De quin nombre de places es pot disposar i com es donen a conèixer aquestes convocatòries als afiliats a la Seguretat Social?

Palau del Parlament, 28 de juliol del 1982

Rosa Barenys i Martorell

**PREGUNTA AL CONSELL EXECUTIU
SOBRE LA UBICACIÓ DE LA FACULTAT
DE VETERINÀRIA**

FORMULADA PEL DIPUTAT L. SR.
MATIES VIVES I MARCH,
DEL GRUP PARLAMENTARI DEL PSUC (Reg. 4609)

A LA MESA DEL PARLAMENT

Des de fa molt de temps es parla a Catalunya de la posada en marxa d'una facultat de veterinària, sense que aquest fet s'hagi concretat fins al curs 1982-1983.

La causa fonamental d'aquest retard sembla ser deguda a les dificultats per tal de concretar-ne la ubicació. Dificultats, d'altra banda, incomprensibles, si no és que el Consell Executiu de la Generalitat (monopolitzat per CiU) bé un projecte universitari global per a Catalunya, o un esquema del tipus d'ensenyament i recerca agraris que vol construir a casa nostra.

Això no obstant, el curs 1982-1983 s'iniciarà, pel que fa a la facultat de veterinària, a la Universitat de Bellaterra, la qual cosa no pot entendre's més que com un intent d'allargar el problema a l'espera de la definitiva solució.

Per tot això, i d'acord amb allò que estableixen els articles 127 i següents del Reglament del Parlament de Catalunya, vull formular al Consell Executiu de la Generalitat la pregunta següent:

La instal·lació del primer curs de la Facultat de Veterinària a la Universitat de Bellaterra, cal interpretar-lo com una decisió provisional a l'espera de la ubicació definitiva en un altre indret de Catalunya?

En cas afirmatiu: amb quins criteris està treballant el Consell Executiu de la Generalitat per tal de cercar-ne la ubicació definitiva?

Creu el Consell Executiu de la Generalitat que fóra bo intentar una certa concentració universitària de totes aquelles facultats que tenen quelcom a veure amb el món agrari i ramader de Catalunya, en el camí de la, ara fa anys, anomenada Universitat Agrària de Catalunya?

Palau del Parlament, 23 de juliol de 1982

Maties Vives i March
Diputat del Grup parlamentari del PSUC

**PREGUNTA AL CONSELL EXECUTIU
SOBRE LA CONCESSIÓ DE SUBVENCIONS
ALS CENTRES PRIVATS DE BATXILLERAT**

FORMULADA PER LA DIPUTADA L. SRA.
TERESA EULÀLIA CALZADA,
DEL GRUP PARLAMENTARI DEL PSUC (Reg. 4625)

A LA MESA DEL PARLAMENT

Teresa Eulàlia Calzada Isern, Diputada del Partit Socialista Unificat de Catalunya, d'acord amb el que disposa l'article 127 del Reglament de la Cambra, formula la pregunta següent al Consell Executiu perquè sigui contestada per escrit.

El DOG del 7 de maig de 1982 publica una resolució del 30 d'abril de 1982 per la qual es donen normes per a la concessió de subvencions als centres privats de batxillerat destinades al condicionament de nous llocs escolars en el sector privat. Havent transcorregut els terminis de presentació de sol·licituds als Serveis Territorials així com la remissió a la Direcció General corresponent, aquesta Diputada formula la pregunta següent a l'Honorable Senyor Conseller: en quina data preveu la resolució d'aquestes sol·licituds? I, en el cas d'haver-se realitzat, quines han estat les sol·licituds presentades i quins són els centres subvencionats a través d'aquesta convocatòria, i en quines quantitats?

Palau del Parlament, 30 de juliol de 1982

Teresa Eulàlia Calzada Isern

PREGUNTA AL CONSELL EXECUTIU SOBRE L'INCREMENT DE PLANTILLES DE PROFESSORS DEL SECTOR PÚBLIC

FORMULADA PER LA DIPUTADA I.S.R.A.
TERESA EULÀLIA CALZADA,
DEL GRUP PARLAMENTARI DEL PSUC (Reg. 4626)

A LA MESA DEL PARLAMENT

Teresa Eulàlia Calzada Isern, Diputada del Partit Socialista Unificat de Catalunya, d'acord amb el que disposa l'article 127 del Reglament de la Cambra, formula la pregunta següent al Consell Executiu perquè sigui contestada per escrit.

El BOE del 26 de juny de 1982 publicà el Reial Decret-Llei 11/1982, del 25 de juny, sobre Mesures Urgents per a l'inici del curs 1982-83. Aquest Reial Decret-Llei estableix un increment de plantilles de professors del Sector Públic, que són les següents: 3.717 per al nivell d'EGB, i 201 i 913 per a catedràtics i agregats de batxillerat respectivament, 952 per a professors d'Escoles de Mestria Industrial i 542 per a mestres de tallers d'aquestes escoles.

A Catalunya, quant a l'ensenyament de professorat per a atendre l'increment normal de l'alumnat, cal fer un esforç complementari de construcció de centres públics, amb el consegüent augment de professorat a fi d'aconseguir una presència i un percentatge del sector públic en el camp de l'ensenyament equiparable al de la resta d'Espanya.

Havent-se publicat el Reial Decret-Llei abans esmentat i tenint en compte les necessitats de professorat de nivells no universitaris a Catalunya, aquesta Diputada pregunta al Consell Executiu quantes places de nova creació ens han correspost a Catalunya per a cada nivell educatiu i en quines localitats i centres han estat adjudicades?

Palau del Parlament, 30 de juliol de 1982

Teresa Eulàlia Calzada Isern

PREGUNTA AL CONSELL EXECUTIU SOBRE L'ATORGAMENT DE NOVES SUBVENCIONS A CENTRES DOCENTS PRIVATS D'EGB

FORMULADA PER LA DIPUTADA I.S.R.A.
TERESA EULÀLIA CALZADA,
DEL GRUP PARLAMENTARI DEL PSUC (Reg. 4627)

A LA MESA DEL PARLAMENT

Teresa Eulàlia Calzada Isern, Diputada del Partit Socialista Unificat de Catalunya, d'acord amb el que disposa l'article 127 del Reglament de la Cambra, formula la pregunta següent al Consell Executiu perquè sigui contestada per escrit.

El Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya del 7 de maig

de 1982 publicà una Ordre del 30 de març de 1982 per la qual s'obre la convocatòria per a l'atorgament de les noves subvencions a centres docents privats d'EGB. Havent transcorregut els terminis de presentació de les sol·licituds als Serveis Territorials així com la remissió de les propostes a la Direcció General d'Ensenyament Primari, aquesta Diputada formula la pregunta següent a l'Honorable Senyor Conseller d'Ensenyament: en quina data preveu la resolució? I, en el cas d'haver-se realitzat, quines han estat les sol·licituds presentades, tant les d'extensió de les noves subvencions com les noves propostes? I quins són els centres subvencionats d'aquesta convocatòria i quin mòdul se'ls ha concedit?

Palau del Parlament, 30 de juliol de 1982

Teresa Eulàlia Calzada Isern

PREGUNTA AL CONSELL EXECUTIU SOBRE EL DÈFICIT QUE PRESENTEN ELS TALLERS OCUPACIONALS

FORMULADA PER LA DIPUTADA I.S.R.A.
ROSA BARENYS I MARTORELL
DEL GRUP SOCIALISTA (Reg. 4629)

A LA MESA DEL PARLAMENT

Rosa Barenys i Martorell, Diputada del Grup Socialista, fent ús del que disposen els articles 127 i 128 del Reglament de la Cambra, formula la pregunta següent al Consell Executiu per tal que sigui contestada per escrit.

Per mitjà de la Mesa del Parlament, ha estat tramès a aquesta Diputada un «Dossier sobre la situació dels Tallers dels Minusvàlids Psíquics» on es planteja la seva situació actual, afectada greument per la manca de recursos econòmics per al seu manteniment i creació de noves places.

Donat que per Llei d'Ajudes del 1982 s'ha suprimit la incompatibilitat entre el FAS i el FNPT, a fi que els Tallers ocupacionals puguin demanar ajudes complementàries i que en l'Ordre del 24.5.82 publicada al DOG del 9 de juny sobre el programa d'ajudes a disminuïts físics, psíquics i sensorials, en l'apartat c) que parla de delimitació de competències, es preveu la possibilitat de concedir ajudes per a la integració laboral dels disminuïts com a treballadors autònoms.

Per tot això, aquesta Diputada pregunta:

Quina és l'aportació que la Direcció General de Serveis Socials està disposada a assumir davant del dèficit que presenten els tallers ocupacionals, a fi que puguin establir la continuïtat en el servei que estan prestant, i quina coordinació existeix entre aquesta Direcció General i la Conselleria de Treball, a fi de portar a terme aquelles actuacions necessàries davant el FNPT, encaminades al mateix fi?

Palau del Parlament, 30 de juliol de 1982

Rosa Barenys i Martorell

b) Respostes a preguntes formulades

PRESIDÈNCIA DEL PARLAMENT

La Mesa del Parlament, en sessió tinguda el dia 31 de juliol de 1982, ha admès a tràmit les respostes trameses pel Consell Executiu o pels senyors Consellers a les preguntes que tot seguit s'especifiquen, per a les quals es demanava resposta per escrit.

Per donar compliment a allò que estableixen els articles 89.2 i 127 del Reglament, s'ordena de publicar aquestes respostes en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*.

— Pregunta al Consell Executiu sobre els nous programes dels cicles d'EGB, formulada pel Diputat I. Sr. Felip Lorda, del G. Socialista (Reg. 4449; BOPC, 89, 3454). Resposta de l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament (Reg. 4565).

— Pregunta al Consell Executiu sobre l'empresa S.F. VILA, SA, formulada pel Diputat I. Sr. Francesc Padullés, del G.p. del PSUC (Reg. 4457; BOPC, 89, 3455). Resposta de l'H. Sr. Conseller de Treball (Reg. 4574).

— Pregunta al Consell Executiu sobre el nomenament d'inspectors extraordinaris d'EGB, formulada pel Diputat I. Sr. Agustín Luna, del G.p. de Centristes (Reg. 4487; BOPC, 91, 3536). Resposta de l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament (Reg. 4587).

— Pregunta al Consell Executiu sobre la negociació del conveni col·lectiu de l'Hospital Clínic i Provincial de Barcelona, formulada pel Diputat no adscrit I. Sr. Celestí Sánchez (Reg. 4490; BOPC, 92, 3552). Resposta de l'H. Sr. Conseller de Treball (Reg. 4573).

— Pregunta al Consell Executiu sobre el control de les empreses i dels fraus en els acomiadaments indemnitzats, formulada pel Diputat no adscrit I. Sr. Celestí Sánchez (Reg. 4491; BOPC, 92, 3561). Resposta de l'H. Sr. Conseller de Treball (Reg. 4601).

— Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques sobre la carretera C-150 entre Serinyà i Besalú, formulada pel Diputat I. Sr. Ramon Sala, del G.p. de Convergència i Unió (Reg. 4514; BOPC, 92, 3562). Resposta de l'H. Sr. Conseller (Reg. 4594).

— Pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament sobre els noms dels centres escolars, formulada pel Diputat I. Sr. Xavier Folch, del G.p. del PSUC (Reg. 4517; BOPC, 92, 3563). Resposta de l'H. Sr. Conseller (Reg. 4599).

— Pregunta al Consell Executiu sobre la llengua catalana a les presons de Catalunya, formulada pel Diputat I. Sr. Salvador Sunyer, del G. Socialista (Reg. 4518; BOPC, 92, 3563). Resposta de l'H. Sr. Conseller de Justícia (Reg. 4600).

— Pregunta al Consell Executiu sobre la situació de Banca Catalana, formulada pel Diputat I. Sr. Antoni Lucchetti, del G.p. del PSUC (reg. 4528; BOPC, 92, 3563). Resposta de l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (Reg. 4603).

Palau del Parlament, 31 de juliol de 1982

Heribert Barrera
President del Parlament de Catalunya

PREGUNTA AL CONSELL EXECUTIU SOBRE ELS NOUS PROGRAMES DELS CICLES D'EGB

FORMULADA PEL DIPUTAT I. SR.
FELIP LORDA, DEL GRUP
SOCIALISTA (Reg. 4449; BOPC 89, 3454)

RESPOSTA DE L'H. SR. CONSELLER
D'ENSENYAMENT (Reg. 4565)

A LA MESA DEL PARLAMENT

Resposta de l'H. Sr. Joan Guitart i Agell, Conseller d'Ensenyament de la Generalitat, a la pregunta formulada pel Diputat I. Sr. Felip Lorda, del Grup Socialista (Reg. 4449).

El Departament d'Ensenyament considera que l'afirmació que la confecció dels programes del Cicle Inicial no es desenvolupà de manera satisfactòria està mancada de fonament. En efecte, les Escoles d'Estiu de 1981 valoraren positivament les Orientacions i Programes de Parvulari i Cicle Inicial d'Educació General Bàsica, i aquesta valoració positiva va quedar ben palesa en la publicació «Escola d'Estiu 1981», que reflectia el resultat del Tema General de l'Escola d'Estiu de «Rosa Sensat», en la qual les úniques crítiques se centraven clarament en el Reial Decret dels Ensenyaments Mínims i no en la realització dels programes feta pel Departament d'Ensenyament (vegeu la plana 32 de l'esmentada publicació).

Pel que fa al Cicle Mitjà d'EGB, la Direcció General d'Ensenyament Primari ha estat treballant darrerament en l'elaboració de les Orientacions i Programes que s'hi refereixen i ha donat entrada a un bon nombre de mestres i professionals de l'ensenyament en els equips que han redactat les ponències

base de discussió. A més a més, s'ha demanat assessorament a més d'una trentena d'especialistes. En relació amb les institucions, s'ha sol·licitat assessorament a totes les que estan vinculades a l'orientació pedagògica i a la formació de mestres (Escoles Universitàries de Formació del Professorat, Departaments de Ciències de l'Educació, Instituts de Ciències de l'Educació, Institut Municipal d'Educació, Institut d'Educació Física, Inspeccions Territorials i institucions privades). La participació de tantes persones i institucions ha suposat necessàriament un llarg procés que s'ha endarrerit per causa que el Reial Decret que fixa els ensenyaments mínims no ha estat fet públic fins el 12 d'abril, molt més tard que l'any passat.

Aquesta programació, com la que es refereix als Ensenyaments de Parvulari i Cicle Inicial regulats per l'ordre del Conseller de l'11 de maig de 1981, vol ésser una «síntesi estructural dels objectius d'aprenentatge, quant a coneixement, hàbits i desenvolupament de capacitats, que es proposen per a l'educació dels infants entre els 5 i els 8 anys. Alhora s'esbossen unes orientacions que permetin obrir totes les escoles del país a la renovació pedagògica.»

Pel que fa al paper dels mestres, s'assenyala en els paràgrafs següents que aquest ha d'ésser «l'autèntic organitzador de l'aprenentatge dels alumnes» i que ha de contemplar alhora els programes i orientacions generals i ha de partir del medi en què es troba l'escola (vegeu la mateixa ordre de l'11 de maig).

No s'estableixen en cap cas objectius en relació amb els autors dels textos. Però a l'article 7è. 2) s'assenyala: «Els professors podran utilitzar els llibres i material que considerin més adequats per a complementar el treball fet a partir de la realitat i dels materials d'ús habitual; evitaran, en tot cas, sobrecarregar els infants amb llibres innecessaris».

Les Orientacions de Parvulari i Cicle Inicial amb els corresponents programes són d'aplicació des d'aquest curs 1981-82. Les Orientacions i Programes de Cicle Mitjà començaran a aplicar-se el proper curs 1982-83. Aquest calendari ha estat establert pel Ministerio de Educación y Ciencia per a tot el territori de l'Estat espanyol.

El Departament d'Ensenyament ha centrat el seu treball en dues fases: a) Elaboració i promulgació de les Orientacions i Programes; b) Organització d'activitats de perfeccionament per als mestres (cursos, seminaris i grups de treball). Aquesta segona fase ja es desenvolupa per al Cicle Inicial i prop d'uns 7.000 mestres d'un total estimat de 10.000 van participar en activitats de perfeccionament.

Per al Cicle Mitjà s'està redissenyant el pla de perfeccionament, puix que en aquest cicle es fa més difícil trobar mestres especialitzats. L'aparent capacitació de tots els mestres per a exercir en aquestes edats no ha afavorit gens aquesta especialització. Cal, en aquest pla de perfeccionament, incidir en la fase de formació d'orientadors que es realitzarà el mes de setembre. Aquests orientadors seran els dinamitzadors d'uns grups de treball estesos per totes les comarques de Catalunya que integraran indistintament mestres de centres públics i privats.

Pel que fa al seguiment i control de la utilitat i eficiència dels programes establerts, la Direcció General d'Ensenyament Primari ja ha enviat un qüestionari a tots els mestres de Parvulari i Cicle Inicial (QÜESTIONARI BLAU) per tal que puguin manifestar les seves valoracions respecte a les Orientacions i Programes. Aquestes valoracions s'estan rebent i són majori-

tàriament positives. No obstant això, com que aquest mecanisme de seguiment i control, malgrat el seu caràcter motivador, no és suficient, durant el curs vinent es realitzarà un estudi que portarà a terme una institució d'investigació aliena al Departament d'Ensenyament.

Procediments semblants se seguiran en el futur per als altres cicles, aplicant-hi, com és lògic, els correctius que es considerin adients.

Barcelona, 13 de juliol de 1982

Joan Guitart
Conseller d'Ensenyament

PREGUNTA AL CONSELL EXECUTIU SOBRE L'EMPRESA S.F. VILA, SA

FORMULADA PEL DIPUTAT I. SR.
FRANCESC PADULLÉS, DEL GRUP
PARLAMENTARI DEL PSUC (Reg. 4457; BOPC, 89, 3455)

RESPOSTA DE L'H. SR. CONSELLER DE TREBALL (Reg. 4574)

A LA MESA DEL PARLAMENT

Resposta de l'Honorable Sr. Joan Rigol i Roig, Conseller de Treball, a la pregunta formulada pel Sr. Francesc Padullés, Diputat del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, sobre la situació dels treballadors de l'empresa S.F. Vila, S.A. (Reg. 4457)

L'empresa Sucesores de Francisco Vila S.A. va ésser fundada el 1857 per en Francesc Vila Serratacó, posteriorment va ser societat col·lectiva i el desembre de 1935 va passar a societat anònima amb el nom actual, i sempre s'ha dedicat dins del camp tèxtil al blanqueig, tintatge, estampat i acabat, l'anomenat ram de l'aigua.

El seu domicili social ha estat al carrer de Sant Joan de Malta núm. 82 de Barcelona, i va tenir un altre centre de treball al carrer Guipúscoa, núm. 103 de la mateixa ciutat.

L'any 1972, els accionistes de l'empresa Sucesores de Francisco Vila S.A. decideixen crear un nou centre de treball fora de Barcelona i constitueixen dues noves societats anònimes: Ince S.A., que és la propietària del terreny i edificis de la nova factoria, i Riudarenas Tèxtil SA (Ritex, S.A.), empresa tèxtil dedicada al blanqueig, tintatge, estampat i acabat. Ambdues societats es constitueixen el 20 d'octubre de 1972.

La nova empresa Ritex es va instal·lar al poble de Riudarenas (Girona) per l'abundància d'aigua que hi havia pels voltants. D'altra banda, les autoritats locals van donar facilitats per a la instal·lació.

El grup d'empreses va continuar funcionant amb algunes precisions:

La direcció i l'administració era la mateixa per a tot el grup.

Ritex, S.A. utilitzava per a les seves vendes la mateixa xarxa comercial de S.F. Vila.

Ritex canalitzà les compres mitjançant S.F. Vila.

En data 24 de febrer de 1976 l'empresa presenta davant la

Delegació Provincial de Treball un expedient de Regulació d'Ocupació (núm. 151/76) en què es demana el trasllat de 75 treballadors de Barcelona al nou centre de treball a Riudarenes (Ritex, S.A.).

L'expedient va ésser aprovat en data 13 de juliol de 1976, amb les condicions següents:

Primera. Autoritza a l'empresa S.F. Vila S.A. el trasllat de 75 treballadors dels que integren la seva plantilla de personal al nou centre de treball situat a Riudarenes (Girona).

Segona. L'empresa haurà, a elecció seva, de computar com a jornada, o abonar a prorrata dels salaris activitat normal, el màxim de temps invertit en els desplaçaments.

Tercera. El transport al nou centre de treball s'efectuarà amb autocar a càrrec de l'empresa, el qual haurà de tenir la seva sortida de Barcelona a una hora que permeti als treballadors arribar al punt de sortida amb mitjans de transport públics.

Quarta. Els treballadors afectats conservaran les seves condicions laborals actuals i seran d'aplicació el present i futur Conveni Collectiu Provincial del Ram de l'Aigua de Barcelona.

Cinquena. Per imperatiu de l'article 78 de la Llei de Contracte de Treball, es declara el dret dels treballadors afectats a optar per la rescissió dels seus contractes, cas en el qual percebran les prestacions per desocupació que reglamentàriament els corresponguin, completades amb el 25% d'aquestes amb càrrec al F.N.P.T. i la indemnització que pactin amb l'empresa o, altrament, la que assenyali la Magistratura de Treball. El termini per a exercir aquest dret serà de sis mesos a partir de la data en què el trasllat sigui efectiu per a cada treballador.

Sisena. Per a aquells treballadors que optin pel trasllat de la seva residència a la localitat de Riudarenes l'empresa haurà d'abonar les despeses del trasllat i una compensació de 1.500 pessetes mensuals en concepte d'ajuda d'habitatge, i els seran d'aplicació els dos apartats anteriors.

Setena. Les compensacions de caràcter econòmic tenen el caràcter de garanties *ad personam* i, per tant, són inabsorbibles, i han de ser prestades per l'empresa mentre subsisteixin els supòsits en què es basen i d'actualitzar-se segons es modifiquin aquests supòsits de fet o el salari en què es basen per al còmput.

Amb posterioritat, i a través dels expedients núms. 877/76 i 1124/76 resolts el 16 de febrer de 1977, es va autoritzar l'empresa a fer el trasllat de 184 treballadors dels centres de Barcelona a Riudarenes en les mateixes condicions que els 75 anteriors.

L'empresa va fer un ús parcial de les autoritzacions i va enviar a Riudarenes 25 treballadors inclosos en el primer expedient.

L'any 1978, l'empresa decideix la venda del solar i locals del carrer Guipúscoa per tenir els fons necessaris per a habilitar els llocs de treball a Riudarenes i salvar l'economia de l'empresa.

D'altra banda, els veïns del barri s'oposen a la venda ja que desitjarien que aquests terrenys fossin destinats a equipaments públics. Després d'intenses negociacions entre l'Ajuntament, l'associació de veïns de la Verneda Alta, l'empresa i els treballadors, s'arriba a un acord en el sentit que una part del solar serà per a equipaments públics i l'altra part edificable.

Aquest acord es firma el 12 de juny de 1978, en els termes següents:

Primer. Per raó de la mencionada operació de venda del solar de la Verneda, es mantindran els llocs de treball als actuals treballadors i, per tant, la direcció de l'empresa no realitzarà cap acomiadament, ni obrirà cap altre procediment legal de rescissió de contractes laborals, per motiu de la transacció d'aquest solar.

Segon. El trasllat de la plantilla del centre de treball del carrer Guipúscoa al nou centre de treball de Riudarenes, o a Sant Joan de Malta, segon sigui convenient, es realitzarà respectant les condicions econòmiques i laborals contingudes en les corresponents Resolucions de la Delegació de Treball de Barcelona, de dates 13 de juliol de 1976 i 2 de febrer de 1977.

Es preveu que de la fàbrica del carrer Guipúscoa, passarien al carrer Sant Joan de Malta, núm. 82, les seccions següents:

- 1) Recepció, marcat, socarrat de peces i carretó.
- 2) Mostres petites i mollos rebuts.
- 3) Plegats i facturació.

Les garanties previstes en aquest escrit seran d'aplicació tant als treballadors que siguin traslladats al centre de treball de Riudarenes com a aquells que restin a Barcelona, a la fàbrica de Sant Joan de Malta, núm. 82, fins i tot si posteriorment fossin traslladats a la factoria de Riudarenes.

Tercer. Tan aviat com es realitzi l'operació de venda, i posterior desallotjament, s'iniciarà el trasllat de les naus afectades per la classificació d'«Espai lliure públic susceptible de dotació d'equipaments», que quedarà ultimat amb anterioritat a la data d'ocupació d'aquesta zona per l'Excel·lentíssim Ajuntament de Barcelona.

Quart. La plantilla actual de S.F. Vila, S.A., a Barcelona, formarà un tot jurídic-laboral i sindical quan presti serveis en el centre de treball de Riudarenes, qualssevol que fossin els titulars de les societats mercantils allí establertes. Aquestes societats es comprometen a subrogar-se en tots els drets i obligacions legals i condicions més beneficioses dels actuals treballadors de S.F. Vila, S.A. a Barcelona.

Cinquè. Per ser la finalitat d'aquest document la de preveure conseqüències negatives per als actuals treballadors per causa de la venda del terreny, ambdues parts es comprometen a continuar atenint-se al compliment de les disposicions laborals vigents.

Sisè. A l'operació de venda d'aquest solar prestaran la seva conformitat les entitats ciutadanes del barri de la Verneda (com a mínim, l'Associació de Veïns de la Verneda Alta); conformitat que es presta perquè l'ordenació de l'illa de cases s'ajusta a l'Estudi de Detall efectuat pels serveis tècnics de l'Excel·lentíssim Ajuntament de Barcelona i sobre la base del qual es concediran les llicències d'edificació que per a l'esmentat solar es tramiten en el Negociat d'Obres de l'esmentat Ajuntament. La conformitat de les entitats ciutadanes juntament amb la dels treballadors de S.F. Vila, S.A. constaran en un mateix document notarial, al qual es donarà la més completa publicitat.

Setè. L'incompliment de les condicions establertes en els sis apartats anteriors deixarà sense efecte la conformitat prestada pels treballadors de S.F. Vila, S.A. a Barcelona en aquest document.

La venda del solar es porta a terme el 31 de maig de 1979,

però fins a l'estiu del 1981 no comença el desallotjament dels locals i el trasllat de maquinària a Ritex, S.A. Els treballadors en comptes d'anar a Riudarenes, com la maquinària, són passats al carrer Sant Joan de Malta, núm. 82 de Barcelona.

Per aquest fet, els treballadors de S.F. Vila aconseguiren de l'Ajuntament que paralitzés les obres. Aquesta paralització va repercutir en l'empresa constructora i en els seus treballadors, ja que si no es continuaven les obres, els acomiadaven.

Posteriorment, els treballadors van acudir a la Generalitat, i més concretament al Departament de Treball, demanant la seva mediació per a poder negociar directament amb el senyor Creus, Gerent de l'empresa.

S'inicien noves negociacions, sota la presidència d'un funcionari del Departament de Treball, i el dia 9 de novembre de 1981 s'arriba a uns nous acords, que són els següents:

Primer. L'empresa accepta traslladar disset treballadors de Riudarenes, a més dels vint-i-cinc que actualment ja estan traslladats i en les mateixes condicions que aquests.

Segon. Amb el total dels treballadors traslladats s'efectuaran dos torns de treball, un al matí i l'altre a la tarda.

Tercer. Tot el personal traslladat realitzarà el calendari de festes que corresongui a Riudarenes.

Quart. L'empresa millorarà l'oferta actual de 5.000 pessetes per als traslladats que desitgin voluntàriament fixar la seva residència a Riudarenes o rodalies.

Cinquè. En cas de produir-se una crisi de feina que no sigui produïda per la reconducció de la feina al centre de Riudarenes, els treballadors accepten negociar compensacions econòmiques per a efectuar una regulació de jornada.

Sisè. L'empresa mantindrà o ampliarà a Barcelona les seccions actuals.

Setè. Si per raons de tipus urbanístic quedés afectat l'actual centre de Sant Joan de Malta, l'empresa es compromet al trasllat de les seccions i llocs de treball al lloc que estimi pertinents.

Vuitè. Amb el compliment de tots els punts del present pacte es donen per complertes les condicions establertes en els documents del 12 de juny de 1978 entre els treballadors i S.F. Vila i la compareixença d'aquesta mateixa data entre S.F. Vila i la Delegació de Serveis d'Urbanisme de l'Excel·lentíssim Ajuntament de Barcelona.

A partir de l'any 82 l'activitat industrial continua a Ritex S.A., però disminueix a S.F. Vila ja que en el mes de febrer no entra material i a partir de primers d'abril el centre de Sant Joan de Malta es troba pràcticament paralitzat amb absència dels directius de l'empresa.

Els treballadors des de finals del mes de març no han rebut els seus sous, i han demandat l'empresa per aquestes quantitats davant la Magistratura de Treball.

En data 10 d'abril l'empresa S.F. Vila trasllada, sense donar-ne comptes ni al Comitè d'Empresa ni als treballadors en general, el seu domicili social al carrer Dr. Trueta, 19-21 de Santa Coloma de Farners (Girona) i el dia 16 d'abril d'enguany presenta davant el Jutjat de Santa Coloma de Farners Fallida Voluntària. A continuació es nomenen Administrador judicial de la Fallida i Dipositari.

En aquesta situació s'arriba als moments actuals en que els treballadors de S.F. Vila de Barcelona fa uns quants mesos que no cobren el salari, no estan acomiadats i s'han vist obligats a presentar un Expedient de Regulació d'Ocupació demanant la

suspensió temporal dels cointractes de treball per a poder passar a cobrar el subsidi d'atur.

Segons manifestacions dels treballadors, el dia 4 de maig van presentar al Jutjat de Barcelona una querella criminal contra Joan Creus Patxot i Jordi Creus Patxot per uns suposats delictes d'estafa i contra la llibertat i la seguretat en el treball.

D'altra banda, l'empresa Ritex ha fet una sollicitud per entrar al Pla de Reconversió tèxtil.

En tota aquesta darrera fase, el Departament de Treball ha intervingut a sollicitud del comitè d'empresa de S.F. Vila mantenint converses amb els directius de Ritex, S.A. i amb l'administrador i el dipositari judicial de S.F. Vila, en el sentit de cercar una solució definitiva per al grup d'empreses i que es compleixin els acords signats.

En aquest sentit, el propassat dia 29 de juny va haver-hi una reunió entre el comitè d'empresa de S.F. Vila, el comitè de Ritex, S.A., els directius de Ritex, S.A. i els responsables de S.F. Vila. D'aquesta reunió va sortir l'acord que es reuniria l'economista de S.F. Vila amb l'economista dels treballadors per fer un estudi conjunt per a tot el grup d'empreses.

És evident que el Consell Executiu a través del Departament de Treball ha intervingut com a mitjancer en el conflicte i en aquest sentit, i dintre de les seves competències, pensa continuar actuant, respectant en tot cas els possibles acords a què les parts arribin.

Barcelona, 13 de juliol de 1982

Joan Rigol i Roig
Conseller de Treball

PREGUNTA AL CONSELL EXECUTIU SOBRE EL NOMENAMENT D'INSPECTORS EXTRAORDINARIS D'EGB

FORMULADA PEL DIPUTAT I. SR.
AGUSTÍN LUNA, DEL GRUP PARLAMENTARI
DE CENTRISTES
(Reg. 4487; BOPC, 91, 3536)

RESPOSTA DE L'H. SR. CONSELLER (Reg. 4587)

A LA MESA DEL PARLAMENT

Resposta de l'H. Sr. Joan Guitart i Agell, Conseller d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya, a la pregunta formulada pel Diputat I. Sr. Agustín Luna, del Grup parlamentari de Centristes (Reg. 4487).

En relació amb els criteris que ha emprat el Departament d'Ensenyament per a nomenar inspectors extraordinaris d'EGB, cal dir que van ésser fets públics el mes d'octubre del 1981 per mitjà del «Full Informatiu» que arriba a totes les escoles (vegeu l'annex) i que són els següents:

a) *Mèrits objectius* (títol de doctor, una segona llicenciatura, diploma de mestre de català, anys de servei, etc.);

b) *Formació complementària i publicacions* (publicacions, treballs d'investigació, participació en congressos, etc.);

c) Entrevista sobre aspectes relacionats amb la memòria presentada i sobre temes generals de l'ensenyament.

Evidentment, aquestes places poden i han de ser cobertes per inspectors titulars procedents de noves oposicions, de concursos de trasllat, o que retornen dels càrrecs que actualment ocupen a l'Administració.

En el moment que es coneguin les places vacants amb inspectors titulars, els inspectors extraordinaris, que es troben en situació administrativa de comissió de serveis, cessaran en llur situació actual i retornaran a llur plaça d'origen.

Barcelona, 21 de juliol de 1982

Joan Guitart i Agell
Conseller d'Ensenyament

ANNEX

Concurs de mèrits per a seleccionar professors d'EGB amb la finalitat de cobrir places d'inspector extraordinari en comissió de serveis durant el curs 1981-82

Es convoca concurs de mèrits per a seleccionar professors d'EGB amb la finalitat de cobrir places d'Inspector Extraordinari en Comissió de Serveis durant el curs 1981-82.

La convocatòria té per objecte:

a) Cobrir un nombre mínim de places, amb terminis d'incorporació que es fixaran segons les necessitats del Servei.

b) Establir sense limitació de nombre una llista addicional de candidats (vàlida únicament per al curs 1981-82) destinada a permetre la cobertura de noves necessitats que puguin produir-se.

Es regirà per les bases següents:

I) Condicions generals per a concursar

a) Ser llicenciat en una Facultat universitària o posseir títol oficial d'Escola Superior.

b) Pertànyer al Cos de Directors o al de Professors d'EGB i trobar-se en situació activa a Catalunya en el moment de la present convocatòria, la qual cosa s'acreditarà presentant el full de serveis.

c) Acreditar d'haver exercit com a professor d'EGB al llarg de 6 cursos escolars, dia a dia, dels quals almenys 3 cal que corresponguin a escoles públiques.

d) Acreditar capacitat per a la comunicació oral en llengua catalana i castellana, així com per a la comprensió escrita d'ambdues llengües.

e) Presentar un projecte de treball de la funció supervisora que compregui el període d'un curs escolar i en el qual el concursant palesi un coneixement real de la problemàtica de la província per a on es presenta (màxim 10 folis).

NOTA: L'acreditació dels punts a), b), c) podrà realitzar-se en el moment de l'entrevista.

II) Selecció de Candidats

La selecció de candidats que reuneixin les condicions en el

punt I) de la convocatòria es farà d'acord amb el barem següent:

a) Mèrits objectius

a.1	Títol de Doctor en Ciències de l'Educació	6 punts
a.2	Títol de Doctor	5 punts
a.3	Una segona llicenciatura	5 punts
a.4	Diploma de mestre de català	4 punts
a.5	Certificat de capacitat de català (ambdós conceptes a.4 i a.5 no sumatius)	3 punts
a.6	Cada any de serveis en Centres addicional als 6 anys exigits per a concursar (i que no són objecte de puntuació)	1 punt
	màxim per aquest concepte (equivalent a 6 + 8 = 14 anys de serveis)	8 punts
a.7	Cada any de serveis com a Director de Centres màxim per aquest concepte	0,5 punts 8 punts

b) Formació complementària i publicacions (màxim 15 punts)

- b.1 Publicacions (llibres, revistes).
- b.2 Treballs d'investigació.
- b.3 Participació en congressos, simposis,...
- b.4 Participació a escoles d'estiu, seminaris, cursos, curssets,...
- b.5 Cursos de tècniques d'organització, direcció i avaluació.
- b.6 Altres estudis de postgraduat.
- b.7 Altres mèrits que pugui aportar l'aspirant i que es tindran en compte segons el criteri de la Comissió de Selecció.

c) Entrevista (màxim 25 punts)

La Comissió realitzarà una entrevista amb els aspirants que reuneixin les condicions exigides o, en el cas que ho cregui convenient, només amb els aspirants que superin la puntuació que la mateixa Comissió determini.

L'entrevista podrà versar sobre els aspectes següents:

- c.1 Comentari de la memòria presentada.
- c.2 Funcions de la Inspecció.
- c.3 Coneixement de la realitat qualitativa i quantitativa de l'Educació a Catalunya.
- c.4 Situació legal i administrativa del sistema educatiu a Catalunya a partir de l'1 de gener de 1981.
- c.5 Experiències educatives viscudes pel candidat.

III) Comissió de selecció

La Comissió de Selecció estarà formada per:

- El Cap del Servei Tècnic d'Inspecció, que actuarà com a President.
- Dos Inspectors d'Educació d'EGB, designats per la Direcció General d'Ensenyament Primari.
- Dos Inspectors d'Educació d'EGB, elegits pel Consell d'Inspecció respectiu.

Actuarà de Secretari l'Inspector d'Educació amb més alt número de Registre Personal

IV) Presentació de la documentació

S'obre a partir del dia 19 d'octubre un període de 12 dies, que s'acabarà el 30 d'octubre, per a la presentació en els Serveis Territorials de la documentació que acrditi reunir tots i cadas-

cun dels requisits assenyalats en l'apartat D i els que es tinguin de l'apartat II).

El primer full de tota la documentació que es presenti serà una instància sol·licitant de prendre part en el dit concurs, dirigida a la Sra. Directora General d'Ensenyament Primari. A més, hi constaran les dades següents:

- Nom i cognoms de l'interessat.
- Domicili particular i telèfon.
- Centre on treballa actualment.
- Ubicació i telèfon del Centre.

Per a justificar el punt d) de la base I), cal presentar en el moment de dur la documentació un escrit que indiqui que es posseeixen els coneixements que s'especifiquen en aquest punt. L'ur comprovació es realitzarà durant l'entrevista prevista al punt e) de la base II.

V) Resolució del Concurs

Un cop finalitzat el període de presentació d'instàncies, en el termini màxim de tres setmanes les Comissions de Selecció faran pública la relació de professors seleccionats.

PREGUNTA AL CONSELL EXECUTIU SOBRE LA NEGOCIACIÓ DEL CONVENI COL·LECTIU DE L'HOSPITAL CLÍNIC I PROVINCIAL DE BARCELONA

FORMULADA PEL DIPUTAT

NO ADSCRIT

I. SR. CELESTÍ SÀNCHEZ

(Reg. 4490; BOPC, 92, 3552)

RESPOSTA DE L'IL. SR. CONSELLER

DE TREBALL (Reg. 4573)

A LA MESA DEL PARLAMENT

Resposta a la pregunta formulada pel Diputat I. Sr. Celestí Sánchez Ramos (Reg. 4404), sobre l'aparició en la negociació col·lectiva de l'Hospital Clínic Provincial de Barcelona de dos convenis per a una mateixa empresa.

La negociació dels convenis col·lectius es regeix, a partir de la Constitució Espanyola del 1978 i la Llei 8/80 del 10 de març, anomenada «Estatut dels Treballadors», pel principi bàsic de l'autonomia col·lectiva de les parts.

La Constitució espanyola del 1978 en l'article 37.2 disposa que «La Ley garantizará el derecho a la negociación colectiva laboral entre los representantes de los trabajadores y empresario, así como la fuerza vinculante de los convenios.» A la vegada, aquest article és desenvolupat pel títol III, articles 82 i 55 de la Llei 8/80 del 10 de març.

En aquesta llei el principi de l'autonomia col·lectiva de les parts es troba recollit en el paràgraf 1r. de l'article 82 que assenyalava que els Convenis Col·lectius, com a resultat de la negociació desenvolupada pels representants dels treballadors i dels empresaris, constitueix l'exposició de l'acord lliurement adoptat per ells per virtut de la seva autonomia col·lectiva.

Dit tot això, i pel que fa als fets concrets que motiven la pregunta, el Conveni Col·lectiu de l'Hospital Clínic de Barcelona

del 1981 va ser denunciat el 30.9.81 per l'Associació Professional del Comitè de Delegats Mèdics de l'Hospital Clínic Provincial de Barcelona, Sindicat que agrupa els membres de l'estament mèdic de l'estament hospital i que està legalment constituït d'acord amb la llei 19/1977 de l'1 d'abril.

El propassat 14 d'abril es van iniciar les negociacions per a la signatura d'un Conveni Col·lectiu entre l'Hospital Clínic i Provincial de Barcelona i l'esmentada Associació Professional que es va acordar el dia 9 de juny. L'àmbit personal d'aquest conveni és el de tots els treballadors que tinguin la consideració de personal de l'Estament Mèdic.

Aquest conveni va estar presentat per al seu registre i publicació en el Servei Territorial de Barcelona, el propassat dia 10, i fins al dia d'avui no ha recaigut resolució sobre la sol·licitud.

Per part seva, la Comissió negociadora del Conveni Col·lectiu que havia de substituir el denunciat del 1981, composta per una representació del Comitè d'Empresa i per una de la Direcció de l'Hospital, va celebrar dues reunions el dia 1 i el dia 29 d'abril en les quals es va aixecar acata en què es reflecteix la falta d'acord de les parts referent a l'article 1r. del Conveni que definia l'àmbit personal. El desacord consisteix en la no acceptació per part de la representació dels treballadors de l'exclusió de l'esmentat àmbit de l'estament mèdic que proposava la representació de l'Hospital. Per aconseguir, textualment, «un conveni per a la totalitat dels treballadors i en condicions justes», el Comitè d'empresa preavisà una vaga per als dies 19, 20, 26 i 27 de maig i 2, 3, 4, 8, 9, 11 i 12 de juny, sense que els treballadors hagin aconseguit llurs reivindicacions. Durant l'esmentada vaga, el Departament de Treball exercí les seves facultats de mediació i no va ser possible arribar a cap acord.

Finalment l'Hospital Clínic i Provincial de Barcelona va presentar escrit d'iniciació de conflicte col·lectiu, segons el que disposa el Reial Decret-Llei del 4 de març de 1977, per resoldre els aspectes conflictius. Referent a aquest conflicte s'han celebrat els actes d'avinença reglamentaris, davant l'Institut de Mediació, Arbitratge i Conciliació i el Servei Territorial de Treball de Barcelona.

El Departament de Treball, d'acord amb el principi de l'autonomia col·lectiva de les parts negociadores, ha respectat escrupolosament aquesta llibertat, ha seguit atentament el procés i ha exercit les seves facultats de mediació tant en el moment de la vaga com en el tràmit d'avinença del conflicte col·lectiu actualment plantejat.

S'ha de tenir en compte que la Llei 8/80 del 10 de març no exclou la possibilitat del fet que hi hagi dos o més convenis en l'àmbit d'una sola empresa, ja que en el seu article 81 estableix que estaran legitimades per a negociar:

1. En els convenis d'empresa o àmbit inferior, el Comitè d'empresa, delegats de personal, si s'escau, o les representacions sindicals, si n'hi ha.

No obstant això, continua dient l'esmentat article 87, en els convenis que afecten la totalitat dels treballadors de l'empresa serà necessari que les representacions sindicals, conjuntament, sumin la majoria dels membres del Comitè.

És a dir, l'Estatut preveu la possibilitat que hi hagi convenis d'empresa i d'àmbit inferior a l'empresa i convenis que afectin la totalitat dels treballadors, i, per tant, a l'inrevés, convenis

que no afectin la totalitat dels treballadors de l'empresa. Són els anomenats per la doctrina «Conveni franja», que afecten un o diferents grups professionals dels diferents existents en una empresa i que no són, ni de bon tros, excepcionals en el panorama de la negociació col·lectiva; a títol d'exemple, i entre d'altres, Ibèria, Línies Aèries d'Espanya, S.A. (amb tres convenis diferents, un per al personal de vol, un altre per al personal auxiliar i l'últim per al personal de terra); Companyia espanyola de petroles «CEPSAL», amb convenis per al personal de mar i per al personal de terra; Aviació i Comerç (amb convenis per al personal de vol), Transeuropa, Companyia d'Aviació, S.A. (amb convenis per al personal de vol i per al personal auxiliar de vol).

En el cas que ens ocupa, l'Administració de l'Hospital Clínic i Provincial de Barcelona, partint del denunciat Conveni Col·lectiu del 1981, l'àmbit del qual abastava la totalitat dels treballadors del centre hospitalari, ha negociat paral·lelament dos convenis, un amb la representació sindical de l'estament mèdic, amb el qual han signat l'acord el propassat 6 de juny, i un altre amb el comitè d'empresa, en el qual, fins ara, no hi ha hagut acord, i s'ha produït el desacord actual precisament en l'àmbit personal del dit conveni. La representació de l'Administració de l'Hospital entén que ha d'afectar tots els treballadors llevat dels inclosos en l'estament mèdic, i la representació dels treballadors entén que ha d'afectar tots els treballadors, inclosos els de l'estament mèdic. Què succeeix si no hi ha acord? L'article 86.3 de la Llei 8/80 del 10 de març ens ho diu: continuen vigents les clàusules normatives però no les obligacionals de l'anterior conveni.

Les qüestions de litigi que esdevinguin de la negociació dels convenis esmentats, és a dir, la legitimitat de l'administració de l'Hospital i del Comitè d'Empresa en llurs respectives posicions entorn de la dualitat de convenis o al conveni únic són qüestions que ha de resoldre el poder judicial, concretament la jurisdicció laboral com a conseqüència del conflicte col·lectiu actualment en tramitació, i això perquè en un estat de dret la tutela dels drets està atribuïda en exclusiva als jutges i tribunals, tal com assenyala l'article 14 de la Constitució: «todas las personas tienen derecho a obtener la tutela efectiva de los jueces y tribunales en el ejercicio de sus derechos e intereses legítimos sin que en ningún caso pueda producirse indefensión». D'altra banda, l'article 1 del Text Refós de la Llei de Procediment Laboral aprovat per Reial Decret Legislatiu 1568/1980 del 13 de juny disposa que els òrgans jurisdiccionals de l'ordre social s'atribueix amb exclusivitat la funció de jutjar i fer executar allò jutjat en els litigis que es promoguin dintre de la branca social del Dret. I finalment l'article 25 del Reial Decret Llei 17/1977 del 4 de març disposa que si les parts no van arribar a un acord ni van designar un o diversos àrbitres en el conflicte col·lectiu derivat de diferències relatives a la interpretació d'una norma resistent estatal o convinguda col·lectivament, remetrà l'autoritat laboral les actuacions practicades amb els seu informe a Magistratura de Treball, que procedirà d'acord amb el que disposa la Llei de Procediment Laboral.

Barcelona, 13 de juliol de 1982

Joan Rigol i Roig
Conseller de Treball

PREGUNTA AL CONSELL EXECUTIU SOBRE EL CONTROL DE LES EMPRESES I DELS FRAUS EN ELS ACOMIADAMENTS INDEMNITZATS

FORMULADA PEL DIPUTAT NO ADSCRIT

I. SR. CELESTÍ SÁNCHEZ

(Reg. 4491; BOPC, 92, 3561)

RESPOSTA DE L'H. SR. CONSELLER DE TREBALL

(Reg. 4601)

A LA MESA DEL PARLAMENT

D'acord amb allò que estableixen els articles 127 i 128 del Reglament del Parlament de Catalunya, us trameto adjunta la resposta per escrit a la pregunta formulada pel Diputat I. Sr. Celestí Sánchez, Diputat no adscrit, sobre el control de les empreses i dels fraus en els acomiadaments indemnitzats (Reg. 4491).

Breu síntesi de la situació conjuntural del sector de la construcció

Per a tractar de la situació del grup d'empreses Núñez y Navarro, com de qualsevulga altra del sector de la construcció, cal analitzar, encara que sigui només superficialment, la situació econòmica d'aquest sector, atès que els expedients de crisi es produeixen com a efecte o conseqüència d'una situació de crisi econòmica.

Amb aquesta finalitat, els indicadors més significatius de l'evolució negativa experimentada pel sector de la construcció des de la segona meitat de l'any 1974, podem reconduir-los a: 1) aquells que fan referència a l'activitat legalitzada (consum de ciment, nombre d'habitatges acabats, població activa ocupada i atur registrat) i 2) aquells altres que es refereixen a l'activitat a realitzar (contractació d'obres promogudes per la iniciativa privada i projectes visats pels col·legis d'arquitectes).

1. Indicadors de l'activitat realitzada

a) *Consum de ciment*: prenent com a referència el consum en tones durant l'exercici 1975, constatem la seva evolució en l'exercici 1981, desglossant les partides corresponents a Espanya, Catalunya i Barcelona, respectivament.

	Any 1975	Any 1981	Percentatge de caiguda
Espanya	20.817.084	18.488.179	11
Catalunya	3.575.599	1.958.152	45
Barcelona	2.453.588	1.156.759	53

S'hi observa un descens en la participació de Catalunya en el Consum de ciment espanyol i de la província de Barcelona en el conjunt de Catalunya.

b) *Habitatges acabats*: prenem com a referència el nombre d'habitatges acabats durant el 1975 i el comparem amb el nombre d'habitatges acabats el 1981.

	<i>Any 1975</i>	<i>Any 1981</i> (any 1979)	<i>Percentatge</i> <i>de caiguda</i>
Espanya	374.391	260.774	30
Catalunya	80.979	38.725	52
Barcelona	65.653	24.771	62

S'hi denota una pitjor situació en la construcció catalana i barcelonina que no pas en el conjunt espanyol.

c) *Població activa ocupada*: prenent com a referència el nombre de persones ocupades en aquest sector el desembre de 1976, procedim a la seva comparació amb el nombre de persones ocupades el desembre del 1981.

	<i>Any 1976</i>	<i>Any 1981</i>	<i>Percentatge</i> <i>de caiguda</i>
Espanya	1.214.200	952.400	22
Catalunya	237.800	146.600	38
Barcelona	171.300	99.800	42

La pèrdua d'importància del sector com a generador d'ocupació s'observa també més acusada a Barcelona i a Catalunya que a la resta d'Espanya.

d) *Atur registrat en la construcció*: es procedeix a la comparació de la xifra d'aturats existents el desembre del 1976 en relació amb la xifra d'aturats el desembre del 1981.

	<i>Any 1976</i>	<i>Any 1981</i>	<i>Percentatge</i> <i>d'augment</i>
Espanya	181.131	407.512	125
Catalunya	28.607	59.381	108
Barcelona	24.949	46.799	88

Com s'hi pot observar, el creixement de l'atur registrat en el sector és similar a Catalunya i Espanya i és menor en la província de Barcelona.

Aquest aparent avantatge de la província de Barcelona és degut al fet que els desocupats que cerquen feina en el sector de la construcció tendeixen a inscriure's en oficines fora d'aquesta província, perquè consideren que així augmenten llurs possibilitats de trobar feina.

2. Indicadors de l'activitat a realitzar en el futur

L'evolució de l'obra contractada ens avança l'evolució de la futura obra executada.

a) *Contractació d'obres promogudes per la iniciativa privada*: la contractació privada d'obres ha disminuït entre el 1977 i el 1979 en un 29,2% a Espanya, en un 38,8% a Catalunya i en un 41,6% a Barcelona.

La tendència que s'observa és clarament negativa.

b) *Projectes visats pels col·legis d'arquitectes*: Comparem el nombre de projectes existents el 1975 amb els existents el 1981.

	<i>Any 1975</i>	<i>Any 1981</i>	<i>Percentatge</i> <i>de caiguda</i>
Espanya	388.785	271.298	30
Catalunya	59.162	36.399	38
Barcelona	45.960	26.340	43

De l'anàlisi dels indicadors precedents podem deduir que:

1^a. La recessió es produeix principalment a la província de Barcelona, i

2^a. la recessió a Catalunya és molt més acusada que a la resta d'Espanya.

Aquesta major gravetat es produeix amb caràcter acumulatiu des de l'inici de l'actual etapa de crisi i les previsions que es poden fer per al 1983 no trenquen aquesta tendència. Com a principals causes que han deteriorat la situació de privilegi de què va gaudir el sector de la construcció en la dècada dels anys seixanta, podem assenyalar: el manteniment de la política tradicional de l'habitatge, que es manifesta inadequada als problemes que es plantegen, i la pèrdua del pes relatiu del sector públic com a promotor d'obres.

Actualment la comanda d'habitatges ha disminuït per factors com la reducció de les necessitats reals d'habitatges com a conseqüència de les migracions interiors, la caiguda de la solvència de les famílies en el mercat de l'habitatge, deguda als forts increments del finançament de l'adquisició, molt per sobre de la renda familiar disponible, i un empitjorament de les expectatives de les famílies arran de la crisi econòmica.

En resum, la demanda tradicional del sector a Catalunya es retrau progressivament i irreversiblement.

Reunió al Departament de Treball

El comitè d'empresa, acompanyat pel Diputat Sr. Celestí Sánchez, va sol·licitar al Director General de Relacions Laborals que convoqués una reunió amb la direcció de l'empresa Construccions Nuynasa, SA.

En aquesta reunió, que es va tenir el propassat dia 16, van assistir el comitè d'empresa, representants de la Federació de Construcció de CC.OO., el director general de l'empresa i l'assessor laboral.

D'aquesta reunió i de la tinguda anteriorment pel Director General de Relacions Laborals amb l'empresa, resulta el següent:

1^a. L'any 1976 es produïa un auge immobiliari i de la construcció com a conseqüència de l'aprovació del Pla Comarcal de Barcelona, que va fer que es presentessin a l'Ajuntament —en general pels propietaris de solars— un gran nombre de projectes amb la finalitat de salvar la major edificabilitat aleshores autoritzada. Concedides llicències, amb una data de caducitat per a iniciar i finalitzar les obres, es van oferir a promotors de confiança bé en permuta, bé en règim de societat.

Aquesta situació va obligar Nuynasa a la contractació d'un nombre més gran de treballadors, i se'n van arribar a tenir 650 de fixos de plantilla i més de 1.000 de fixos d'obra.

2^a. Com a conseqüència d'això, es van crear grans estocs d'habitatges, locals, despatxos, places d'aparcament, etc., que constitueixen actualment el patrimoni de les empreses promotores però que, per manca de compradors, no es venen, la qual cosa representa una gran càrrega financera per a les promotores per pagament d'interessos de les hipoteques que van servir aleshores per a finançar la construcció, càrrega que, en molts casos, resulta insuportable.

Quant als beneficis de les promotores, són —quan existeixen— realment mínims, donat que a falta de rendes s'han d'afegir l'elevat cost de les despeses generals, el cost financer, el cost de construcció, el cost de promoció i vendes (publicitat i comissions, que constitueixen una partida molt important), el pagament d'impostos i, finalment —i partida de la màxima im-

portància— el finançament de l'ajornament a deu anys a què es veuen obligades per exigències del mercat.

3r. Aquesta circumstància, juntament amb la crisi econòmica general, fa que aquesta crisi incideixi encara amb més gravetat en el sector de la construcció, per causes prou conegudes, que sintèticament es poden resumir en les següents:

- Els costos financers de les promotores no permeten abaratir els preus de venda, ja que el diner procedent d'entitats bancàries només es pot obtenir pagant un interès del 20% o del 21%.

- Els costos de mà d'obra i de Seguretat Social amb llurs pujades permanents, que no poden repercutir en els pressupostos.

- L'increment del cost dels materials, amb la mateixa circumstància anterior.

- La necessitat de mantenir els preus de venda fixats inicialment, sense poder retrucar l'elevació de costos.

- Les mesures fiscals.

- El cost del diner corresponent als ajornaments, entesos com a tals les hipoteques (18,90%).

- La inseguretat del comprador d'habitatges, ocasionada per la seva pròpia inseguretat econòmica.

4r. Pel que fa a Construcciones Nuynasa, SA, es tracta d'una de les empreses constructores del grup Núñez y Navarro, i s'ha d'aclarir respecte a això que Núñez y Navarro no és cap empresa, sinó simplement un nom comercial. Quant a les promotores, estan constituïdes en gran part per socis diferents dels de Nuynasa, que no pertanyen ni tan sols a la família Núñez.

Construcciones Nuynasa, SA ha estat treballant per a les empreses promotores del grup, i, gràcies a això, ha equilibrat el seu compte de pèrdues per aportacions, revisions, etc., que les esmentades promotores han acceptat.

Tanmateix, en deixar de promoure's noves construccions per la crisi en el sector abans alludida, la conseqüència immediata ha estat la falta de contractes d'execució d'obres per a Nuynasa.

5r. Davant d'aquesta situació, Nuynasa ha estat resolent els contractes amb el personal fix d'obra a mesura que les obres s'anaven acabant i, a més, ha arribat a acords amb alguns fixos de plantilla per al seu cessament a l'empresa.

6r. D'altra banda, Nuynasa, amb la finalitat de mantenir el major nombre possible de llocs de treball, va suprimir el treball a preu fet, però això ha comportat un nou problema molt greu, que és la reducció dels rendiments; no en allò que, lògicament, es podia esperar, quan es deixa de treballar amb incentiu, sinó fins i tot per sota del rendiment normal exigible com a mínim. En conseqüència, els preus que actualment pot fixar Nuynasa als seus pressupostos no són gens ni mica competitius i, perquè ho siguin, és imprescindible que s'assoleixin els rendiments mínims exigibles.

Treballadors i empresa van coincidir en el fet que realment, feta l'abstracció d'altres problemes menors i conjunturals, aquesta és la veritable qüestió de fons existent, i sobre la qual es produeix una diferència de criteris a l'hora de determinar, des d'un punt de vista legal, quins són els rendiments mínims exigibles.

Sens perjudici dels acords a què poguessin arribar les parts per a solucionar aquest conflicte, en el cas que s'iniciés el pro-

cediment legal pertinent, seria la Jurisdicció Laboral, Magistratura de Treball, qui per sentència dirimís la qüestió plantejada.

Fins ara, el procediment seguit, a iniciativa de l'empresa, ha estat el previst en l'art. 54, e), de l'Estatut dels Treballadors, el qual preveu l'extinció del contracte de treball per decisió de l'empresari mitjançant acomiadament disciplinari sobre la base de la disminució continuada i voluntària en el rendiment de treball normal o pactat.

Contra aquest acomiadament el treballador pot —i així s'ha efectuat— reclamar davant la Magistratura de Treball perquè el consideri improcedent o nul (art. 97 del Reial Decret Legislatiu 1568/1980, del 13 de juny, que aprovà el Text Refós de la Llei de Procediment Laboral), utilitzant com a requisit previ l'intent de tinguda de l'acte de conciliació davant l'Institut de Mediació, Arbitratge i Conciliació (papereta de conciliació), d'acord amb l'art. 50 del susdit cos legal.

7r. Pel que fa als balanços oficials de les empreses del grup, s'ha d'assenyalar que des del febrer del 1980 és en curs una inspecció per la Delegació d'Hisenda de Barcelona, i que s'ha efectuat el compte de regularització corresponent als anys 1978 i 1979, segons la Llei 50/1977, i actualment continua la inspecció.

8r. Finalment, en la reunió a què ens referim, el director general de l'empresa manifestà que rebria personalment el comitè per a tractar dels problemes existents.

Respecte a què fa el Consell Executiu per aconseguir un control més gran de les empreses amb l'objectiu d'evitar expedients de crisi, cal dir:

- a) Que no s'ha efectuat fins aquest moment la transferència dels serveis perquè la Generalitat s'ocupi de l'execució de la legislació laboral en matèria d'expedients de regulació d'ocupació o crisi, i que, d'altra banda, és competència exclusiva de l'Estat la legislació en matèria laboral, articles 11 de l'Estatut d'Autonomia i 149-1, 7) de la Constitució.

L'actuació de la Generalitat, mitjançant el Departament de Treball, es materialitza en funcions de mediació entre les parts que, molt sovint, són sol·licitades pels treballadors. Així mateix, aquest Departament i altres han fet i fan actuacions de diversa índole i naturalesa adreçades a potenciar que es busquin solucions que evitin la presentació d'expedients de regulació d'ocupació o la seva millor solució, a fi de protegir l'interès públic que significa el manteniment dels llocs de treball.

- b) Que amb el nou model de relacions laborals configurat per la Constitució, l'autonomia col·lectiva de les parts socials s'erigeix en un dels seus eixos fonamentals. En resposta a aquest principi programàtic, l'Estatut dels Treballadors aporta a l'esquema tradicional de relacions de treball un nou sentit de llibertat i d'autonomia de les parts contractants, dins del marc del dret necessari, per la qual cosa els interlocutors naturals de les relacions laborals, empreses i treballadors es constitueixen en els autèntics protagonistes de la dinàmica social. I aquest principi programàtic, pel que fa a la matèria de regulació d'ocupació, ha estat després desenvolupat i plasmat en l'Estatut dels Treballadors, article 51-3, i en el Reial Decret 696/1980, del 14 d'abril, articles 9 al 12, els quals estableixen l'obligada

obertura, per l'empresari, d'un període de consultes i negociacions entre els representants dels treballadors i de les empreses. Així, doncs, en una primera fase, que pot arribar a ser definitiva, el coneixement i tractament del problema estan exclusivament en mans de les parts implicades en aquest directament.

Aquest protagonisme que adquireixen les parts en aquest nou model de relacions laborals que s'ha anat consolidant a Espanya està d'acord amb el criteri seguit en aquesta qüestió en els països europeus del món occidental. Prova d'això són una sèrie de disposicions que esmentem a continuació:

Recomanació 119 de l'OIT aprovada l'any 1963:

1) Que les qüestions que es plantegin amb motiu de l'acabament del contracte de treball puguin plantejar-se per a llur resolució davant els organismes instituïts amb aquest fi en convenis col·lectius, davant un tribunal o una junta d'arbitratge d'un altre organisme analògic, els quals podran examinar-los i pronunciar-se sobre la seva justificació.

2) Que es faci consulta prèvia als representants dels treballadors.

3) Que quan la mesura que s'hagi d'adoptar hagi de tenir repercussions importants, l'empresari haurà de notificar-ho a les autoritats públiques.

Procediment de la CEE (Comission Rapports and Draft Directive, del novembre del 1972, i el Council Directive, del febrer del 1975).

Normes comunes als països membres:

- 1) Consulta prèvia amb els representants dels treballadors.
- 2) Contactes amb l'autoritat pública competent.

Els sistemes vigents avui dia a Europa en relació amb els acomiadaments col·lectius es poden sintetitzar així:

- 1) Intervenció decisòria de l'autoritat laboral.
- 2) Negociació prèvia i, en cas de fracàs, intervenció decisòria de l'autoritat laboral.
- 3) Negociació, conciliació i, en últim lloc, intervenció de l'autoritat laboral si les parts així ho han previst, donat que el procediment està regulat en els convenis col·lectius.
- 4) Negociació entre les parts i, en cas de fracassar, llibertat per a donar per acabada la relació laboral (sense intervenció administrativa).

En consonància amb el que s'ha exposat, hem d'assenyalar que, si realment volem orientar la nostra economia i l'organització política i social d'una manera similar a l'europea, és evident que qualsevol mesura que s'adopti per a establir majors controls intervencionistes pel Govern estaria en contradicció amb les dels sistemes que regeixen en el món occidental europeu.

Per tot el que s'ha exposat s'ha de concloure amb una consideració que afecta el fons del problema de la regulació d'ocupació. I aquesta és que veritablement la solució d'aquesta problemàtica no es troba en els mecanismes de control ni en un tipus de legislació determinada, sinó en l'atac de la crisi econòmica. La regulació d'ocupació no és més que un efecte derivat de la dificultat econòmica de les empreses, que a la vegada és una conseqüència directa de la crisi econòmica. Només atacant la crisi, només activant la dinàmica econòmica, podrem atacar

de front el problema de la regulació d'ocupació, problema que, en definitiva, només és una cara més d'aquesta crisi.

Malgrat el que s'ha dit abans, davant els possibles fraus o abusos de dret que en matèria d'expedients de crisi es poden donar, tant la legislació laboral com la penal preveuen una sèrie de mecanismes o mesures de control que, gairebé sempre, impedeixen que aquestes situacions es donin. Concretament en l'Estatut dels Treballadors, i respecte a l'extinció de contractes, l'establiment d'una llista de causes, en els articles 49 i següents, protegeix contra l'abús de dret de qualsevol de les parts, i quan obeeixi a causes econòmiques, tecnològiques o de força major, l'exigència de l'autorització de l'autoritat laboral, en el seu llarg article 51, a través de l'anomenat expedient de regulació d'ocupació, autoritza fins i tot per a aconseguir la paralització dels actes de l'empresari, durant la seva tramitació, que tendeixin a la ineficàcia de la resolució. En aquesta mateixa línia, s'ha de tenir en compte que la legislació estableix la intervenció de la Inspecció de Treball a través de l'informe motivat d'aquest organisme, la qual cosa suposa l'actuació d'un òrgan tècnic especialitzat i imparcial en el joc d'interessos de les parts.

D'altra banda, i ja des de la perspectiva que dels possibles abusos fa el Dret Penal, la Llei 44/1971, del 5 de novembre, incorporà al Codi Penal l'article 499 bis, que es va incloure en un nou capítol del Títol XII del Cos Legal esmentat, sota la rúbrica «Delictes contra la llibertat i seguretat en el treball». Amb això es tipificava el «delicte social». La creació de l'article 499 bis del Codi Penal anava a tenir indubtablement una gran transcendència, ja que suposava la penalització de determinades pràctiques que es produïen en el món del treball en perjudici dels drets dels treballadors.

Per la jurisprudència, l'article 499 bis pretén la protecció penal dels drets «reconocidos a los trabajadores en la legislación laboral para evitar la vulneración de las condiciones de estabilidad en el trabajo por parte de los empresarios mediante maquinaciones o confabulaciones dolosas y con abuso de su privilegiada situación económica» (sentència del Tribunal Suprem del 13 de juny de 1975). Altres vegades el Tribunal Suprem ha estat més precís en delimitar el bé jurídic protegit. Així ho ha assenyalat com a tal la seguretat del treballador en el manteniment de la seva ocupació (sentència del Tribunal Suprem del 28 de juny de 1976), la llibertat i seguretat en el treball (sentència del Tribunal Suprem del 2 de febrer de 1980) o del compliment del contracte de treball en totes les seves parts i els drets reconeguts al treballador per disposicions legals (sentència del 22 de juny de 1959). D'aquí es dedueix que el precepte estudiat està protegint el compliment de les normes laborals o que, com diu el Tribunal Suprem, «se castigan las alteraciones del contrato de trabajo que, sin mediar causas económicas o tecnológicas, comprometen la estabilidad en el empleo por medios engañosos, induciendo a error a los trabajadores, viciándoles su voluntad con promesas falsas, ardidés, mendacidades u ofrecimientos torticeros.»

No es pot finalitzar aquest breu repàs dels mitjans o controls que disposa el nostre ordenament jurídic laboral sense remarcar que l'inici de la tutela per a prevenir les pràctiques fraudulentas a les quals hem fet esment està reservat a les parts com a conseqüència de la llibertat d'iniciativa per a l'exercici dels propis drets. El titular d'un dret, en ús d'aquesta llibertat, dis-

posa sobre el seu exercici o no i dintre dels límits que decideixi. Així, doncs, aquest poder dispositiu es basa en el fet que la tutela dels interessos privats s'ha de deixar, almenys en un principi, a la discreció del seu titular.

Respecte a un control més gran dels fraus en els acomiadaments indemnitzats:

La funció directiva de l'IMAC es porta a terme a través d'òrgans col·legiats amb participació dels representants dels treballadors, dels empresaris i de l'Administració pública.

Aquesta funció directiva comprèn, entre altres facultats i atribucions, la d'establir els criteris i directrius d'actuació, controlar la gestió i *in genere* adoptar les decisions que calguin i proposar les mesures que s'estimin necessàries per a assolir el millor compliment de les funcions i finalitats assignades a l'Institut esmentat.

Així, doncs, el control dels fraus que podrien existir utilitzant els procediments administratius davant l'IMAC previstos en la legislació ha de ser efectuat pels òrgans especialitzats, col·legiats i participatius als quals ens hem referit anteriorment.

Barcelona, 23 de juliol de 1982

Joan Rigol i Roig
Conseller de Treball

**PREGUNTA A L'H. SR. CONSELLER
DE POLÍTICA TERRITORIAL
I OBRES PÚBLIQUES SOBRE LA
CARRETERA C-150 ENTRE SERINYÀ I BESALÚ**

FORMULADA PEL DIPUTAT I. SR.
RAMON SALA, DEL GRUP PARLAMENTARI
DE CONVERGÈNCIA I UNIÓ
(Reg. 4514; BOPC, 92, 3562)

RESPOSTA DE L'H. SR. CONSELLER (Reg. 4594)

A LA MESA DEL PARLAMENT

Josep M. Cullerell, Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, dóna resposta a la pregunta formulada pel Diputat Sr. Ramon Sala i Canadell, del Grup de Convergència i Unió.

En resposta a l'esmentada pregunta, aquest Departament de Política Territorial i Obres Públiques, informa:

En el programa d'obres d'enguany està prevista la iniciació de l'obra d'eixamplament i millora entre els km 18,7 i 31,7 de l'esmentada carretera C-150 amb un pressupost total de 94 milions de pessetes. Aquest projecte té per objecte eixamplar l'actual ferm útil de 5,60 m fins a 8 m i millorar les corbes del tram; és a dir que no es tracta de fer uns lleugers retocs sinó de posar en condicions correctes la totalitat del traçat esmentat deixant-lo amb característiques geomètriques adequades per a una velocitat de projecte de 80 km/h, que és l'establerta per la instrucció vigent per a aquest tipus de carretera.

La solució propugnada pel Servei suposa:

1. Amb el traçat i l'amplitud prevista no es formaran les actuals cues de vehicles darrera dels camions i desapareixeran els perills, no sols de les actuals corbes dels km 26,28 i 29,5, sinó també els dels altres trams actuals en corba.

2. Pot ésser que continuï havent-hi entre el km 27 i el 28 un tram amb perill de gel hivernal, però amb una longitud inferior a un km i, a més, és un problema que es manté amb la solució de la variant.

3. És previst en el projecte elevar la rasant de la carretera en el tram del «pla de Fares» per a evitar possibles inundacions del Fluvià, cosa que no és difícil de fer ja que el traçat en aquest indret està molt recolzat envers la muntanya.

Per fi, volem remarcar que no sabem quan iniciarà el MOPU els treballs de millora entre Besalú i Olot, però, com s'ha demostrat en altres actuacions en les comarques gironines, les característiques viàries de la solució que s'adoptaran no seran inferiors a les que al seu dia adopti el MOPU en el tram Besalú-Olot.

Barcelona, 23 de juliol de 1982

Josep M. Cullerell

**PREGUNTA A L'H. SR. CONSELLER
D'ENSENYAMENT SOBRE ELS NOMS
DELS CENTRES ESCOLARS**

FORMULADA PEL DIPUTAT I. SR.
XAVIER FOLCH, DEL GRUP PARLAMENTARI
DEL PSUC (Reg. 4517; BOPC, 92, 3563)

RESPOSTA DE L'H. SR. CONSELLER (Reg. 4599)

A LA MESA DEL PARLAMENT

Resposta de l'H. Sr. Joan Guitart i Agell, Conseller d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya, a la pregunta formulada pel Diputat I. Sr. Xavier Folch, del Grup parlamentari del PSUC (Reg. 4517).

Us trametem annexes les denominacions dels col·legis públics d'educació general bàsica (Annex núm. 1) i dels instituts de Catalunya (Annex núm. 2), així com el Decret 133/1981, del 2 de maig, sobre atribució de nom als centres docents públics (Annex núm. 3).

A més, ens plau de notificar-vos el següent:

a) La denominació específica d'un centre docent constitueix una de les dades que configuren el centre a nivell oficial, de la mateixa manera que el número de codi o la data de creació administrativa. Per aquest motiu, no es pot modificar o canviar aquesta denominació sense alterar d'alguna manera la configuració oficial del centre.

b) Les denominacions específiques de la majoria dels centres docents públics de Catalunya són les que ens foren transferides per l'Administració central, tant pel que fa a l'idioma (Pablo Casals, Juan Maragall, Virgen de Montserrat, etc.),

com pel que fa al seu tarannà polític (Veintiseis de Enero, Carro Blanco, Primo de Rivera, etc.).

c) Un cop assumides les transferències en matèria d'ensenyament, el *Diari Oficial de la Generalitat* publicà el Decret 133/1981, del 2 de maig, sobre atribució de nom als centres docents públics.

d) Segons l'esmentat Decret, la iniciativa per a procedir al canvi de denominació d'un centre neix del mateix consell de direcció i és ratificat posteriorment, mitjançant acord municipal, per l'ajuntament de la localitat.

e) Per a aquells casos en els quals cal únicament la traducció al català del nom del centre (Once de Septiembre, Eugenio d'Ors, etc.) és imminent la publicació d'una ordre per mitjà de la qual se simplifica el procés descrit en el paràgraf anterior, fins al punt de requerir únicament un acord escrit del consell de direcció.

f) De tot el que s'ha exposat es desprèn que, una vegada definit pel Departament el procés legal a seguir, el canvi de nom neix sempre de la iniciativa del mateix centre.

g) Des de l'entrada en vigor del Decret abans esmentat fins avui, s'ha procedit a la resolució favorable de 63 expedients de canvi de denominació de centres d'EGB, d'acord amb el detall següent:

Serveis Territorials de Barcelona	41
Serveis Territorials de girona	4
Serveis Territorials de Lleida	5
Serveis Territorials de Tarragona	13
TOTAL	63

h) En relació amb els instituts, cal remarcar, a més, que la majoria d'ells, malgrat que van ser creats abans dels traspassos de serveis a la Generalitat, porten noms de catalans il·lustres o noms arrelats al barri i al país. Aquesta característica és evident, com és obvi, en els instituts de batxillerat creats per ordre del Conseller d'Ensenyament.

Barcelona, 27 de juliol de 1982

Joan Guitart i Agell
Conseller d'Ensenyament

PREGUNTA AL CONSELL EXECUTIU SOBRE LA LLENGUA CATALANA A LES PRESONS DE CATALUNYA

FORMULADA PEL DIPUTAT I. SR.
SALVADOR SUNYER, DEL GRUP SOCIALISTA
(Reg. 4518; BOPC, 92, 3563)

RESPOSTA DE L'H. SR. CONSELLER
DE JUSTÍCIA (Reg. 4600)

A LA MESA DEL PARLAMENT

D'acord amb el que preveu l'article 128 del Reglament de la Cambra, em plau adjuntar la resposta per escrit de la pregunta formulada al Consell Executiu per l'I. Sr. Salvador Sunyer i

Aimeric, Diputat del Grup Socialista, sobre l'ús de la llengua catalana a les presons.

El Departament de Justícia ha estat en contínua relació amb les presons catalanes, entre d'altres qüestions per a intentar resoldre el problema de l'ús de la llengua catalana dins les presons.

Ja l'any 1981, pel gener, es van tenir contactes periòdics amb la directora de la Trinitat, per tal de complir el que preceptua l'article 51.1 de la Llei General Penitenciària pel que fa a comunicacions orals i escrites dels interns amb els seus familiars i amics.

La seva resposta va ser que aquestes comunicacions mai no són intervingudes, que es respecta al màxim llur intimitat i no hi ha cap mesura restrictiva en l'ús de la llengua.

I entrant ja de ple en les dues preguntes, passo a contestar-les:

1. «*S'han fet gestions perquè a les presons de Catalunya hi sigui respectat el dret de qualsevol ciutadà a expressar-se de paraula i per escrit en la seva llengua?*»

Pel que fa al marc de les presons, el Parlament de Catalunya ja està assabentat del curs lent dels traspassos en aquesta matèria.

La nostra actuació ha estat de relació directa amb institucions penitenciàries del Govern central i amb els directors dels centres de detenció catalans.

Quan va sortir a la premsa la nota que les empresonades a la Trinitat trobaven dificultats per a escriure en català als empresonats a la Model, el Departament de Justícia va intervenir directament, i tant el director de la Model com la directora de la Trinitat van dir que no hi posaven dificultats i que únicament demanaven que fossin en castellà aquelles cartes que anaven a les presons de fora de Catalunya i en els casos establerts a l'article 98, 4 i 5 del Reglament penitenciari (raons de seguretat que acordin la intervenció de la correspondència).

2. «*S'han ofert els serveis d'un traductor a fi que els catalans empresonats puguin exercir el seu dret a usar, de paraula i per escrit, la llengua pròpia i oficial de Catalunya?*»

En l'estructura orgànica del Departament de Justícia s'ha creat un servei de traducció de documents oficials que depèn de la Secretaria General Tècnica. Aquest servei es va crear sobre el paper el mes de desembre del 1981 i va començar a funcionar a primers de l'any que som.

El Departament, després de converses tingudes amb l'Audiència Territorial, va organitzar aquest servei, que ha ofert a l'Administració de Justícia amb l'objecte de resoldre de forma transitòria el problema de cooficialitat d'ambdós idiomes a Catalunya, en espera que les lleis processals pendents d'aprovació estableixin la normativa de l'ús d'ambdues llengües.

L'esmentada oficina de traducció funciona a la seu del Departament i es troba a disposició de l'Administració de Justícia (jutges, tribunals...) i de tots quants organismes públics puguin necessitar els seus serveis. Fins i tot s'ha posat al servei de particulars.

Aquest servei de traducció va ser aprovat pel Consell Executiu a la sessió del 27 de juliol de 1981, però no s'hi ha donat publicitat fins ara per manca de mitjans personals i perquè encara no estava creat oficialment.

El Departament de Justícia, dins el servei de traducció es-

mentat, ha organitzat un cos de traductors jurats del català per tal de posseir davant l'Administració de justícia i els organismes públics el títol adequat per a poder estendre les corresponents certificacions de traducció. Ara per ara han passat les proves d'aptitud i gaudeixen del títol d'interpret jurat del català dos advocats d'aquest Departament davant el Govern Civil.

Aquest servei de traducció s'ha posat a disposició de les presons i, de fet, *ja s'han fet treballs* sol·licitats a instàncies d'elles. Concretament, la Directora del centre de la Trinitat va sol·licitar la traducció del dossier referent a la visita de la Comissió de Drets Humans a les presons.

D'igual forma que s'han ofert els serveis de l'oficina de traducció, es desprèn de l'oferiment que aquest servei comprèn no sols la traducció de documents, sinó també els serveis d'un traductor a fi que els catalans empresonats puguin exercir el seu dret a usar de paraula i per escrit la llengua pròpia i oficial de Catalunya.

Barcelona, 27 de juliol de 1982

Ignasi de Gispert

PREGUNTA AL CONSELL EXECUTIU SOBRE LA SITUACIÓ DE BANCA CATALANA

FORMULADA PEL DIPUTAT I. SR.
ANTONI LUCCHETTI, DEL GRUP
PARLAMENTARI DEL PSUC
(Reg. 4528; BOPC, 92,3563)

RESPOSTA DE L'H. SR. CONSELLER
D'ECONOMIA I FINANCES (Reg. 4603)

A LA MESA DEL PARLAMENT

Resposta de l'H. Sr. Ramon Trias i Fargas, Conseller d'Economia i Finances de la Generalitat, a la pregunta formulada pel senyor Antoni Lucchetti i Farré, Diputat del Partit Socialista Unificat de Catalunya (Reg. 4528).

Quant a la primera part de la pregunta, l'objectiu del Departament d'Economia i Finances va ésser tranquil·litzar l'opinió pública, davant de declaracions fetes a la televisió i altres mitjans de comunicació, que al nostre criteri podrien produir alarma. En el mateix sentit i en les mateixes dates es va pronunciar el Banc d'Espanya.

Pel que fa a la segona part de la pregunta, el Consell Executiu creu que és convenient mantenir la independència orgànica i funcional entre Bancs i Caixes. Això no obstant, poden produir-se situacions especials i concretes, que facin aconsellable solucions transitòries que facilitin el normal desenvolupament del sistema financer a l'àmbit de la Generalitat de Catalunya. Evidentment, els mals derivats per a l'economia i la Comunitat catalana del manteniment a ultrança d'uns principis poden ser molt pitjors que no pas l'adopció d'unes solucions responsables, encara que sigui amb renúncia temporal d'aquests principis.

Barcelona, 27 de juliol de 1982

Ramon Trias Fargas
Conseller d'Economia i Finances

c) Preguntes a respondre per escrit per finiment del període de sessions

PRESIDÈNCIA DEL PARLAMENT

La Mesa del Parlament, en sessió tinguda el dia 31 de juliol, ha pres nota de les respostes rebudes del Consell Executiu a les preguntes més avall especificades i ha acordat que siguin trameses als I. Srs. Diputats que les havien formulades.

D'acord amb l'article 89.2 del Reglament del Parlament, s'ordena de publicar en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* les respostes a les preguntes següents:

— Pregunta al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei de Protecció de la Zona Volcànica de la Garrotxa, formulada pel Diputat I. Sr. Daniel Terradellas, del G. Socialista

(Reg. 4450; BOPC, 89, 3448; 92, 3557). Resposta de l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (Reg. 4589).

— Pregunta al Consell Executiu sobre el règim dels inspectors extraordinaris d'EGB, formulada pel Diputat I. Sr. Agustín Luna, del G.p. de Centristes (Reg. 4488; BOPC, 89, 3447; 92, 3557). Resposta de l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament (Reg. 4588).

Palau del Parlament, 31 de juliol de 1982

Heribert Barrera
President del Parlament

**PREGUNTA AL CONSELL EXECUTIU
SOBRE L'APLICACIÓ DE LA LLEI DE
PROTECCIÓ
DE LA ZONA VOLCÀNICA DE LA GARROTXA**

FORMULADA PEL DIPUTAT I. SR.
DANIEL TERRADELLAS, DEL GRUP SOCIALISTA
(Reg. 4450; BOPC, 89, 3448; 92, 3557)

RESPOSTA DE L'H. SR. CONSELLER
D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Reg. 4589)
A LA MESA DEL PARLAMENT

Vicenç Oller i Compañ, Conseller d'Indústria i Energia, en ús d'allò que disposen els articles 123, 127 i 128 del Reglament de la Cambra, contesta la interpellació presentada pel Sr. Daniel Terradellas, Diputat del Grup Socialista, amb data 28 de juny i publicada en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* núm. 89, amb número de Registre 4450, la qual, d'acord amb la decisió de la Mesa del Parlament de data 6 de juliol, passa a ser tramitada com a pregunta a respondre per escrit en el període intermedi.

La Llei 2/1982, del 3 de març, de protecció de la zona volcànica de la Garrotxa, d'acord amb les disposicions finals, va entrar en vigor a partir de l'endemà de la seva publicació en el DOG, el dia 10 de març.

Amb data 19 de març, la Secció de Mines dels Serveis Territorials d'Indústria de Girona va trametre a l'empresa Minas de Olot, SA (única empresa que exerceix activitats extractives) les disposicions transitòries de l'esmentada Llei, per entendre que els afectava directament.

L'empresa Minas de Olot, SA va presentar l'1 d'abril un escrit de resposta als Serveis Territorials, que es pot resumir en dos punts:

a) Consideren que la Llei no els afecta, ja que els treballs no es realitzen en *concessions directes d'explotació*, citades expressament a la disposició transitòria primera, i si en *concessions derivades de permisos d'investigació*, no esmentats en la dita disposició.

b) Invoquen l'article 1 de la Llei i Reglament d'Expropiació Forçosa vigents i exigeixen que aquesta es realitzi. Segons l'article 149 del Codi Civil, l'expropiació ha de fer-se prèvia la indemnització corresponent. En el mateix sentit invoquen l'article 33.3 de la Constitució.

Amb data 23 de juny, els Serveis Territorials d'Indústria de Girona van escriure a Minas de Olot, SA, reiterant l'obligació de presentar al Consell Executiu el pla d'extraccions previst en la disposició transitòria segona de la Llei.

En el BOE del 6 de juliol i per providència del 23 de juny, s'admet a tràmit el recurs d'inconstitucionalitat de la Llei, i es produeix des del dia 11 de juny la suspensió de la seva vigència i aplicació.

La interposició del recurs d'inconstitucionalitat deixa sense

vigència el text de la Llei. El Consell Executiu ha iniciat l'estudi de les raons que allega l'empresa Minas de Olot, SA, i, en funció de la sentència del Tribunal Constitucional, iniciarà les actuacions pertinents per tal d'obligar al compliment del que estableix el text legal o proposar, si s'escau, les modificacions necessàries del mateix text per tal de garantir les finalitats que la Llei de Protecció de la Zona Volcànica de la Garrotxa es proposa.

Palau del Parlament, 21 de juliol de 1982

Vicenç Oller i Compañ
El Conseller

**PREGUNTA AL CONSELL EXECUTIU
SOBRE EL RÈGIM DELS INSPECTORS
EXTRAORDINARIS D'EGB**

FORMULADA PEL DIPUTAT I. SR.
AGUSTÍN LUNA, DEL GRUP PARLAMENTARI DE
CENTRISTES
(Reg. 4488; BOPC, 89, 3447; 92, 3557)

RESPOSTA DE L'H. SR. CONSELLER
D'ENSENYAMENT (Reg. 4588)
A LA MESA DEL PARLAMENT

Resposta de l'H. Sr. Joan Guitart i Agell, Conseller d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya, a la pregunta formulada pel Diputat I. Sr. Agustín Luna, del Grup parlamentari de Centristes (Reg. 4488).

És ben cert que la Direcció General d'Ensenyament Primari prepara una Resolució que ha de regular el règim dels inspectors extraordinaris d'EGB: llur situació administrativa, llurs funcions, la durada de la Comissió de Serveis, etc. Evidentment, en l'esmentada Resolució queda clar el caràcter excepcional i transitori de la situació dels inspectors extraordinaris.

Recordem, a més a més, que tant el nomenament dels inspectors extraordinaris com la Resolució que ha de sortir i que regula llur situació han sorgit fonamentalment de la voluntat del Departament que les zones d'inspecció estiguin realment ben ateses, per la qual cosa és necessària la presència d'una persona dedicada a la funció inspectora a cada zona a fi que pugui fer-se càrrec de les necessitats específiques de la zona i exposar-les a l'Administració, així com d'assessorar els Centres i els professors en llurs actuacions pedagògiques i administratives.

Palau del Parlament, 21 de juliol de 1982

Joan Guitart

J. ALTRES PROCEDIMENTS**3. PROCEDIMENTS DAVANT EL TRIBUNAL CONSTITUCIONAL****RECURS PREVI D'INCONSTITUCIONALITAT A INTERPOSAR PEL PARLAMENT
PER A IMPUGNAR LA LLEI ORGÀNICA D'HARMONITZACIÓ DEL PROCÉS AUTONÒMIC****SOL·LICITUD DE DICTAMEN AL CONSELL CONSULTIU****PRESIDÈNCIA DEL PARLAMENT**

La Mesa del Parlament, en sessió tinguda el dia 30 de juliol de 1982, vista la sol·licitud presentada per tres Grups parlamentaris de Dictamen del Consell Consultiu sobre el Projecte de Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autòmic (Reg. 4621), requisit previ per a la possible interposició de recurs previ d'inconstitucionalitat, i vist el que disposen l'article 41 de l'Estatut de Catalunya, els articles 79, 32 i concordants de la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional i els articles 8 i 10 de la Llei del Consell Consultiu de la Generalitat, d'acord amb la norma supletòria del Reglament per a la interposició de recurs previ d'inconstitucionalitat, dictada en sessió tinguda el 14 de juliol de 1982, ha acordat de trametre al suara esmentat Consell Consultiu la damunt dita sol·licitud per tal que, coneguts els terminis i les condicions que estableix l'article 79.1 i 2 de la LOTC, aquest, si s'escau, n'emeti Dictamen.

D'acord amb l'article 89.2 del Reglament del Parlament, s'ordena de publicar en el *Butlletí Oficial del Parlament de Cata-*

lunya la sol·licitud esmentada.

Palau del Parlament, 30 de juliol de 1982

Heribert Barrera
President del Parlament de Catalunya

A LA MESA DEL PARLAMENT

Els Grups parlamentaris sotasignats, d'acord amb l'article 10 de la Llei 1/1981 de Creació del Consell Consultiu, sol·liciten dictamen d'aquest organisme sobre el Projecte de Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autòmic, requisit previ per a la possible interposició de recurs previ d'inconstitucionalitat. Tot això d'acord també amb la normativa establerta per la Mesa a aquest efecte.

Palau del Parlament, 30 de juliol de 1982

Macià Alavedra, G.p. de Convergència i Unió; Rafael Ribó, G.p. del PSUC; Joan Hortalà, G.p. d'Esquerra Republicana

PRETENSIO D'INTERPOSICIO DE RECURS PREVI D'INCONSTITUCIONALITAT**PRESIDÈNCIA DEL PARLAMENT**

D'acord amb l'article 89.2 del Reglament del Parlament, s'ordena de publicar la pretensió de tres Grups parlamentaris d'interposar recurs previ d'inconstitucionalitat contra el Projecte de Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autòmic (Reg. 4623).

Palau del Parlament, 30 de juliol de 1982

Heribert Barrera
President del Parlament

AL PRESIDENT DEL PARLAMENT

Els Grups sotasignats, d'acord amb l'article 10 de la Llei 1/1981 de Creació del Consell Consultiu, publicat el Dictamen del Consell Consultiu sobre el Projecte de Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autòmic, li comuniquen la pretensió d'interposar recurs previ d'inconstitucionalitat contra el dit projecte.

Palau del Parlament, 30 de juliol de 1982

Macià Alavedra, G.p. de Convergència i Unió; Rafael Ribó, G.p. del PSUC; Joan Hortalà, G.p. d'Esquerra Republicana

INICIACIO DEL RECURS**PRESIDÈNCIA DEL PARLAMENT**

D'acord amb l'article 89.2 del Reglament del Parlament, s'ordena de publicar l'escrit que el Parlament de Catalunya, en la persona del seu President, presenta al Tribunal Constitucional per a interposar recurs previ d'inconstitucionalitat per a

impugnar el Projecte de Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autòmic.

Palau del Parlament, 30 de juliol de 1982

Heribert Barrera
President del Parlament

AL TRIBUNAL CONSTITUCIONAL EN PLE

El M. H. Sr. Heribert Barrera i Costa, President del Parlament de Catalunya, assistit pels Serveis Jurídics del Parlament, en virtut de l'acord del Ple del Parlament adoptat en sessió del 31 de juliol de 1982 i de l'acord de la Mesa del Parlament adoptat en sessió del 31 de juliol de 1982, que s'adjunten per certificació, interposa recurs previ d'inconstitucionalitat en representació del Parlament de Catalunya per impugnar el Projecte de Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autòmic.

ANTECEDENTS

I. El Senat, en sessió del dia 29 del juliol de 1982, va aprovar definitivament el Projecte de Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autòmic.

II. El Consell Consultiu de la Generalitat va emetre el dia 30 de juliol de 1982 dictamen sobre l'esmentat Projecte de Llei, d'acord amb el que disposa l'article 41 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

III. El Ple del Parlament de Catalunya, per majoria absoluta i en convocatòria específica, d'acord amb el que disposa l'article 134 del seu Reglament, acordà, en la sessió del dia 31 de juliol de 1982, d'interposar recurs previ d'inconstitucionalitat per a impugnar el Projecte de Llei esmentat, del qual s'acompanya certificació, de conformitat amb el que disposen les normes complementàries del 14 de juliol de 1982, aprovades pel Ple del Tribunal Constitucional

IV. La Mesa del Parlament, en sessió del dia 31 de juliol de 1982, va designar com a Comissionat, als efectes de l'article 82.1 de la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional, el President del Parlament, del qual acord s'acompanya certificació, de conformitat amb el que estableixen les normes complementàries esmentades del 14 de juliol de 1982.

FONAMENTS PROCESSALS

I. El recurs present es dedueix contra el text definitiu del Projecte de Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autòmic, d'acord amb el que estableix l'article 79.1 b) de la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional

II. El Parlament de Catalunya està legitimat per a la interposició del recurs present en virtut del que estableix l'apartat segon de l'article 79 de la Llei Orgànica esmentada, que remet a l'article 32 de la mateixa llei.

III. El recurs present s'interposa dins del termini dels tres dies següents a la data en què es va tenir la sessió en la qual es va concloure la tramitació del projecte impugnat.

TEXT IMPUGNAT I PRECEPTES CONSTITUCIONALS VULNERATS

1. Tot el projecte, per infracció dels articles 81 i 150.3 de la Constitució.

2. Articles 2, 9, 18, 19.1, 19.2, 32.1, 32.2, 32.3, 34.1, 35, 37.1, 37.2 i 37.3, per infracció dels preceptes de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya reguladors de les competències de la Generalitat, en relació amb l'article 149.3 de la Constitució.

3. Article 4, per infracció de l'article 149.3 de la Constitució.

4. Articles 32.2 i 34.3, per infracció dels articles 14 i 103 de la Constitució.

5. Article 26.2, per infracció de la Disposició Transitòria Tercera de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, en relació amb l'article 147.2.d) de la Constitució.

En virtut d'això,

DEMANA: Que tingueu per presentat aquest escrit i els documents que l'acompanyen, per promogut recurs previ d'inconstitucionalitat per a impugnar el Projecte de Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autòmic amb la consegüent suspensió de la seva tramitació, i, de conformitat amb el que disposa l'article tercer de la norma complementària del 14 de juliol de 1982, que vulgueu requerir la tramesa del text definitiu del projecte, donar-ne trasllat per tal de precisar i completar la impugnació i, al seu dia, previs els altres tràmits, dictar sentència per la qual es declari inconstitucional el Projecte de Llei esmentat en la seva totalitat i en cadascun dels seus preceptes.

Barcelona per a Madrid, el 31 de juliol de 1982

Heribert Barrera i Costa
President del Parlament de Catalunya

III. INFORMACIÓ

a) Acords, resolucions i comunicacions dels òrgans de la Cambra

ACORDS INTERPRETATIUS DEL REGLAMENT

Articles 55.3 i 128.9

MESA DEL PARLAMENT

La Mesa del Parlament, en sessió tinguda el dia 22 de juliol de 1982, d'acord amb l'article 26.1.1^r del Reglament, interpreta que la convocatòria d'una sessió plenària extraordinària correspon al President del Parlament per acord de la Diputació Permanent o a petició del President de la Generalitat. La fixació de l'ordre del dia de la sessió extraordinària, tant del Ple com de les Comissions, correspon al President del Parlament, d'acord amb la Junta de Portaveus, tal com disposa l'article 61.2; necessàriament ha d'incloure en l'ordre del dia, el tema o els temes que motivaren l'acord de la Diputació Permanent o la petició del President de la Generalitat.

Així mateix, acorda de considerar que el període de vacances parlamentàries previst en l'article 83.2 afecta els terminis parlamentaris de què disposen els l. Srs. Diputats però no el Consell Executiu, i, per tant, la resposta per escrit a les preguntes, d'acord amb l'article 128.8 i 9 del Reglament, sempre s'ha de fer en el termini dels quinze dies següents d'haver estat publicades.

Palau del Parlament, 23 de juliol de 1982

El Secretari Quart
Ramon Espasa

El President del Parlament
Heribert Barrera

NORMES SUPLETÒRIES I INTERPRETATIVES DEL REGLAMENT EN RELACIÓ AMB LA DIPUTACIÓ PERMANENT

MESA DEL PARLAMENT

La Mesa del Parlament, en sessió tinguda el dia 22 de juliol de 1982, d'acord amb l'article 26.1.1^r del Reglament, acorda les següents normes interpretatives i suplementàries del Reglament pel que fa a la Diputació Permanent:

1. Les sessions de la Diputació Permanent es tenen a porta tancada. Hi poden assistir els representants dels mitjans de comunicació social degudament acreditats, llevat que la Diputació Permanent, d'acord amb l'article 59 del Reglament, acordi de tenir sessió secreta.

2. La designació i el nomenament dels membres de la Diputació Permanent que, d'acord amb l'article 51.1 i 36.1, correspon als Grups parlamentaris s'ha de fer sempre per escrit adreçat al President del Parlament; les substitucions tenen sempre caràcter de permanents.

3. El sistema de debat i votació en les sessions de la Dipu-

tació Permanent és el que el Reglament preveu per a les sessions plenàries.

4. Els membres del Govern poden assistir a les sessions de la Diputació Permanent amb veu però sense vot. Els l. Srs. Diputats que no són membres de la Diputació Permanent poden assistir a les seves sessions sense veu ni vot.

Palau del Parlament, 23 de juliol de 1982

El Secretari Primer
Ramon Camp

El President del Parlament
Heribert Barrera

b) Activitat parlamentària

b.1) Reunions tingudes i qüestions tractades

22 de juliol

Diputació Permanent
Junta de Portaveus
Mesa

28 de juliol

Ple del Parlament

29 de juliol

Comissió d'Investigació sobre els Incendis Forestals a Catalunya

30 de juliol

Mesa

31 de juliol

Ple extraordinari del Parlament
Junta de Portaveus
Mesa

b.2) Relació de documents entrats a la Cambra

Reg. ent. núm.	Data	Concepte
4587	21-7	Resposta a la pregunta formulada pel Diputat I. Sr. Agustín Luna, del G.p. de Centristes (Reg. 4487), sobre els criteris per al nomenament dels inspectors extraordinaris d'EGB, tramesa per l'II. Sr. Conseller d'Ensenyament.
4588	21-7	Resposta a la pregunta formulada pel Diputat I. Sr. Agustín Luna, del G.p. de Centristes (Reg. 4488), sobre els criteris per a regular el règim dels inspectors extraordinaris d'EGB, tramesa per l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament.
4589	21-7	Resposta a la interpellació formulada pel Diputat I. Sr. Daniel Terradellas, del G. Socialista (Reg. 4450), sobre l'aplicació de la Llei de Protecció de la Zona Volcànica de la Garrotxa, tramesa per l'II. Sr. Conseller d'Indústria i Energia.

Reg. entr. núm.	Data	Concepte	Reg. entr. núm.	Data	Concepte
4590	21-7	Escrit que comunica la substitució de l'Honorable Sr. Antoni Gutiérrez i Díaz pel Diputat I. Sr. Lluís Medir i Huerta com a membre de la Diputació Permanent.			(Reg. 4528), sobre la inicialment prevista ampliació de la participació de les Caixes d'Estalvis en els recursos del grup bancari de Banca Catalana, tramesa per l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances.
4591	22-7	Escrit adreçat a la Mesa del Parlament que sol·licita tràmit d'urgència per a les interpellacions presentades pel G.p. d'Esquerra Republicana (Reg. 4553) i pel G.p. del PSUC (Reg. 4566) i la Proposició no de Llei presentada pel G.p. del PSUC (4567), presentat pel G. Socialista, pel G.p. del PSUC, pel G.p. de Centristes i pel G.p. d'Esquerra Republicana.	4604	28-7	Pregunta al Consell Executiu sobre serveis d'ocupació i rehabilitació dels minusvàlids, formulada per la Diputada I. Sra. Rosa Barenys, del G. Socialista, per tal que sigui resposta per escrit.
4592	23-7	Pregunta al Consell Executiu sobre la ubicació de la Facultat Veterinària de Catalunya, formulada pel Diputat I. Sr. Xavier Guitart, del G. Socialista, per tal que sigui resposta per escrit.	4605	28-7	Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social sobre una Resolució de l'1 de juliol de 1982 de l'INERSO que publica el BOE del 6 de juliol, formulada per la Diputada I. Sra. Rosa Barenys, del G. Socialista, per tal que sigui resposta per escrit.
4593	23-7	Instància per a la convocatòria de proves per a proveir una plaça de xofer, presentada pel Sr. Domènec Salvador.	4606	28-7	Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social sobre una convocatòria de places d'atenció especialitzada per a minusvàlids psíquics greument afectats, formulada per la Diputada I. Sra. Rosa Barenys, del G. Socialista, per tal que sigui resposta per escrit.
4594	23-7	Resposta a la pregunta formulada pel Diputat I. Sr. Ramon Sala, del G.p. de Convergència i Unió (Reg. 4514), sobre la construcció d'una variant a la carretera comarcal C-150, tramesa per l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	4607	28-7	Reserva d'esmenes al Projecte de Llei de Regulació Administrativa de Determinades Estructures Comercials i Vendes Especials, presentada pel Diputat no adscrit I. Sr. Ramon Viñals i Soler.
4596	26-7	Instància per a la convocatòria de proves per a proveir una plaça de xofer, presentada pel Sr. Francesc X. Muñoz.	4608	28-7	Sol·licitud adreçada a la Mesa del Parlament de formar part de la Comissió d'Investigació sobre els Incendis Forestals a Catalunya, presentada pel Diputat no adscrit I. Sr. Ramon Viñals i Soler.
4597	27-7	Acta notarial presentada pel Diputat I. Sr. Miquel Porter i Moix, del G.p. d'Esquerra Republicana.	4609	28-7	Pregunta al Consell Executiu sobre la ubicació de la Facultat de Veterinària, formulada pel Diputat I. Sr. Maties Vives, del G.p. del PSUC, per tal que sigui resposta per escrit.
4598	27-7	Instància per a la convocatòria de proves per a proveir una plaça de xofer, presentada pel Sr. Antoni Gisbert i Robira.	4610	28-7	Moció subsegüent a la Interpellació al Consell Executiu sobre iniciatives de la Generalitat per tal d'assegurar la coordinació de les diverses iniciatives i serveis contra incendis, presentada pel G.p. del PSUC.
4599	27-7	Resposta a la pregunta formulada pel Diputat I. Sr. Xavier Folch, del G.p. del PSUC (Reg. 4517), sobre els noms dels col·legis públics d'EGB i dels instituts de batxillerat, tramesa per l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament.	4611	28-7	Escrit adreçat a la Mesa del Parlament per a designar l'I. Sr. Albert Alay com a membre de la Comissió d'Investigació sobre els Incendis Forestals a Catalunya, presentat pel G.p. d'Esquerra Republicana.
4600	27-7	Resposta a la pregunta formulada pel Diputat I. Sr. Salvador Sunyer, del G. Socialista (Reg. 4518), sobre l'ús de la llengua catalana a les presons, tramesa per l'H. Sr. Conseller de Justícia.	4612	28-7	Escrit adreçat a la Mesa del Parlament per a designar l'I. Sr. Albert Planasdemunt com a membre de la Comissió d'Investigació sobre els Incendis Forestals a Catalunya, presentat pel G.p. de Centristes.
4601	27-7	Resposta a la pregunta formulada pel Diputat no adscrit I. Sr. Celestí Sánchez (Reg. 4491), sobre el control pel Consell Executiu dels expedients de crisi i dels fraus per acomiadament indemnitzats, tramesa per l'H. Sr. Conseller de Treball.	4613	28-7	Escrit adreçat a la Mesa del Parlament per a designar l'I. Sr. Juanjo Ferreiro com a membre de la Comissió d'Investigació sobre els Incendis Forestals a Catalunya, presentat pel G. Socialista.
4602	27-7	Instància per a la convocatòria de proves per a proveir una plaça de xofer, presentada pel Sr. Vicente Pujante Pastor.			
4603	28-7	Resposta a la pregunta formulada pel Diputat I. Sr. Antoni Lucchetti, del G.p. del PSUC			

Reg. entr. núm.	Data	Concepte
4614	28-7	Escrit adreçat a la Mesa del Parlament per a designar l'I. Sr. Raimon Escudé com a membre de la Comissió d'Investigació sobre els Incendis Forestals a Catalunya, presentat pel G.p. de Convergència i Unió.
4615	29-7	Escrit adreçat a la Mesa del Parlament per a designar l'I. Sr. Lluís Medir com a membre de la Comissió d'Investigació sobre els Incendis Forestals a Catalunya, presentat pel G.p. del PSUC.
4616	29-7	Instància per a la convocatòria de proves per a proveir una plaça de xofer, presentada pel Sr. Carles Nolla i Rusiñol.
4617	29-7	Instància per a la convocatòria de proves per a proveir una plaça de xofer, presentada pel Sr. Ives-José Espinosa Fuentes.
4618	29-7	Instància per a la convocatòria de proves per a proveir una plaça de xofer, presentada pel Sr. Jerónimo Frechilla Sánchez.
4619	29-7	Instància per a la convocatòria de proves per a proveir una plaça de xofer, presentada pel Sr. Salvador Cartaña i Verdaguer.
4620	29-7	Moció subsegüent a la Interpellació al Consell Executiu sobre els incendis forestals, presentada pel G.p. d'Esquerra Republicana.
4621	30-7	Sol·licitud a la Mesa del Parlament del Dictamen del Consell Consultiu sobre el Projecte de Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autòmic, presentada pels G.p. de Convergència i Unió, del PSUC i d'Esquerra Republicana.
4622	30-7	Instància per a la convocatòria de proves per a proveir una plaça de xofer, presentada pel Sr. Alvaro Rey Pambo.
4623	30-7	Escrit adreçat al M. H. Sr. President del Parlament en què els G.p. de Convergència i Unió, del PSUC i d'Esquerra Republicana demanen que s'interposi recurs previ d'inconstitucionalitat contra el Projecte de Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autòmic.
4624	30-7	Sol·licituds adreçades al M. H. Sr. President per tal que es convoqui Sessió Plenària extraordinària per a interposar, si s'escau, recurs previ d'inconstitucionalitat per a impugnar el Projecte de Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autòmic, presentades per 43 Diputats.
4625	30-7	Pregunta al Consell Executiu sobre concessió de subvencions als centres privats de batxillerat, formulada per la Diputada I. Sra. Teresa E. Calzada, del G.p. del PSUC, per tal que sigui resposta per escrit.
4626	30-7	Pregunta al Consell Executiu sobre l'increment de plantilles de professors del Sector Públic, formulada per la Diputada I. Sra. Teresa E. Calzada, del G.p. del PSUC, per tal que sigui resposta per escrit.

Reg. entr. núm.	Data	Concepte
4627	30-7	Pregunta al Consell Executiu sobre la convocatòria per a l'atorgament de les noves subvencions a centres docents privats d'EGB, formulada per la Diputada I. Sra. Teresa Eulàlia Calzada, del G.p. del PSUC, per tal que sigui resposta per escrit.
4628	31-7	Proposta de Resolució per interposar recurs previ d'inconstitucionalitat contra la Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autòmic, presentada pels G.p. de Convergència i Unió, del PSUC i d'Esquerra Republicana.
4629	31-7	Pregunta al Consell Executiu sobre l'aportació que la Direcció General de Serveis Socials està disposada a assumir davant el dèficit que presenten els Tallers ocupacionals, formulada per la Diputada I. Sra. Rosa Barenys, del G. Socialista, per tal que sigui resposta per escrit.
4630	3-8	Còpia de la sentència dictada pel Tribunal Constitucional en el recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 11/1981, del 7 de desembre, del Parlament de Catalunya, que regula el Patrimoni de la Generalitat.
4631	3-8	Pregunta al Consell Executiu en relació amb la Llei 5/1981 de desplegament legislatiu en matèria d'evacuació i tractament d'aigües residuals, formulada pels Diputats I. Srs. Xavier Guitart i Daniel Terradellas, del G. Socialista, per tal que sigui resposta per escrit.
4636	12-8	Resposta a la pregunta formulada pel Diputat I. Sr. Josep M. Corral i Belorado (Reg. 4383) sobre si es pensa respectar el vot popular emès pels ciutadans de Barberà del Vallès el 3 d'abril del 79, tramesa per l'H. Sr. Conseller de Governació.
4637	18-8	Carta adreçada al M. H. Sr. President del Parlament, presentada per l'Assemblea de Disminuïts Físics.

c) Composició dels òrgans de la Cambra

SUBSTITUCIÓ D'UN MEMBRE DEL GRUP PARLAMENTARI DEL PSUC A LA DIPUTACIÓ PERMANENT

A LA MESA DEL PARLAMENT

El Grup parlamentari del PSUC designa membre de la Diputació Permanent el Diputat I. Sr. Lluís Medir, en substitució del Diputat I. Sr. Antoni Gutiérrez Díaz.

Barcelona, 22 de juliol de 1982

Rafael Ribó
Portaveu del G.p. del PSUC

**DESIGNACIÓ DEL REPRESENTANT
DEL GRUP PARLAMENTARI
D'ESQUERRA REPUBLICANA A LA
COMISSIÓ D'INVESTIGACIÓ SOBRE
ELS RECENTS INCENDIS FORESTALS**

A LA MESA DEL PARLAMENT

En relació amb la Comissió d'Investigació acordada en el Ple d'avui sobre els recents incendis forestals a Catalunya i l'actuació dels poders públics competents en la matèria, em plau de posar-vos en coneixement que el representant del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana serà el Diputat I. Sr. Albert Alay.

Palau del Parlament, 28 de juliol de 1982

Joan Hortalà i Arau
Portaveu del G.p. d'Esquerra Republicana

**DESIGNACIÓ DEL REPRESENTANT
DEL GRUP PARLAMENTARI
DE CENTRISTES A LA COMISSIÓ
D'INVESTIGACIÓ SOBRE
ELS RECENTS INCENDIS FORESTALS**

A LA MESA DEL PARLAMENT

El Grup parlamentari de Centristes designa per formar part de la Comissió d'Investigació sobre els recents incendis forestals, el seu Diputat I. Sr. Albert Planasdemunt.

Palau del Parlament, 28 de juliol de 1982

Vicenç Capdevila
Portaveu del G.p. de Centristes

**DESIGNACIÓ DEL REPRESENTANT
DEL GRUP SOCIALISTA A LA
COMISSIÓ D'INVESTIGACIÓ SOBRE
ELS RECENTS INCENDIS FORESTALS**

A LA MESA DEL PARLAMENT

En nom del Grup Socialista, tinc l'honor de comunicar-los que el Diputat del nostre Grup que formarà part de la Comissió d'Investigació sobre els incendis serà el Diputat I. Sr. Juan José Ferreiro Suárez.

Palau del Parlament, 28 de juliol de 1982

Eduardo Martín Toval
Portaveu del G. Socialista

**DESIGNACIÓ DEL REPRESENTANT
DEL GRUP PARLAMENTARI
DE CONVERGÈNCIA I UNIÓ A LA
COMISSIÓ D'INVESTIGACIÓ SOBRE
ELS RECENTS INCENDIS FORESTALS**

A LA MESA DEL PARLAMENT

El Grup parlamentari de Convergència i Unió comunica que el representant de Convergència i Unió a la Comissió d'Investigació creada en el Ple d'aquest Parlament del dia 28 de juliol d'enguany és el Diputat I. Sr. Raimon Escudé i Pladellorens.

Palau del Parlament, 28 de juliol de 1982

Macià Alavedra
Portaveu del G.p. de Convergència i Unió

**DESIGNACIÓ DEL REPRESENTANT
DEL GRUP PARLAMENTARI DEL PSUC A LA
COMISSIÓ D'INVESTIGACIÓ SOBRE
ELS RECENTS INCENDIS FORESTALS**

A LA MESA DEL PARLAMENT

El Grup parlamentari del PSUC nomena el Diputat I. Sr. Lluís Medir i Huertas com a membre de la Comissió d'Investigació sobre els incendis, aprovada en el Ple extraordinari del dia 28 de juliol.

Palau del Parlament, 28 de juliol de 1982

Rafael Ribó
Portaveu del G.p. del PSUC

**CONSTITUCIÓ DE LA COMISSIÓ
D'INVESTIGACIÓ SOBRE ELS RECENTS
INCENDIS FORESTALS A CATALUNYA**

**COMISSIÓ D'INVESTIGACIÓ SOBRE
ELS RECENTS INCENDIS FORESTALS A CATALUNYA**

Sota la presidència del M. H. Sr. President del Parlament, ha tingut lloc la sessió constitutiva de la Comissió d'Investigació sobre els recents incendis forestals a Catalunya, creada per acord del Ple del Parlament en sessió tinguda el dia 28 de juliol de 1982, la qual resta formada com segueix:

President
Juan José Ferreiro Suárez

Secretari
Raimon Escudé i Pladellorens

Membres de la Comissió

Lluís Medir i Huerta
 Albert Planasdemunt i Gubert
 Albert Alay i Serret

Palau del Parlament, 29 de juliol de 1982

Raimon Escudé
 El Secretari

Juan José Ferreiro
 El President de la Comissió

d) Règim interior

CONVOCATÒRIA DE PROVES PER A PROVEIR LA PLAÇA DE BIBLIOTECARI/ÀRIA, ARXIVER/A

MESA DEL PARLAMENT

La Mesa del Parlament, en sessió tinguda el dia 13 de juliol de 1982, d'acord amb el que estableix l'article 25 dels Estatuts de Règim i Govern Interior, ha acordat de fer la següent:

CONVOCATÒRIA

Es convoca a torn lliure la plaça de Bibliotecari/ària, Arxiver/a del Parlament de Catalunya, d'acord amb la classificació de llocs de treball aprovada el 29 d'abril de 1981, els Estatuts de Règim i Govern Interior del Parlament de Catalunya, el Reglament del Parlament i les bases següents:

1. Pot optar a la plaça tothom qui reuneix les condicions següents:

- a) Ésser espanyol.
- b) Tenir divuit anys complerts i no més de seixanta-cinc.
- c) No estar inhabilitat ni suspès per a l'exercici de la funció pública.
- d) No tenir cap malaltia o cap defecte que impedeixin d'exercir normalment la funció.
- e) Gaudir d'alguns dels requisits següents: tenir el cicle complet d'estudis de l'Escola de Bibliologia de Barcelona o d'una institució similar de nivell no inferior; pertànyer al Cos d'Ajudants de Biblioteques; ésser diplomad universitari amb estudis o experiència en biblioteques; haver tingut durant més de tres anys un càrrec de responsabilitat en biblioteques de més de 10 000 volums.
- f) Satisfer 1 000 ptes en concepte de drets de matrícula i formació d'expedient.

2. Tothom qui reunirà les condicions esmentades en la base primera i voldrà participar en aquesta oposició ha de presentar en el Registre de l'Oficialia Major del Parlament de Catalunya dins el termini improrrogable de trenta dies hàbils a partir de la publicació d'aquesta convocatòria en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* i en el *Diari Oficial de la Generalitat*.

- a) Instància segons el model que s'adjunta.
- b) Currículum acadèmic i professional i fotocòpies dels títols i altres documents que consideri pertinents.
- c) Acreditació d'haver satisfet els drets de matrícula, lliurada pel Caixer del Parlament de Catalunya.

3. Finit el termini de presentació d'instàncies, l'Oficialia Major publicarà la llista provisional d'admesos en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* i en el *Diari Oficial de la Generalitat*, en la qual hauran de constar el nom i els cognoms dels candidats i el número de llur document nacional d'identitat. Els interessats hi podran reclamar davant de la Mesa del Parlament en el termini de deu dies hàbils, la qual decidirà definitivament.

La llista definitiva d'admesos i d'exclusos es publicarà també en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* i en el *Diari Oficial de la Generalitat*.

4. El Tribunal qualificador serà format, d'acord amb l'article 26 dels Estatuts de Règim i Govern Interior del Parlament, per:

- 1) El President del Parlament o el Vice-president en qui delegui.
- 2) Un altre membre de la Mesa.
- 3) Un funcionari del Parlament designat per la Mesa.

5. Les oposicions començaran el dia i l'hora que s'anunciïn en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* i en el *Diari Oficial de la Generalitat*, almenys amb deu dies d'antelació.

6. Realitzar les proves teòriques i pràctiques següents:

6.1. Proves teòriques:

6.1.1. Redactar durant un total de tres hores un tema de la llista A, un altre de la llista B i un altre de la llista C (que s'annexen), trets per sorteig.

6.1.2. L'exercici serà eliminatori. Cada part serà qualificada d'1 a 3. Només podran passar al següent aquells qui tinguin una puntuació igual o superior a 6.

6.2. Realitzar les proves pràctiques següents:

6.2.1.1. Catalogar i classificar dotze documents de diferents formats tals com els següents:

- lleis
- sentències de Tribunals
- document de tramitació interna del Parlament
- llibre
- articles de revista
- microfitxa
- microfilm.

6.2.1.2. El temps per a realitzar aquest exercici serà de tres hores. Els opositors poden utilitzar la CDU, la ISBD o Catàlegs Alfabètics de Matèries.

6.2.1.3. L'exercici serà eliminatori. Cada fitxa es puntuarà fins a 1 punt. Només podran passar a l'exercici següent aquells qui tinguin una puntuació igual o superior a 8.

6.2.2.1. Redactar 6 fitxes registres d'arxiu dels documents següents:

- document de tramitació parlamentària
- acta d'una sessió parlamentària
- correspondència oficial a algun òrgan de la Cambra

6.2.2.2. El temps per a realitzar aquest exercici serà de dues hores.

6.2.2.3. Cada fitxa es puntuarà fins a 1 punt.

6.2.3.1. Redactar un resum, mínim de 15 línies i màxim de 30, dels següents documents, que podran ésser presentats en català, castellà, francès i anglès:

- una llei
- un document de tramitació parlamentària
- un article de revista.

6.2.3.2. Per a fer aquest exercici es disposarà d'un temps de tres hores. Hom podrà utilitzar els diccionaris que autoritzarà el Tribunal.

6.2.3.3. Cada resum puntuarà fins a tres punts.

7. El Tribunal qualificador resoldrà tots els dubtes i les incidències que sorgissin i les seves decisions s'hauran d'adoptar en tots els casos per majoria de vots.

8. Acabades les proves, el Tribunal qualificarà els aspirants i els ordenarà d'acord amb la puntuació obtinguda. Serà objecte de la proposta de nomenament el candidat què hagi obtingut la puntuació màxima entre els presentats. En cas d'empat el Tribunal plantejarà als candidats empatats una nova prova de catalogació i classificació. La qualificació es farà pública a la taula d'anuncis del Parlament. Es podrà declarar la plaça deserta.

9. Es notificarà a l'aprobat la qualificació obtinguda perquè en el termini de vint dies hàbils comptats de la data de notificació porti els següents documents acreditatius de les condicions i les circumstàncies a què es refereix la base 1:

- a) Partida de naixement o certificat d'adquisició de la nacionalitat espanyola.
- b) Certificació lliurada pel Registre Central de Penats i Rebels que acrediti que no s'està condemnat a penes que inhabilitin per a l'exercici de funcions públiques, lliurat com a màxim amb tres mesos d'antelació respecte a la data final de presentació de documents.
- c) Certificat mèdic en què consti clarament que l'aspirant no té cap malaltia o defecte que li impedeixin d'exercir normalment la funció.
- d) Acreditació documental de gaudir d'algun dels requisits exigits per la base 1.e).

10. Un cop comprovada la conformitat de tots els documents presentats, la Mesa formularà el nomenament corresponent, el qual serà publicat en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* i en el *Diari Oficial de la Generalitat* i notificat a l'interessat. L'interessat ha d'incorporar-se al servei del Parlament en el termini de vint dies hàbils comptats de la data de notificació. Si es produïa cap defecte en la documentació que impedis el nomenament o el nomenat no s'incorporava al seu lloc de treball en el termini previst, la Mesa podrà substituir l'afectat pel que el seguis en puntuació en la qualificació del Tribunal.

11. L'admès ho és amb caràcter provisional durant un període de sis mesos d'acord amb el que disposa l'article 27 dels Estatuts de Règim i Govern Interior. Passat aquest període esdevindrà funcionari del Parlament de Catalunya

Palau del Parlament, 14 de juliol de 1982

El Secretari Primer
Ramon Camp i Batalla

El President del Parlament
Heribert Barrera

MODEL D'INSTÀNCIA A PRESENTAR

.....,
(nom i cognoms)
nat el dia de de, a
..... (.....), veí de
que visc al carrer, núm., pis,
porta, tel., i que tinc el DNI núm.,

DECLARO:

Que reuneixo totes i cadascuna de les condicions requerides per la base primera de les proves convocades en el número 93 del *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* per a proveir la plaça de xofer, les quals condicions acreditaré documentalment d'acord amb la base desena.

Per això, us

DEMANO:

D'ésser admès a les damunt dites proves.

Barcelona, de de

Signatura

MOLT HONORABLE SENYOR PRESIDENT DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

A — BIBLIOTECA

1. Concepte i missió de la Biblioteca. La Biblioteca parlamentària.
2. Selecció i adquisició de les publicacions. Registres d'entrada. Bescanvi i donatius. Enquadernacions i recomptes. Especial referència a la Biblioteca parlamentària.
3. Catàlegs en les biblioteques. Especial referència a la Biblioteca parlamentària.
4. Sistemes de classificació i catalogació bibliogràfica. Especial referència a la Biblioteca parlamentària.
5. La informació bibliogràfica i l'orientació del lector. La Secció de referència. Bibliografies crítiques. Especial referència a la Biblioteca parlamentària.
6. Sales de lectures. Préstec de llibres. Els serveis al lector. Guies de lectura.
7. La informatització i automatització dels fons i serveis bibliotecaris. Especial referència a la Biblioteca parlamentària.
8. Diferents tipus d'obres de consulta. Catàlegs col·lectius. Bibliografies de publicacions oficials. Les bibliografies especialitzades. Especial referència a la Biblioteca parlamentària.
9. L'hemeroteca parlamentària. Problemes específics de la seva catalogació i conservació.

B — ARXIU

1. Concepte i missió de l'arxiu. L'arxiu parlamentari.

2. Sistemes d'ordenació i classificació de documents d'arxius. Especial referència a l'Arxiu parlamentari.
3. Descripció de fons: formació d'inventaris, índexs, guies i catàlegs. Especial referència a l'Arxiu parlamentari.
4. Transferències i selecció documental. Servei de documents. L'accessibilitat documental. Qüestions legals que planteja. Especial referència a l'Arxiu parlamentari.
5. Reprografia. Concepte i principals sistemes. Microformes, tipus i característiques. Especial referència a l'Arxiu parlamentari.
6. El microfilm en els arxius. Operacions arxivístiques i tècniques que comporta el seu ús. Conservació del microfilm. Especial referència a l'Arxiu parlamentari.
7. Característiques del dipòsit d'arxiu. Instal·lació. Unitats de conservació. Sistemes de prevenció i protecció. Especial referència a l'Arxiu parlamentari.
8. L'arxiu parlamentari i la confecció de les taules analítiques i nominals. L'arxiu biogràfic.
9. La fonoteca parlamentària. Problemes específics de la seva catalogació i conservació. La imatge i la videoteca parlamentària. Problemes específics de la seva catalogació i conservació.

C — TEMES INSTITUCIONALS

1. La Constitució Espanyola. Característiques i institucions més importants.
2. El sistema d'autonomies de la Constitució Espanyola.
3. Catalunya i el seu procés autonòmic. L'Estatut de Catalunya.
4. Institucions autonòmiques i relació entre poders. Les funcions del Parlament de Catalunya.
5. Composició de la Cambra. L'Estatut dels Diputats. Incompatibilitats. Drets i deures dels Diputats.
6. L'organització del Parlament. La Presidència. La Mesa. Els Grups parlamentaris. La Junta de Portaveus.
7. Funcionament de la Cambra. Les sessions parlamentàries. Les Comissions, tipus, composició i funcions.
8. El procés legislatiu. Iniciativa, tramitació i aprovació de les lleis. L'especificitat del Pressupost de la Generalitat.
9. La funció d'impuls i control. Significació, mecanismes i conseqüències de l'esmentada funció.
10. L'Estatut de Règim i Govern Interior. Els drets i els deures del personal al servei del Parlament.

f) Dictàmens del Consell Consultiu

DICTAMEN SOBRE LA INTERPOSICIÓ DE RECURS PREVI D'INCONSTITUCIONALITAT CONTRA LA LLEI ORGÀNICA D'HARMONITZACIÓ DEL PROCÉS AUTONÒMIC

DICTAMEN NÚM. 28

A Barcelona, el trenta de juliol de mil nou-cents vuitanta-dos.

La Mesa del Parlament de Catalunya, en sessió celebrada el dia 2 de juliol de 1982, va prendre l'acord que es reproduïx a continuació:

«La Mesa del Parlament ha examinat la petició de Dictamen al Consell Consultiu efectuada per la desena part de Diputats del Parlament de Catalunya, del Grup parlamentari del PSUC, per a la interposició del recurs previ d'inconstitucionalitat, contra la Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autonòmic.»

«Vist el que disposa l'article 41 de l'Estatut de Catalunya, l'article 79, 32 i concordants de la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional, els articles 8 i 10 de la Llei del Consell Consultiu de la Generalitat, tot i constatant l'existència d'un buit legal en la regulació del procediment per a la interposició del recurs previ d'inconstitucionalitat la Mesa del Parlament ha acordat de remetre al Consell Consultiu, d'acord amb la petició del 10% dels Diputats del Parlament de Catalunya, la sol·licitud del corresponent Dictamen per tal que, coneguts els terminis i condicions que estableix l'article 79.1 i 2 de la LOTC, i tenint en tot cas per formulada la petició del Parlament de Catalunya, el Consell Consultiu emeti, si s'escau, Dictamen sobre la interposició pel Parlament de Catalunya del recurs previ d'inconstitucionalitat contra la Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autonòmic.»

La comunicació de petició de Dictamen del Parlament de Catalunya va tenir entrada en aquest Consell el dia 5 de juliol d'enguany (Reg. 236).

Així mateix, el Govern de la Generalitat, en sessió celebrada el dia 1 de juliol de 1982, va prendre l'acord que es reproduïx a continuació:

«De conformitat amb el que estableix l'article 41 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i l'article 8 de la Llei 1/1981, del 25 de febrer, de creació del Consell Consultiu de la Generalitat en relació amb l'article 10 a) del seu Reglament, es demana dictamen d'urgència a aquest Consell en relació a si els diferents articles del Projecte de Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autonòmic —en el cas que la redacció definitivament aprovada pel Congrés de Diputats no experimenti cap modificació proposada pel Senat— infringeixen la Constitució i l'Estatut, per si fos adient interposar el recurs previ d'inconstitucionalitat previst a l'article 79 de la LOTC.»

La comunicació de petició de Dictamen del Govern de la Generalitat va tenir entrada en aquest Consell el dia 6 de juliol d'enguany (Reg. 237).

Aquest Consell Consultiu, reunit els dies 5 i 6 de juliol de 1982, va examinar les sol·licituds de dictamen esmentades i d'acord amb allò establert als articles 10.a i 11.b del Reglament Provisional d'Organització i Funcionament del Consell Consultiu de la Generalitat de Catalunya, aprovat pel Decret 429/1981, del 2 de novembre, i tenint en compte els terminis i condicions que estableix l'article 79.1 i 2 de la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional, va prendre l'acord d'estudiar la redacció actual del Projecte de Llei d'Harmonització del Procés Autonòmic i de declarar-se competent per a emetre el dictamen, una vegada estigui conclòs el text definitiu de l'esmentat Projecte de Llei, tal com disposa l'article 79.2 de la LOTC. Així mateix, acordà constituir-se en Ple com a ponència.

En la sessió celebrada el dia 15 de juliol de 1982 aquest Con-

sell va prendre l'acord d'emetre, si s'escau un sol dictamen i lliurar-ne dues certificacions a utilitat de cadascun dels òrgans sol·licitants. La Mesa del Parlament de Catalunya, en sessió celebrada el dia 30 de juliol de 1982, va prendre l'acord que es reproduïx a continuació:

«La Mesa del Parlament ha examinat la sol·licitud —presentada pels Grups parlamentaris de Convergència i Unió, del Partit Socialista Unificat de Catalunya i d'Esquerra Republicana— de Dictamen del Consell Consultiu sobre el Projecte de Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autòmic, requisit previ per a la possible interposició de recurs previ d'inconstitucionalitat.

Vist el que disposa l'article 41 de l'Estatut de Catalunya, l'article 79, 32 i concordants de la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional, els articles 8 i 10 de la Llei del Consell Consultiu de la Generalitat, tot i constatar l'existència d'un buit legal en la regulació dels procediments per a la interposició del recurs previ d'inconstitucionalitat, la Mesa del Parlament, d'acord amb la norma supletòria del Reglament per a la interposició de recurs previ d'inconstitucionalitat, dictada per la Mesa en sessió tinguda el dia 14 de juliol de 1982, ha acordat de remetre al Consell Consultiu la sol·licitud presentada pels Grups parlamentaris de Convergència i Unió, del Partit Socialista Unificat de Catalunya i d'Esquerra Republicana del corresponent Dictamen per tal que, coneguts els terminis i condicions que estableix l'article 79.1 i 2 de la LOTC, el Consell Consultiu emeti, si s'escau, Dictamen sobre la interposició pel Parlament de Catalunya del recurs previ d'inconstitucionalitat per impugnar la Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autòmic».

El Govern de la Generalitat, en sessió celebrada el dia 30 de juliol de 1982, va prendre l'acord que es reproduïx a continuació:

«De conformitat amb el que estableix l'article 41 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i l'article 8 de la Llei 1/1981, de 25 de febrer, de creació del Consell Consultiu de la Generalitat i havent tingut coneixement de l'aprovació de la Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autòmic, després de la seva tramitació en ambdues cambres es ratifica la petició precedent efectuada, amb caràcter urgent, al Consell Consultiu de la Generalitat sobre si els diferents articles de l'esmentat Projecte de Llei infringeixen la Constitució i l'Estatut per si fos adient d'interposar el recurs previ d'inconstitucionalitat previst a l'article 79 de la LOTC».

Ambdues comunicacions han tingut entrada en aquest Consell el dia d'avui (Reg. 243 i 244).

El Consell Consultiu de la Generalitat, en sessió celebrada avui, sota la presidència de l'Honorable senyor Francesc Fdez. de Villavicencio i Arévalo i amb assistència dels Consellers, Il·lustres senyors Eduard Vivancos i Comes, Robert Vergés i Cadanet, Lluís Roca-Sastre i Muncunill, J.A. González i Casanova, Francesc de Carreras i Serra i Enric Argullol i Murgadas, aquest últim com a secretari, ha deliberat sobre el text elaborat en ponència i, en conseqüència, ha pres l'acord d'emetre el següent

DICTAMEN

ANTECEDENTS

1. A sol·licitud del Govern de l'Estat, tant el Congrés dels Diputats com el Senat —amb la majoria prevista a l'article 150.3 de la Constitució— van apreciar la necessitat que, per raons d'interès general, l'Estat dictés una llei que establís els principis necessaris per a harmonitzar les disposicions de les Comunitats Autònomes en les matèries següents:

Primera. Cooperació entre autoritats de l'Estat i de les Comunitats Autònomes.

Segona. Relacions entre les Comunitats Autònomes i les Diputacions provincials.

Tercera. Elaboració de normes i programes de comptabilitat general.

Quarta. Organització i competències de les Corporacions de Dret Públic o representatives d'interessos econòmics o professionals.

Cinquena. Funció pública autonòmica.

2. Conseqüentment, el Congrés i el Senat van debatre un projecte de «Ley Orgànica de Armonización del Proceso Autonomico (LOAPA)».

El text definitiu fou aprovat pel Congrés amb la majoria exigida per l'article 81.2 de la Constitució i ha quedat conclòs per mitjà de l'aprovació pel Senat en el dia d'avui.

El text definitiu conclòs està pendent de sanció i promulgació, així com de publicació en el BOE.

3. Per raons d'urgència, durant l'elaboració del present dictamen, hem utilitzat el text remès pel Congrés dels Diputats publicat en el BOCG—Senat— del 6 de juliol de 1982 i aprovat íntegrament pel Senat.

4. Hem recaptat del Grup parlamentari del PSUC, com a instant de la primera sol·licitud de dictamen efectuades per la Mesa del Parlament, la informació i documentació de què disposés sobre l'objecte d'aquest dictamen.

L'esmentat Grup parlamentari ens ha remès còpia de l'escrit raonat que va dirigir a la Mesa del Parlament demanant que se'ns sol·licités dictamen, així com un dossier sobre la temàtica del Projecte de la Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autòmic (LOHPA).

5. Per raons d'urgència, no hem recaptat informació i documentació dels Grups parlamentaris de CiU i Esquerra Republicana, instants de la segona sol·licitud de la Mesa.

FONAMENTS

Prèviament a l'estudi del Projecte de la LOHPA hem començat per examinar les qüestions formals com són els temes de la competència del Consell i la legitimació dels sol·licitants del dictamen per interposar recurs previ d'inconstitucionalitat. Després hem analitzat la naturalesa del projecte en el marc dels diversos tipus de llei previstos a la Constitució.

Finalment, hem estudiat els diversos títols de la llei, posant en relleu, exclusivament, aquells preceptes la redacció dels

quals pot estar en contradicció amb la Constitució i l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

Per regla general, donat l'objecte de dictamen, no es comenten els preceptes que —prescindint del marc legal en el qual s'insereixen— els considerem adaptats a la legalitat constitucional i estatutària

I

S'ha d'examinar, en primer lloc, la nostra competència per a emetre el dictamen sol·licitat.

1. L'article 41.2 de l'Estatut exigeix com a requisit previ per a la interposició del recurs d'inconstitucionalitat, pel Consell Executiu o Govern de la Generalitat o pel Parlament de Catalunya, un dictamen de l'organisme previst en el paràgraf primer de l'esmentat precepte.

Diguem que l'article 41.2 de l'Estatut alludeix concretament al «recurs d'inconstitucionalitat» i no fa esment del «control previ d'inconstitucionalitat» que, malgrat que no és previst expressament en la Constitució, ja en la data de promulgació de l'Estatut havia estat regulat a la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional del 13 d'octubre de 1979.

La qüestió no queda aclarida per la Llei del Parlament de Catalunya del 25 de febrer de 1981 creadora del Consell Consultiu, per tal com, a l'article 8.2, torna a referir-se exclusivament al «recurs d'inconstitucionalitat».

Certament, tampoc es refereix al «control previ» el Reglament del Consell Consultiu del 2 de novembre de 1981, que reitera a l'article 10 a) l'esment exclusiu del «recurs d'inconstitucionalitat».

2. L'article 161.1 de la Constitució no contempla expressament el control previ de constitucionalitat de projectes de lleis orgàniques.

No obstant això, el mateix article i paràgraf, a l'apartat d) declara el Tribunal Constitucional competent per tenir coneixement «de les altres matèries que li atribueixin la Constitució o les lleis orgàniques».

Això, sens dubte, ha permès que la LOTC introdueixi aquell control previ al Títol V i, Capítol II.

3. Com a anticipació del que es dirà posteriorment, podem fer ara unes consideracions.

El capítol II, Títol VI s'inclou dintre la rúbrica d'aquest títol: «Del control previo de constitucionalidad», el Capítol I del qual regula el control del text definitiu d'un tractat internacional al qual no s'hagués donat encara el consentiment de l'Estat.

En canvi, el recurs previ d'inconstitucionalitat contra els projectes d'Estatuts d'Autonomia i de lleis orgàniques s'inscriu dins el procediment legislatiu fins al punt que, conforme a l'article 79.2 de la LOTC, «la interposició del recurso suspenderá automáticamente la tramitación del proyecto y el transcurso de los plazos».

D'altra banda, la declaració de si existeix o no contradicció entre un tractat internacional i la Constitució era ja prevista a l'article 95.2 de la Constitució, atorgant una legitimació precisa pel requeriment al Tribunal Constitucional que resideix ex-

clusivament en el Govern (no en el President del Govern) o en qualsevol de les Cambres (i no en un conjunt de Diputats o Senadors), així com tampoc no ho fa en el Defensor del Poble i en les Comunitats Autònomes, malgrat que el tractat pugui, contradient la Constitució, afectar el mateix àmbit d'autonomia.

Sens perjudici d'altres conseqüències, d'aquestes observacions prèvies es desprèn l'absoluta falta de coherència entre els dos capítols del Títol VI de la LOTC, fins i tot, al marge de les reiterades acusacions d'inconstitucionalitat al capítol II a través d'algunes esmenes presentades durant la discussió del Projecte de la LOTC al Congrés i al Senat.

4. L'anomenat control previ, com hem dit, es refereix a projectes de lleis orgàniques i no a lleis orgàniques ja promulgades. En conseqüència, la incorporació d'aquest control no ha pogut entrar per la via de l'article 161.1 a) sinó per l'amplíssima de l'article 161.1 d): «De les altres matèries que li atribueixen la Constitució o les lleis orgàniques». Per tant, malgrat les acusacions d'inconstitucionalitat, el control previ, regulat en l'article 79 de la LOTC, formalment, pot trobar una fonamentació en aquell precepte constitucional.

Al mateix temps, el problema de la legitimació té també un suport constitucional a l'article 162.2 de la Constitució, atès que en els altres casos que no són els del recurs d'inconstitucionalitat ni els del recurs d'emparament, és la LOTC que determinarà les persones i els òrgans legitimats.

5. En gran part, les matèries que estem tractant estan connectades amb el problema de l'assimilació formal del recurs d'inconstitucionalitat i del control previ d'inconstitucionalitat.

Admetem que el control previ no és previst expressament a la Constitució, i, per tant, així en el Congrés com en el Senat, segons diem en un altre paràgraf, aquest aspecte de la LOTC fou reiteradament considerat com a inconstitucional.

El projecte de la LOTC, però, justificava en el preàmbul, l'establiment de l'examen previ de les normes que haguessin de ser promulgades com a Lleis Orgàniques, atès el freqüent recurs que hi fa la Constitució, el seu procediment especial d'aprovació i la seva incorporació al «bloc de constitucionalitat», que està sota la protecció del Tribunal Constitucional.

6. Tant si aquests arguments són transcendents com si no ho són, el que ens concerneix és determinar si existeix similitud suficient entre el recurs d'inconstitucionalitat i l'anomenat recurs previ d'inconstitucionalitat, per tal de justificar la nostra competència.

L'article 2.1 de la LOTC tracta d'ambdós objectes a dos apartats diferents, a) i e). Així, també ho fa l'article 10 en atribuir el coneixement del assumptes al Tribunal en Ple: apartats a) i d), respectivament.

A més a més, dedica dos títols diferents (II i VI) a una i altra matèria.

Finalment, és evident que el control previ constitueix una figura anòmala, que és coneguda en el Dret comparat.

Es pot dir que, des d'un punt de vista processal, té naturalesa cautelar, cosa que no succeeix amb el recurs d'inconstitucionalitat; i que des de l'aspecte operatiu, la decisió del Tribunal Constitucional, sense deixar d'ésser un acte jurisdiccional, té alguna semblança amb el dictamen vinculant.

Aquestes observacions són, però, purament abstractes, per tal com *el tractament que es dona al control previ i el que es dona al recurs d'inconstitucionalitat són idèntics*. L'única diferència substancial consisteix en la interferència del control previ —de forma pregada, naturalment— en el procés legislatiu i no anul·la normes per causa d'inconstitucionalitat per la senzilla raó que la norma existeix com a tal norma; però sí que impedeix que pugui promulgar-se una norma que prèviament el Tribunal cregui que hauria de ser inconstitucional.

Per això els mots «control» i «previ», molt usats en la LOTC, veuen reduïda la seva transcendència, ja que només posen en relleu la interferència de l'actuació del Tribunal Constitucional dins el procés legislatiu, i que, per la mateixa naturalesa de les coses, aquesta interferència és prèvia a la promulgació de la llei, i, fins i tot, a la remissió al Cap de l'Estat per la sanció, encara que sigui posterior a l'aprovació per les Corts Generals del text definitiu.

7. Intentarem, ara, de justificar que el tractament que la LOTC dona al control previ d'inconstitucionalitat permet assimilar-lo plenament al recurs d'inconstitucionalitat.

a) Primerament, l'expressió «control previ» se substitueix freqüentment per «recurs» o «recurs previ d'inconstitucionalitat».

Així, la mateixa rúbrica del Capítol II del Títol VI parla «Del recurso previo de inconstitucionalidad contra Proyectos de Estatutos de Autonomía y de Leyes Orgánicas».

L'expressió la repeteix l'article 79.1, principi, tractant-la com a «recurso de inconstitucionalidad, con carácter previo» i remarcant més, per tant, que es tracta d'un recurs «d'inconstitucionalitat» que no pas d'un recurs «previ» (encara que, indubtablement, ho és).

La qualificació de «recurs» es reitera a l'article 79.2,3 i 5.

b) Quant a legitimació, justifiquem a un altre fonament que estan legitimats per interposar el recurs previ les mateixes persones i òrgans que estan legitimats per interposar el recurs d'inconstitucionalitat.

c) El procediment és el mateix, ja que l'article 79.3 ordena que el recurs previ se substanciarà en la forma prevista al Capítol II del Títol II, que és precisament el que regula la tramitació del mateix recurs d'inconstitucionalitat.

d) Tant un recurs com l'altre acaben amb una sentència, és a dir, per una declaració solemne sobre la constitucionalitat de l'objecte de la impugnació.

És cert que, de conformitat amb l'article 79.5 de la LOTC, el pronunciament dictat en el recurs previ no perjudica la decisió del Tribunal en els recursos que poguessin interposar-se després de l'entrada en vigor, amb força de llei, del text impugnat en la via prèvia.

Evidentment, aquesta norma és diferent de la de l'article 38.1 referent a les sentències dictades en procediments d'inconstitucionalitat, les quals tindran valor de cosa jutjada, vincularan tots els poders públics i produiran efectes generals. És diferent, però també és compatible.

En aquest aspecte, la diferència radica en el fet que la sentència dictada en el recurs previ no vincula tots els poders públics ni produeix efectes generals, ja que no vincula ni produeix efectes si no és respecte a les Corts Generals i al proce-

diament d'elaboració legislativa, en el sentit que suspèn automàticament la tramitació del Projecte i el transcurs dels terminis (article 79.2 *in fine*), i en el fet que congela la tramitació mentre no s'hagin suprimit o modificat, per les Corts, els preceptes del text impugnat que el Tribunal consideri que infringeixen la Constitució (art. 79.4 b).

En canvi, l'expressió «no perjudica» de l'article 79.5 és perfectament compatible amb el valor de cosa jutjada que l'article 38.1 concedeix a les sentències dictades en procediments d'inconstitucionalitat.

Aquest tema, però, requereix certes precisions.

En efecte, és coneguda la diferència entre el concepte de cosa jutjada formal i de cosa jutjada material.

En virtut de la cosa jutjada formal, les decisions ha d'ésser eficaces, no solament com a expressió de la utilitat de la funció jurisdiccional, sinó per la seguretat jurídica. Aquesta eficàcia es veu sempre, dins el procés, en el fet que els pronunciaments fermes es consideren intangibles, és a dir, inimpugnables per les parts i inalterables pels òrgans judicials.

Però la cosa jutjada té també una projecció externa al procés, mitjançant la qual es concreta, per autoritat de l'Estat, el dret objectiu. Es tracta de la cosa jutjada material. Aquesta accepció de la cosa jutjada impedeix la incoacció i la resolució d'un nou procés, amb les identitats exigides per l'article 1251.2 del Codi Civil, segons l'expressió preclusiva «non bis in idem».

Dins l'àmbit civil la regla general és que l'existència d'una cosa jutjada ha d'oposar-se com a excepció, i, en canvi, en la justícia constitucional pot apreciar-se d'ofici pel Tribunal (article 50.2 c) de la LOTC) quan hi hagués hagut desestimació en el fons d'un recurs d'inconstitucionalitat en un supòsit substancialment igual.

Es podria pensar que la decisió del recurs previ produeix una cosa jutjada material en un sentit limitat.

En efecte, aquest concepte de la cosa jutjada material limitada a certs temes té un precedent en la jurisprudència del Tribunal Suprem sobre el judici executiu (que, dit de passada, és en el nostre Dret un judici declaratiu sumari amb objecte determinat).

Doncs bé, el Tribunal Suprem, malgrat que l'article 1479 de la LEC exclou la cosa jutjada material a la sentència del judici executiu, quedant a part el dret de les parts per promoure el judici ordinari «sobre la mateixa qüestió», ha matisat que no tots els temes poden ser reproduïts en tal judici ordinari, sinó només aquells que el mateix Tribunal Suprem ha anat acotant a través de les seves nombroses sentències sobre aquesta qüestió.

Encara no existeix una doctrina del Tribunal Constitucional sobre el tema. No obstant això, segons el nostre punt de vista, el pronunciament que es dicti en el recurs previ no produeix cosa jutjada material, ni totalment ni parcialment.

En canvi, entenem que produeix cosa jutjada formal en el sentit anteriorment indicat, si bé amb caràcter limitat perquè només afecta l'òrgan competent per a legislar i no té eficàcia general, salvant el respecte degut a tot acte jurídic lícit.

Tots els arguments expressats, units a la circumstància de la reiteració amb què es parla d'impugnació —potser amb expressió inexacta—, d'infracció constitucional, etc., ens porta a la conclusió indubtable que substancialment el recurs previ

d'inconstitucionalitat, si bé amb matisos distintius, és de naturalesa plenament assimilable a la del recurs d'inconstitucionalitat.

8. Per tot això, estímem la nostra competència per a emetre el dictamen preceptiu a la interposició davant el Tribunal Constitucional d'un recurs previ d'inconstitucionalitat contra el text definitiu del Projecte de Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autòmic.

Aquesta conclusió es reforça tenint en compte la nostra facultat d'interpretar i suplir el nostre propi Reglament en els casos de dubte i omissió (art. 16), que expressament exercim en aquest cas i en el sentit indicat, així com la presumpció que la Mesa del Parlament ha exercit també les funcions d'interpretació i integració (art. 26.1.1r del seu Reglament) d'aquesta manera, pel sol fet de sol·licitar el nostre dictamen en els termes en què ho ha fet. Naturalment, aquesta última observació no és aplicable a la sol·licitud de dictamen efectuada pel Govern de la Generalitat.

II

Tractarem, ara, de la legitimació del Parlament de Catalunya i del Govern de la Generalitat per a interposar recurs previ d'inconstitucionalitat contra el Projecte de la LOHPA.

1. El concepte de legitimació ha de ser precisat quan es tracta dels processos seguits davant el Tribunal Constitucional.

Genèricament, el concepte de legitimació supera els de capacitat processal, jurídica i d'obrar, quant a qualitats que donen lloc a un procés formal, per elevar-se a la fixació de la part legítima o genuïna, portadora del dret d'accionar, concepte que ha d'extreure's del dret material.

Es tracta, en definitiva, del dret eventual a seguir un procés o del poder de conduir-lo com a manifestació o derivació processal d'un poder de disposició sobre el dret material.

Naturalment, la legitimació està íntimament relacionada amb l'objecte de la pretensió, i per això suposa l'atribució al seu subjecte d'una qualitat per determinació de la Llei (d'aquí el nom de legitimació) segons l'objecte de la pretensió.

Però només en certa manera la doctrina general sobre la legitimació és aplicable a la legitimació en la justícia constitucional.

En principi, la precisa distinció entre capacitat, legitimació i acció sembla difícilment traslladable a aquest altre camp.

La legitimació, quant a la justícia constitucional, constitueix específicament la facultat d'instar el control de constitucionalitat, és a dir, un poder d'impugnació.

Destaca a aquest respecte una certa desconexió entre la legitimació i l'interès basat en el dret material.

En certa manera, la possibilitat d'actuar la pretensió davant el Tribunal Constitucional depèn, exclusivament, excepte en casos especials, de la mera atribució legal.

Hi ha alguns supòsits en què el concepte de l'interès sorgeix. Aquest és el cas del Defensor del Poble, que, encara que és legítim per la llei, troba la seva legitimació limitada per la mateixa funció o l'interès de defensar els drets compresos en el Títol I de la Constitució. També hi ha el supòsit de la legitimació dels òrgans executius col·legiats i les Assemblees de les

Comunitats Autònomes, igualment titulars de legitimació d'acord amb la llei, però en què la idea de l'interès opera com a restrictiva de la dita legitimació, ja que només poden actuar en quant l'objecte d'impugnació, afecti el propi àmbit d'autonomia (a part que tampoc no estan legitimats per impugnar normes d'altres Comunitats Autònoms, tractats internacionals i reglaments de les Cambres i de les Corts Generals).

L'exclusió genèrica de l'interès objectiu com a delimitador de la legitimació explica que algun sector doctrinal intenti d'ampliar el concepte de l'interès col·lectiu amb un cert grau d'organització a la categoria d'interès legítim, suggerint, per exemple, la necessitat que s'ampliï la legitimació davant el Tribunal Constitucional als ens pre-autònoms i, fins i tot, a les Corporacions locals.

En tot cas, precisament perquè, pel que es refereix a les Comunitats Autònoms, la legitimació queda limitada per l'interès, el mateix caràcter limitatiu el converteix en excepcional i per tant, exigeix una interpretació que de cap manera pugui ser restringida.

2. Inicialment, la rúbrica del títol VI de la LOTC deia «Del control previo de inconstitucionalidad», corresponent a l'article 2n.1 e) que assignava al Tribunal Constitucional el coneixement del «control previo de constitucionalidad en los casos previstos en la Constitución y en la presente Ley».

El Capítol I, integrat per l'article 83, tractava de la «declaración sobre inconstitucionalidad de los Tratados internacionales», i congruentment amb l'article 95.2 de la Constitució, legitimava per requerir el Tribunal Constitucional en aquesta matèria, *el govern o qualsevol d'ambdues cambres*.

El Capítol II portava la rúbrica de «Recurso previo sobre la inconstitucionalidad de los textos que hayan de tramitarse como Leyes Orgánicas».

L'article 84, integrant d'aquest capítol, determinava al paràgraf 1 que «los órganos legitimados según lo establecido en el artículo anterior podrán igualmente interponer recurso de inconstitucionalidad, con carácter previo, frente a los proyectos normativos comprendidos en la letra a) del artículo 30 de esta ley ...».

L'article 30 (avui 27.2) desglossava l'objecte del recurs d'inconstitucionalitat; a l'apartat a) incloïa «los Estatutos de Autonomía y las demás Leyes Orgánicas», i a l'apartat b), «las demás leyes del Estado, etc.».

Així doncs, sembla que, en certa manera, el desglossament de totes les lleis de l'Estat en Estatuts d'Autonomia i altres Llei Orgàniques per una part i *les altres* Lleis de l'Estat per una altra (article 30, apartats a) i b) respectivament), va inspirar la referència expressa de l'article 84, ja esmentat, a efectes de limitar la legitimació en el recurs previ, al mateix temps que la concreció d'aquest recurs al procés legislatiu dels Estatuts d'Autonomia i Llei Orgàniques.

3. L'article 79.2 de la LOTC disposa que «están legitimados para entablar el recurso previo de inconstitucionalidad, quienes, de acuerdo con esta ley, están legitimados para interponer el recurso de inconstitucionalidad contra Estatutos de Autonomía y Leyes Orgánicas del Estado».

Aquest precepte resulta una mica estrany, ja que, segons veurem, no existeix una norma de legitimació especial per a

recórrer contra els Estatuts d'Autonomia i les Lleis Orgàniques, diferent de la general per a recórrer contra qualsevol llei de l'Estat, sigui o no orgànica.

Evidentment, el precepte que examinem només es pot entendre com a norma de remissió, ja que pressuposa l'existència d'una altra norma, no continguda al capítol II del Títol VI, que concreti qui són els legitimats, precisament i especial, per interposar el recurs d'inconstitucionalitat contra els Estatuts d'Autonomia i lleis orgàniques.

Això ens porta necessàriament a l'article 32 de la LOTC, que és, en el conjunt del seu context, l'únic que estableix la llista de legitimats per a l'«exercici» del recurs d'inconstitucionalitat.

Una primera lectura del precepte posa en relleu l'allusió específica, en el paràgraf 1, i en un context merament descriptiu, als Estatuts d'Autonomia i altres lleis de l'Estat, orgàniques o en qualsevol de les seves formes, o disposicions normatives i actes de l'Estat amb força de llei. El paràgraf 2 —que legitima precisament els òrgans de les Comunitats Autònomes— no alludeix, ni tan sols enumerativament, als Estatuts d'Autonomia ni a les Lleis Orgàniques.

Existeix, doncs, una diferència formal entre la norma de remissió (article 79.2) i la norma remitada (article 32, 1 i 2).

Això condueix a una situació perplexa; i aquest perplexitat es concreta en els punts següents:

a. Resulta de l'article 79 que hi ha persones o òrgans *exclusivament* legitimats per a recórrer contra els Estatuts i les Lleis Orgàniques en virtut de l'article 32, i, en conseqüència, per promoure el recurs previ per als projectes de les dites lleis?

Si la contestació fos afirmativa, evidentment la remissió de l'article 79.2 estaria limitada només a determinats supòsits de l'article 32.

b. En canvi, si la solució fos negativa, l'expressió de l'article 79.2 («quienes, de acuerdo con esta ley, están legitimados para interponer el recurso de inconstitucionalidad contra Estatutos de Autonomía y Leyes Orgánicas del Estado») constituiria una norma incoherent i encara més, una norma sense efectes jurídics precisos.

4. En examinar l'article 84 del Projecte, l'Informe de la Ponència del Congrés va mantenir la legitimació exclusiva del Govern o qualsevol d'ambdues cambres segons el que s'estableix a l'article anterior.

El Dictamen de la Comissió del Congrés va ratificar la redacció de l'article 84 del Projecte, que va passar a ser l'article 79, que es va mantenir igualment en el Dictamen del Ple del Congrés sense modificació pel que respecta al nostre tema.

Cal advertir, no obstant això, que hi va haver algunes esmenes a la totalitat del capítol II del Títol VI, per considerar-lo inconstitucional.

Un cop passat al Senat, l'Informe de la Ponència assigna al Capítol II del Títol VI una nova rúbrica: «Del recurso de inconstitucionalidad contra proyectos de Estatutos de Autonomía y de Leyes Orgánicas».

El contingut de l'article 79 es modifica molt substancialment com diu l'Informe, «ya que se acepta casi en su integridad la enmienda nº 95... que atribuye la legitimación de entablar el recurso constitucional con carácter previo a quienes la tienen para interponer el recurso de inconstitucionalidad según el

artículo 32, estableciéndose una igualdad de tratamiento para el recurso previo y parar el recurso estrictamente tal».

I així, l'article 79.2 disposa que «están legitimados para entablar el recurso previo de inconstitucionalidad quienes, de acuerdo con esta Ley, están legitimados para interponer el recurso de inconstitucionalidad contra Estatutos de Autonomía y Leyes Orgánicas del Estado».

L'esmena núm. 95, que suggeria un text de l'article 79.2 substancialment idèntic a l'aprovat, resulta, doncs, clau en el canvi radical que es produeix en el tema de la legitimació.

Es justificava l'esmena de la manera següent: «Una importante modificación que se sugiere, en relación con el texto del Proyecto del Congreso, es ampliar la legitimación a quienes la tienen para interponer el recurso ulterior de inconstitucionalidad de la Ley una vez aprobada. Razones de coherencia así lo aconsejan.»

El Dictamen de la Comissió constitucional del Senat manté el text de l'article 79.2. Els mateixos textos són aprovats pel Ple del Senat.

En el Missatge motivat dirigit al Congrés es concreta el següent: «atribuyéndose la legitimación para interponer el recurso previo de inconstitucionalidad a quienes la tienen para interponer el recurso de inconstitucionalidad según el artículo 32, estableciéndose una igualdad de tratamiento para ambos recursos.»

Novament el Projecte en el Congrés, el Ple de la Cambra manté la redacció donada pel Senat a l'article 79.2.

Hem d'advertir també que al Senat i en el Ple definitiu del Congrés s'objectà la inconstitucionalitat del Capítol II del Títol VI.

5. Examinat el procés legislatiu de l'actual article 79 de la LOTC s'obtenen unes conseqüències evidents:

a) Inicialment, la legitimació quedava atribuïda exclusivament al Govern o a qualsevol d'ambdues cambres.

b) En virtut de l'esmena 95, l'Informe de la Ponència del Senat modifica substancialment l'article 84 (avui 79) en aquesta matèria, legitimant aquells que estan legitimats per interposar el recurs d'inconstitucionalitat contra Estatuts d'Autonomia i Lleis Orgàniques de l'Estat.

La referència concreta a les persones legitimades per interposar el recurs d'inconstitucionalitat contra Estatuts d'Autonomia i Lleis Orgàniques de l'Estat no suggereix una norma de legitimació diferent de la general establerta a l'article 62.1 a) de la Constitució ni a la continguda a l'article 32 de la LOTC.

Contràriament, tant en la justificació de l'esmena com en el Missatge motivat que el Senat va adreçar al Congrés, el canvi es fonamenta en el propòsit d'ampliar la legitimació, i d'ampliar-la a totes les persones i òrgans que la tenen per interposar el recurs ulterior d'inconstitucionalitat, entenent per aquests els esmentats a l'article 32, amb la finalitat precisa d'establir «una igualdad de tratamiento para ambos recursos».

Afegim que la doctrina és unànime en considerar, probablement amb base a la dita justificació, que estan legitimats per interposar el recurs previ totes aquelles persones i òrgans a qui concedeix legitimació per al recurs ulterior l'article 32 de la LOTC, en la forma i amb els límits que aquest precepte estableix.

Així doncs, hem d'examinar, ara, si el Govern de la Genera-

litat i el Parlament de Catalunya estan legitimats per interposar recurs d'inconstitucionalitat contra les Lleis de l'Estat un cop promulgades qualsevol que sigui la seva classe. Perquè, si ho estan, indubtablement podran interposar també el recurs previ a què ens referim.

6. L'article 162.1 a) de la Constitució legitima, per interposar el recurs d'inconstitucionalitat contra lleis i disposicions normatives amb força de llei (article 161.1 a), el President del Govern, el Defensor del Poble, 50 Diputats, 50 Senadors, els òrgans col·legiats executius de les Comunitats Autònomes i, si s'escau, llurs Assemblees.

En els altres casos, conforme a l'article 162.2 la llei orgànica determinarà les persones i els òrgans legitimats.

Hem d'advertir, no obstant això, que l'article 161.1 a) de la Constitució, norma de competència a què correspon la legitimació del recurs d'inconstitucionalitat, es refereix a tota mena de lleis i disposicions normatives amb força de llei, per la qual cosa és evident que, sense esmentar-les, alludeix també als Estatus d'Autonomia i a les lleis orgàniques. I, d'una altra banda, que quan l'article 162.1 a) enumera els legitimats per interposar el recurs, ho fa col·locant tots els legitimats al mateix nivell —i entre ells els òrgans executius col·legiats i les Assemblees de les Comunitats Autònomes— sense cap referència, per cert, a la delimitació per raó d'interès circumscrit a l'afectació del seu propi àmbit d'autonomia, que apareix per primer cop a l'article 79 de la LOTC.

Aquesta observació reforça, sens dubte, la que abans hem fet sobre la impossibilitat d'interpretar extensivament la delimitació del criteri d'interès en els casos en què aquest és aplicable dins la justícia constitucional.

Creiem que el tema pot aclarir-se mitjançant l'examen dels estudis i discussió de l'article 35 del Projecte de la LOTC.

A través de la seva elaboració, la norma sobre legitimació per a interposar el recurs d'inconstitucionalitat només va tenir alguns plantejaments per causes, en la major part, formals, ja que l'article 162.1 a) de la Constitució era terminant a aquest respecte, com hem vist. El que més ressalta (per destacar-se del precepte constitucional) és la limitació ja coneguda de la legitimació dels òrgans de les Comunitats Autònomes als casos en què la norma recorreguda afectés el mateix àmbit d'autonomia.

L'article 35 del projecte ordenava la legitimació començant per la del Govern, contra disposicions o resolucions amb força de llei de les Comunitats Autònomes (article 35.1), seguint per la legitimació (genèricament contra lleis, disposicions o actes amb força de llei), del President del Govern, Defensor del Poble, 50 Diputats o 50 Senadors (article 35.2) i els òrgans col·legiats executius i les Assemblees de les Comunitats Autònomes en tant que aquelles lleis, disposicions o actes poguessin afectar el seu àmbit d'autonomia.

Constatem que l'esmentat article 35 del Projecte no solament no estableix —excepte l'allusió a l'àmbit de l'autonomia ja assenyalat— un tractament peculiar de la legitimació segons la naturalesa o el contingut de les normes a recórrer, sinó que ni tan sols fa esment de les lleis orgàniques i els Estatus d'Autonomia, utilitzant, una expressió que (excloent els «actes amb força de llei») concordava totalment amb l'article 161.1

a) de la Constitució, i, a més, reiterada en altres preceptes del Projecte (article 2.1 a) i article 34).

Només l'article 30, *en parlar de l'objecte del recurs i no de la legitimació*, distribuïa en dos apartats: a) els Estatuts d'Autonomia i altres lleis orgàniques; b) les altres lleis de l'Estat, en qualsevol de les seves formes, i els actes i disposicions normatives de l'Estat amb força de llei.

Però aquesta és una distinció objectiva a la qual no correspon cap diferència, ni en qüestió de legitimació, ni en qualsevol altra matèria. Es tracta d'un desglossament inútil, i, com a molt, *explicatiu* de l'amplíssim objecte competencial de l'article 161.1 a) de la Constitució.

L'Informe de la Ponència va mantenir substancialment el projecte quant a l'objecte del recurs.

En canvi, pel que afecta el tema de la legitimació (article 35) va admetre parcialment l'esmena 164, de manera que el text de l'article 35, en la part que interessa, va quedar així:

«1. Para el ejercicio del recurso de inconstitucionalidad, están legitimados en vía principal o directa:

1º. Cuando se trate de Estatutos de Autonomía y demás leyes del Estado, orgánicas o en cualquiera de sus formas, disposiciones normativas y actos del Estado con fuerza de ley, tratados internacionales y Reglamentos de las Cámaras y de las Cortes Generales:

- a) El Presidente del Gobierno
- b) El Defensor del Pueblo
- c) 50 Diputados
- d) 50 Senadores

..

2. Para el ejercicio del recurso de inconstitucionalidad en vía principal contra las leyes, disposiciones o actos con fuerza de ley que puedan afectar a su ámbito propio de autonomía, están también legitimados:

1º Los órganos colegiados ejecutivos de las Comunidades Autónomas, por acuerdo válidamente adoptado por los mismos.

2º Las Asambleas de las Comunidades Autónomas, previo acuerdo adoptado al efecto».

Aquesta divisió en paràgrafs separats, de les persones legitimades i l'esment exprés dels Estatuts d'Autonomia i LLeis Orgàniques, encara que sigui dins la fórmula àmplia i indiscriminada que s'ha vist, dona sens dubte una nova estructura al precepte, de la qual deriven certes confusions.

7. En el Dictamen de la Comissió Constitucional del Congrés, l'article 35 va passar a ser l'article 32, com l'és ara.

El nou text queda extraordinàriament simplificat, en reduir-se les divisions i subdivisions, amb una redacció molt més clara, que és la següent:

«Para el ejercicio del recurso de inconstitucionalidad en vía principal o directa contra Leyes o disposiciones normativas con fuerza de Ley, del Estado o de las Comunidades Autónomas, están legitimados:

- a) El Presidente del Gobierno.
- b) El Defensor del Pueblo.
- c) Cincuenta Diputados

d) Cincuenta Senadores.

e) Los órganos colegiados ejecutivos de las Comunidades Autónomas, por acuerdo válidamente adoptado por los mismos.

f) Las Asambleas de las Comunidades Autónomas, previo acuerdo adoptado al efecto, según lo dispuesto en los respectivos Estatutos».

Al Dictamen del Ple, l'article 32 recobra l'anterior estructura complexa de l'article 35 segons l'Informe de la Ponència, restablint-se íntegrament els apartats 1 i 2.

Quan el text del Ple del Congrés passa al Senat, l'Informe de la Ponència corresponent, recollint parcialment el fons de l'esmena núm. 115, que postulava *una concepció àmplia de la legitimació per considerar-se com l'única que respectaria íntegrament la Constitució*, manté el text, si bé amb certes refoses i, en particular, la incorporació al paràgraf 1, apartat 1, de les disposicions normatives i actes de l'Estat *o de les Comunitats Autònomes* amb força de Llei.

El paràgraf 2 es dedica a a legitimació dels òrgans colegiats executius i de les Assemblees de les Comunitats Autònomes.

El Dictamen de la Comissió i del Ple del Senat i el nou Dictamen del Ple del Congrés mantenen la mateixa estructura complexa del precepte com a text definitiu.

Com es pot apreciar, aquesta estructura procedeix parcialment de l'esmena 164 al Projecte i de l'esmena 115 del Senat.

Respecte a la segona, ja l'hem reproduït substancialment.

Quant a l'esmena 164, és útil de reproduir íntegrament la seva justificació:

«Se propone una mejor ordenación sistemática, fruto, no obstante, de la pretensión de reconducir a un tratamiento unitario y homogéneo los diversos recursos de inconstitucionalidad, pero *delimitando —como hace el Proyecto— los diversos supuestos de legitimación*».

La referència de l'esmena 164 a la delimitació dels diversos supòsits de legitimació és congruent en si mateixa i també ho esdevé si es compara amb l'esmena 115 del Senat, ja que aquesta delimitació no es refereix en cap moment, d'una banda, als Estatuts i Lleis Orgàniques, i, de l'altra, a les Lleis ordinàries, sinó d'una part a les Lleis de l'Estat, orgàniques o en qualsevol de les seves formes, etc. i, de l'altra, a les Lleis de l'Estat quan siguin impugnables pels òrgans de les Comunitats Autònomes, en afectar el propi àmbit d'autonomia.

La mateixa expressió de lleis «orgánicas o en cualquiera de sus formas» demostra que tant pel legislador, com pels que fan les esmenes, la distinció entre les Lleis Orgàniques i ordinàries no té, a efectes de legitimació, cap transcendència.

I això és evident, perquè una altra cosa, com hem dit abans, i com expressava l'esmena 115 del Senat, hauria suposat una conculcació directa de l'àmplia fórmula utilitzada per l'article 162.1 a) de la Constitució.

Per això, la distinció entre una legitimació per a impugnar lleis orgàniques i una altra per a impugnar lleis ordinàries de l'Estat, no es manté ni en casos tan significatius com és ara el recurs d'emparament (articles 161.1.b) de la Constitució i 41 i següents de la LOTC) i la qüestió d'inconstitucionalitat (articles 163 de la Constitució i 31.1 de la LOTC). Amb això la interpretació sistemàtica reforça la legitimació indiferenciada per a recórrer ambdues classes de lleis.

També és significativa la posició de la doctrina, que unànimement omet qualsevol referència concreta al tema indicat, donant per cert, sense dir res, que després de les esmenes 164 i 115 recollides i justificades en tràmit d'elaboració, no hi ha cap raó per a entendre que la legitimació per a interposar el recurs d'inconstitucionalitat contra els Estatuts d'Autonomia i Lleis Orgàniques quedi reservat a determinades persones i òrgans; i menys que els òrgans executius colegiats i les Assemblees de les Comunitats Autònomes quedin excloses de la dita legitimació, ja que l'única condició (no contemplada certament a l'article 162.1 a) de la Constitució) està en el criteri de l'interès i es redueix a la circumstància que la norma impugnada afecti l'àmbit propi de la Comunitat.

Per les altres qüestions, sembla evident que el Projecte de la LOHPA afecta l'àmbit de la pròpia competència de la Generalitat, tant pel seu declarat propòsit d'harmonitzar el procés autonòmic com per la seva incidència —la transcendència de la qual examinarem en altres fonaments— en l'exercici de les competències autonòmiques. En tot cas, la legitimació s'ha d'admetre «prima facies» respecte als òrgans executius colegiats i a les Assemblees de les Comunitats Autònomes, sobre la base de l'àmplia expressió de l'article 162.1 a) de la Constitució.

Com a conseqüència de tot el que hem expressat, entenem que el Govern de la Generalitat i el Parlament de Catalunya estan legitimats per interposar el recurs d'inconstitucionalitat contra tota mena de Lleis de l'Estat —inclosos els Estatuts d'Autonomia i Lleis Orgàniques, i, entre aquestes, la LOHPA— per les raons següents:

a) El text, no diferenciador, de l'article 162.1 a) de la Constitució, absolutament clar, suprem i respectable.

b) L'elaboració i les esmenes presentades a les dues Cambres, així com la seva justificació, respecte a l'actual article 32 de la LOTC.

c) L'omnicomprensiva enumeració de l'article 32.1 de la LOTC amb expressions tan àmplies com «demás Leyes del Estado, Orgánicas o en cualquiera de sus formas», o de l'article 32.2 referent a les Lleis, disposicions o actes amb força de Llei de l'Estat.

d) La també àmplia expressió utilitzada respecte als recursos d'emparament i la qüestió d'inconstitucionalitat.

e) La unànime doctrina que no veu a l'article 32 una distinció substancial de legitimacions per raó de la Llei objecte del recurs, sinó una descripció del mateix objecte, suficientment àmplia perquè el tan citat article 162.1 a) de la Constitució es respecti.

f) El fet que l'única limitació en seu de legitimació neix per les Comunitats Autònomes amb referència al criteri de l'interès, de manera que la Llei impugnada, sigui o no orgànica, ha d'afectar el mateix àmbit d'autonomia de la Comunitat.

I com es vulgui que la LOHPA apunta cap a una ordenació del procés autonòmic i el seu contingut és susceptible d'incidir en la definició i l'exercici de les competències de la Generalitat, qüestió que s'estudiarà més endavant, la legitimació ha de ser reconeguda al Parlament de Catalunya i al Govern de la Generalitat. I, en tot cas, se li ha de reconèixer la legitimació per aplicació de la norma més general i suprema de l'article 162.1 a) de la Constitució.

Per totes aquestes raons, el Parlament de Catalunya i el Govern de la Generalitat estan legitimats per interposar, no solament el recurs d'inconstitucionalitat, sinó també el recurs anomenat recurs previ d'inconstitucionalitat.

III

1. Al Dret Constitucional espanyol, les Lleis Orgàniques són sempre resultat d'un legislador extra-ordinari, quant a llur aprovació, modificació i derogació exigeixen una majoria parlamentària especial i reforçada. En certa mesura, les Lleis Orgàniques suposen una excepció al principi parlamentari democràtic de la majoria simple, entesa aquesta com a expressió d'una voluntat política viva i canviant. L'exigència de majories qualificades sembla vinculada, lògicament, a l'aprovació i reforma de la Constitució i, en el cas de les Comunitats Autònomes, a l'aprovació i reforma de llurs Estatuts respectius, sens perjudici d'altres requisits possibles, com el referèndum popular. Però, un cop conclòs el procés constituent, els principis democràtics de sobirania popular, de majories parlamentàries i de legalitat fan del legislador ordinari l'eix central del funcionament i de l'organització de l'Estat. Des de la perspectiva de l'Estat lliberal democràtic, se sol considerar perillós de perllongar d'alguna manera el poder constituent més enllà de l'aprovació de la Llei fonamental (i, en el cas espanyol dels Estatuts de les Comunitats Autònomes) de matèries sobre les quals no es va poder o no es va voler arribar a un acord en els moments constituents.

Les lleis orgàniques, per tant, són una institució jurídica extra-ordinària, l'extensió de la qual, il·limitada i lliure, en el conjunt de l'ordenament podria provocar la crisi al mateix sistema democràtic parlamentari en relegar el legislador ordinari i en posar en mans de majories polítiques conjunturals i absolutes el poder de desenvolupar unilateralment la Constitució i, fins i tot, de reformar-la peça a peça sense necessitat de recórrer als procediments de reforma previstos a la mateixa Constitució. No es pot oblidar que la clàusula característica de les lleis orgàniques exigeix la mateixa majoria qualificada tant per la seva aprovació com per la seva modificació i derogació, la qual cosa impedeix al legislador ordinari —que actua segons el principi de la majoria simple— d'alterar en el futur la voluntat imposada pel legislador extra-ordinari mitjançant la llei orgànica.

2. Es comprèn, doncs, que la llei orgànica hagi de definir-se i regular-se (en les Constitucions que l'admeten) de forma restrictiva, taxada i precisa. Per a això resulta, sens dubte, més idònia una concepció *material* de llei orgànica que no pas una de *formal*. Per tal de defensar el principi de legalitat i el seu correlatiu (la presumpció a favor del legislador ordinari) la reserva material de llei orgànica resulta molt més útil que la reserva formal, ja que, d'aquesta manera, la Constitució acota les matèries excepcionalment reservades al legislador extra-ordinari, cosa que no seria possible si la reserva es fes, formalment, a les lleis orgàniques, fos quin fos el seu contingut, sempre que el legislador extra-ordinari els donés, com ell vulgués, aquesta denominació.

El concepte material de llei orgànica té, per una altra banda, la virtut de reduir-la força d'aquesta, per tal com matisa deci-

sivament la seva possible superioritat en la jerarquia normativa, entre la Constitució i la llei ordinària. Si no és que la primera ho preveu així, les lleis orgàniques definides per raó de la matèria no poden considerar-se per si mateixes normes intermeditàries entre la Constitució i les lleis ordinàries, amb rang normatiu superior al d'aquestes. La configuració material del concepte de llei orgànica correspon amb un criteri de distinció no jeràrquic sinó competencial, molt semblant al criteri amb què la Constitució espanyola distingeix entre les lleis de l'Estat i les de les Comunitats Autònomes. D'aquesta manera, el legislador ordinari —tant el de l'Estat com el de les Comunitats— té la via oberta per a impugnar, sobre la base de l'ordre competencial consagrat per la Constitució, les lleis orgàniques que excedeixin de les matèries reservades a aquelles amb invasió correlativa, en contra del principi de legalitat, de les competències del legislador ordinari. Al Tribunal Constitucional, li correspon de decidir, com a intèrpret suprem de la Constitució, si una llei orgànica s'adequa en el seu contingut a la reserva material consagrada constitucionalment o envaeix matèries que la Constitució ha reservat al legislador ordinari, així com, per una altra part, si una llei ordinària o una altra norma jurídica amb rang de llei envaeix matèries que la Constitució ha reservat al legislador extra-ordinari.

3. L'article 81.1 de la Constitució espanyola construeix clarament el concepte de llei orgànica sobre una estricta base material. «Són lleis orgàniques les relatives al desenvolupament dels drets fonamentals i de les llibertats públiques les que aprovin els Estatuts d'Autonomia i el règim electoral general i les previstes per la Constitució».

Juntament amb aquesta clara definició material si bé no amb la precisió que fóra desitjable, apareix, en articles anteriors i posteriors de la Constitució, el règim jurídic formal de les matèries prèviament definides com a pròpies de la llei orgànica (arts. 75.3, 81.2, 82.1, 86.1 i 87.3). En l'ordre conceptual, per tant, l'element material de les lleis orgàniques queda expressament delimitat del formal. Hi ha una definició constitucional de la Llei Orgànica, basada en unes determinades matèries, i aquestes se sotmeten a un règim jurídic o tractament formal que en cap cas no amplia les matèries taxades a què la Constitució reserva la forma i qualitat de llei orgànica.

Ara bé, la delimitació material de les lleis orgàniques ofereix, sens dubte, algunes dificultats pel que fa referència a què s'ha d'entendre per «desenvolupament dels drets fonamentals i llibertats públiques», així com per «règim electoral general», però no sembla que plantegi cap dubte respecte a «les que aproven els Estatuts d'Autonomia» i «les altres previstes a la Constitució», les quals, malgrat la quantitat, són fàcilment relacionables.

Quant a les lleis orgàniques que aproven els Estatuts d'Autonomia, ja hem vist el seu caràcter constituent en sentit lat, donada la singular constitució de l'Estat espanyol en Estat de Comunitats Autònomes. La redacció continguda a l'article 81.1 no pot ser més precisa i inequívoca i en cap cas no permet interpretacions arbitràries, sota pretext que la fórmula utilitzada no passi a ser, per exemple, una economia de llenguatge que evita referir-se a totes i cadascuna de les matèries contingudes als Estatuts. Si fos així, s'arribaria a l'absurd que totes i cadascuna de les dites matèries —incloses aquelles que, en

virtut de la Constitució i dels Estatuts, són exclusives de les Comunitats Autònomes— podrien ser regulades en qualsevol moment pel legislador estatal extraordinari, reformant-se així, al marge dels procediments de reforma constitucionalment previstos, tant la Llei Fonamental com les lleis institucionals bàsiques de les Comunitats. I encara s'arribaria a un altre absurd, fins i tot més gran, ja que bastaria al legislador d'aconseguir la majoria parlamentària qualificada que l'article 81.2 de la Constitució li imposa en l'aprovació d'una llei orgànica perquè tals reformes de la Llei Fonamental i dels Estatuts poguessin executar-se sota la protecció formal d'una denominació arbitràriament adoptada davant la indefensió de les minories parlamentàries.

Sembla important de destacar, a més més, pel que respecta al primer bloc de matèries esmentat —el desenvolupament dels drets fonamentals i llibertats públiques— que la doctrina ha delimitat, dins l'àmbit constitucional i el principi de legalitat proclamat i garantit en aquesta, la regulació *mínima i indispensable* de la normativa bàsica (continguda als articles 14 a 29, ambdós inclusivament, de la Constitució) perquè la dita normativa pugui funcionar correctament i abastar l'operativitat social a què està orientada. Això vol dir que el contingut material de les lleis orgàniques, constitucionalment definit, en determina *radicalment* l'extensió, en el sentit que aquestes només podran contenir regulacions *mínimament indispensables* de l'esmentat contingut material. Més enllà d'aquesta regulació es produiria una invasió de la potestat legislativa ordinària, tant de l'Estat com de les Comunitats Autònomes.

Evidentment, els legisladors de l'Estat poden, de fet, regular matèries pròpies de la Llei Orgànica sense utilitzar-la com a instrument formal, o bé regular per llei orgànica matèries que, segons la Constitució, no estiguin reservades a aquesta darrera, però en ambdós casos la inconstitucionalitat de la norma seria també evident, ja que s'alteraria el sistema constitucional de distribució de competències entre el legislador ordinari i l'extraordinari. Així, la Sentència del Tribunal Constitucional, del 13 de febrer de 1981, de l'Estatut de Centres Escolars confirma amb nitidesa la doctrina fins aquí exposada en afirmar que:

«Cuando en la Constitución se contiene una reserva de ley ha de entenderse que tal reserva lo es en favor de ley orgánica —y no una reserva de ley ordinaria— *sólo en los supuestos que de modo expreso se contienen en la norma fundamental* (artículo 81.1 y conexos). La reserva de ley orgánica no puede interpretarse de forma tal que *cualquier materia ajena a dicha reserva por el hecho de estar incluida en una ley orgánica haya de gozar definitivamente del efecto de congelación de rango y de la necesidad de una mayoría cualificada para su ulterior modificación* (artículo 81.2 CE), pues tal efecto puede y aún debe ser excluido por la misma ley orgánica o *por sentencia del Tribunal Constitucional que declaren cuáles de los preceptos de aquélla no participan de la naturaleza*. Llevada a su extremo, la concepción formal de la ley orgánica podría producir en el ordenamiento jurídico una petrificación abusiva en beneficio de quienes en un momento dado gozasen de la mayoría parlamentaria suficiente y en detrimento del carácter democrático del Estado, ya que nuestra Constitución ha instaurado una democracia basada en el juego de las mayorías, *previendo tan sólo para*

supuestos tasados y excepcionales una democracia de acuerdo basada en mayorías cualificadas o reforzadas».

La conseqüència final que la Sentència extreu de tot el que ja s'ha dit és que:

«Hay que afirmar que si es cierto que existen materias reservadas a leyes orgánicas (artículo 81.1 CE), también lo es que las leyes orgánicas están reservadas a estas materias y que por tanto *sería disconforme con la Constitución la ley orgánica que invadiera materias reservadas a la ley ordinaria*.

4. Molt possiblement, una de les causes que poden conduir el legislador a confondre els conceptes material i formal de llei orgànica és l'article 28.2 de la LOTC i la doctrina —entre nosaltres, minoritària— que assigna a les lleis orgàniques superioritat jeràrquica sobre les ordinàries. Tant l'article esmentat com el dit sector doctrinal recolza sobre la rigidesa formal del número 2 de l'article 81 de la Constitució, és a dir, l'exigència de majoria qualificada per a modificar o derogar una llei orgànica. Així, en virtut de l'article 28.2 de la LOTC, el Tribunal Constitucional podrà declarar *inconstitucionals per infracció de l'article 81* de la Constitució els preceptes d'un Decret-Llei, Decret legislatiu, *Llei que no hagi estat aprovada amb el caràcter d'orgànica* o norma legislativa d'una Comunitat Autònoma en el cas que les dites disposicions haguessin regulat matèries reservades a llei orgànica o impliquessin modificació o derogació d'una llei aprovada amb tal caràcter, *qualsevol que sigui el seu contingut*.

Sobre la base del que s'ha afirmat en aquesta norma —i que, segons el nostre judici, és de dubtosa constitucionalitat— s'ha passat, per certa part de la doctrina, de considerar que les matèries reservades a Llei Orgànica tindran la protecció d'una majoria reforçada per a la seva modificació o derogació, a considerar que tota llei aprovada amb tal majoria és llei orgànica, qualsevol que sigui el seu contingut. Els termes lògics s'han invertit absolutament i el que abans era causa passa, ara a ser conseqüència. El criteri formal s'ha imposat al material, malgrat les taxatives previsions constitucionals.

Per una altra banda, la doctrina minoritària que, a l'empar de l'article 28.2 de la LOTC i del 81.2 de la Constitució espanyola, alludeix al principi de jerarquia normativa contingut a l'article 9.3 de la Llei fonamental, sol oblidar que aquella sorgeix del procediment formal d'aprovació de les normes (ja que, segons aquest criteri, una llei d'harmonització, de les contemplades a l'article 150.3 de la Constitució, en exigir un *quòrum* més gran encara, seria jeràrquicament superior a les orgàniques) sinó dels òrgans creadors de les dites normes, que no són altres que el legislador constituent, els legisladors constituents i el Govern o Governos i les altres autoritats i òrgans inferiors, segons resulta de l'esquema jeràrquic de distribució de poder, propi d'un Estat amb règim democràtic representatiu.

Conseqüentment, una llei orgànica no es defensa de la possible invasió modificadora o derogatòria d'una llei ordinària a causa del seu rang superior en la jerarquia de fonts del Dret, sinó perquè la Constitució —aquesta sí de rang suprem— ha impedit al legislador ordinari l'accés a les matèries de l'article 81.1. Tanmateix, aquest impediment actua en sentit invers: el legislador extraordinari i la llei orgànica no poden accedir —ni tan sols formalment— a matèries pròpies de la llei ordinària apellant a la seva superioritat sobre aquesta, per tal com

aquest accés li està vedat constitucionalment per raó de la seva incompetència.

El sentit, doncs, de l'article 28.2 de la LOTC no pot ser l'ultra formalista de considerar que tota llei aprovada amb caràcter orgànic, «qualsevol que sigui el seu contingut», és ja, només per això, llei orgànica, sinó, en tot cas, com apunta un altre sector de la doctrina, el que el Tribunal Constitucional pot jutjar sobre la inconstitucionalitat que suposa regular per llei ordinària matèries reservades a la Llei Orgànica, tant si encara no han estat objecte d'aquesta com si van en contra del que es disposa en una llei orgànica *qualsevol que sigui el seu contingut*, sempre que aquest, evidentment, es refereixi a les matèries assenyalades en l'article 81.1 o estiguin directament connectades amb elles.

5. Aquest darrer punt planteja el delicat problema de les anomenades «matèries connexes» dins el contingut normatiu de les Lleis Orgàniques. Si bé és evident que aquestes no poden regular matèries no previstes en l'article 81.1 de la Constitució, no ho és tant quelcom aparentment contrari, com és ara que una llei orgànica en contingui —junt amb les matèries que li són pròpies— d'altres de connexes, pròpies de la legislació ordinària. Així, l'esmentada Sentència del Tribunal Constitucional, del 13 de febrer de 1981, afirma que quan en una mateixa llei orgànica concorrin matèries estrictes i matèries connexes, s'ha d'afirmar que, en principi, aquestes també quedarien subjectes al règim de congelació de rang assenyalat en l'article 81.2 de la Constitució i que així ha d'ésser en defensa de la seguretat jurídica. La mateixa sentència, però, reconeix a continuació que la llei orgànica pot excloure d'aquest règim de congelació de rang els preceptes que ella indiqui com a matèries connexes. A falta d'aquesta declaració o si el seu contingut no estigués ajustat a Dret segons el judici del Tribunal Constitucional, serà la sentència corresponent d'aquet la que, dins l'àmbit propi de cada recurs d'inconstitucionalitat, *hagi d'indicar quins preceptes* dels continguts en una Llei Orgànica poden ser modificats per lleis ordinàries de l'Estat o de les Comunitats Autònomes, contribuint, d'aquesta manera, tant a la depuració de l'ordenament com a la seguretat jurídica, que pot quedar greument afectada per l'existència o per la imperfecció de les normes d'articulació esmentades.

Com veiem, la Sentència del Tribunal Constitucional es mostra molt sensible a l'anomalia que suposa incloure matèries pròpies de la legislació ordinària en una llei orgànica, però es limita a indicar el seu remei, als simples efectes de protegir la diferenciació normativa. I això és així perquè dona com a supòsit lògic, sense el qual no tindria sentit la solució proposada, que les matèries principals o fonamentals de la llei orgànica són les previstes a la Constitució i que, per tant, les matèries connectades amb aquestes deriven la seva legitimitat de la dita connexió a matèries constitucionalment legitimades.

Per tant, sembla obvi que les matèries connexes només poden ser considerades com a tals matèries, a efectes de la seva justificació com a parts integrants d'una llei orgànica, si les matèries centrals, fonamentals o substancials d'aquesta respecten la reserva material de llei orgànica que fa la Constitució. Si aquestes matèries no són de reserva constitucional en la llei orgànica, les considerades com a connexes tampoc no ho poden ser.

Una altra consideració que hem de fer és que no tota norma continguda en una Llei Orgànica, no referida expressament a la Constitució com a matèria pròpia de la dita llei, es pot considerar com a connexa. Ja vàrem veure com, en el cas del principal bloc de matèries de l'article 81.1 de la Constitució —el desenvolupament dels drets fonamentals i llibertats públiques—, tal matèria central o substancial venia limitada, segons la doctrina, a la regulació mínima i indispensable de la normativa constitucional. Amb més raó, el desenvolupament d'una matèria reservada a la Llei Orgànica, portat a terme en el marc formal d'aquesta (és a dir, les matèries connexes), ha de partir d'una matèria legítima i limitar tanmateix la seva regulació al mínim indispensable que assegurí el funcionament i l'operativitat del nucli material fonamental de la Llei.

Ara bé, aquestes matèries connexes, definides així, no tenen res a veure amb d'altres que pretenguessin passar per aquelles i que no fossin més que matèries afins, incidentalment tangencials o —donada la complexa interacció de l'ordenament jurídic, concebut com a unitat— tan sols confrontants, malgrat que sigui d'afectació múltiple i recíproca al si de la trama normativa. En aquest cas, la «connexió» amb les matèries que justificarien la forma de llei orgànica seria purament accidental, i seria motivada tan sols per una arbitrària voluntat, que la Constitució no admet, de fer-les co-existir dins un mateix marc formal. No diguem res, ja, del cas en què semblants matèries, falsament connexes, constituïssin, de fet, una part més o menys extensa del nucli essencial d'una llei orgànica, mancant de matèria reservada constitucionalment a la dita forma jurídica. En tal cas, el mateix nucli essencial de la llei seria afectat per una trama de disposicions que de manera més o menys mediata i remota farien referència o es connectarien amb prescripcions d'indubtable caràcter orgànic, però tal afectació no permetria d'afirmar, segons el nostre judici, que es respecta la reserva material de llei orgànica de l'article 81.1 de la Constitució.

6. El projecte de Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autònic (primitiva E. de M.) sintetitzava els aspectes més importants o essencials, que són els següents: 1) Disposicions de caràcter general en relació amb el procés autònic; 2) Relacions entre les Comunitats Autònomes i les Diputacions Provincials; 3) Ordenament jurídic administratiu comú a totes les Comunitats Autònomes; 4) Transferència de Serveis; 5) Reforma de l'Administració de l'Estat; 6) Funció Pública; i 7) Preceptes harmonitzadors de les potestats normatives de les Comunitats Autònomes.

L'única matèria continguda a l'article 81.1 de la Constitució que es refereix expressament al procés autònic és *l'aprovació dels Estatuts d'Autonomia*. Dels 7 blocs de matèries que el projecte de LOHPA conté, cap no correspon a aquest moment concret del procés autònicitzador que és l'aprovació dels Estatuts. Ara bé, hem de tenir en compte que l'article 81.1 inclou entre les lleis orgàniques «les altres previstes a la Constitució». Cal comprovar, per tant, si les lleis orgàniques que la Constitució preveu —sempre en relació amb el procés autònic, objecte central de la LOHPA— es refereixen a alguns dels continguts normatius que el projecte de llei considera com a més importants o fonamentals.

Doncs bé, les esmentades lleis orgàniques es refereixen a la

Constitució de certes Comunitats Autònomes, a l'autorització o acord respecte a l'Estatut autonòmic d'uns territoris molt precisos i a la substitució de la iniciativa autonòmica de les corporacions locals (article 144 de la Constitució); a la coordinació i altres facultats de les Comunitats Autònomes en relació amb les policies locals (article 148.1,22 de la Constitució); a la possibilitat de creació de policies per part de les Comunitats (article 149.1,29 de la Constitució); a la transferència o delegació a les Comunitats Autònomes de facultats de l'Estat amb previsió *en cada cas* de la transferència financera corresponent i de les formes de control estatal (article 150.2 de la Constitució); al referèndum d'iniciativa autonòmica (article 151.1 de la Constitució), i, en definitiva, a la regulació de l'exercici de competències financeres, normes de resolució de possibles conflictes respecte a l'exercici esmentat, i formes de col·laboració financera entre les Comunitats Autònomes i l'Estat (article 157.3 C.E.).

Després d'una anàlisi del text articulat del projecte de LOHPA, no apareix cap disposició referida expressament o directa a les matèries la regulació de les quals sembla encomanada a una llei orgànica en els articles de la Constitució esmentats més amunt. Certament, al llarg dels extensos articles de la LOHPA sorgeixen sovint referències tangencials a matèries que, d'una manera indirecta o mediata, guarden o poden guardar algun tipus de relació amb mandats constitucionals de regulació per llei orgànica, però es tracta de matèries heterogènies, connectades de forma molt laxa amb el procés autonòmic i els seus aspectes principals, els quals, com acabem de veure, no apareixen com a matèries constitucionalment incloses entre les quals poden i han de ser objecte d'una llei orgànica.

Contràriament, com hem vist, els blocs 1) i 3) de la LOHPA constitueixen tan sols un desenvolupament directe i immediat de diversos preceptes constitucionals. El 2) es refereix exclusivament a relacions internes de les Comunitats Autònomes amb llurs corresponents Diputacions Provincials. El 4) tracta del procés de transferència de serveis a les Comunitats Autònomes ja constituïdes. El 5) i el 6) es dediquen a establir unes bases de la reforma de l'Administració central de l'Estat i a la Funció Pública, respectivament, i el 7) a preceptes harmonitzadors de les potestats normatives de les Comunitats Autònomes, sotmesos expressament amb requisits previstos a l'article 150.3 de la Constitució, i que, per tant, s'inscriuen de ple i de forma declarada en les anomenades lleis d'harmonització, l'objectiu de les quals és completament divers del de les lleis orgàniques abans esmentades.

Tenim, doncs, que, en realitat, el procés autonòmic (objecte proclamat de la LOHPA) queda reduït a l'esmentat projecte de llei a les Disposicions de caràcter general i a l'ordenament jurídic-administratiu comú a totes les Comunitats Autònomes. Ara bé, tals disposicions generals pretenen «aclarir i interpretar alguns preceptes de la Constitució» i «aplicar i desenvolupar plenament certs principis i normes constitucionals» i, quant a l'ordenament jurídic-administratiu comú, es pretén que l'Administració de les Comunitats Autònomes es regeixi, tant com sigui possible, per l'ordenament de la resta d'Administracions.

Aquestes finalitats, aparentement justificadores del caràcter orgànic de la llei, només es podrien realitzar en el marc d'una llei orgànica si la Constitució ho hagués previst així, ja que la

norma fonamental no admet, en principi, normes de desenvolupament dels seus preceptes, interposades entre ella i els Estatuts encarregats de desenvolupar-los, excepte en els casos en què la mateixa Constitució fa una remissió expressa a aquestes normes interposades, que, efectivament, condicionen indirectament els Estatuts. Es tracta justament dels casos abans esmentats dels articles 148.1,22; 149.1,29 i 157.3, en què es fa esment exprés de la necessitat de lleis orgàniques.

Per altra banda, cal recordar que, durant el debat constituent, un grup parlamentari determinat va presentar vot particular favorable a la previsió constitucional d'una llei orgànica de desenvolupament del Títol VIII, com a norma general interposada entre la Constitució i els Estatuts, vot que va ser rebutjat tant en comissió (DSCACLP, 14-6-78, p. 3257) com al Ple del Congrés dels Diputats (DSCD, 18-7-78, p. 4385). La nostra Constitució vigent, doncs, no admet lleis orgàniques ni, en tot cas, interposades entre ella i els Estatuts d'Autonomia, que són els únics instruments jurídics encarregats constitucionalment de desenvolupar la normativa fonamental del dret a l'autonomia consagrat i garantit a l'article 2 de la Constitució, l'exercici del qual, per part de les Comunitats Autònomes, s'ha de produir d'acord amb el que preveuen el Títol VIII d'aquella i els Estatuts respectius, segons l'article 143.1 de la norma fonamental.

7. En conclusió, el projecte de la LOHPA, en el seu contingut essencial, excedeix les competències pròpies del legislador extraordinari, reservades per la Constitució en l'article 81.1 a les matèries que s'hi inclouen, les quals són les úniques que poden revestir la forma de llei orgànica. En excedir aquestes competències, el projecte incorre, al nostre entendre, en inconstitucionalitat.

IV

1. El caràcter de llei d'harmonització que adopta el projecte que dictaminem fa necessari que precisem aquest concepte tal com apareix definit en l'article 150.3 de la Constitució espanyola.

Efectivament, aquest article estableix:

«L'Estat podrà dictar lleis que estableixin els principis necessaris per a harmonitzar les disposicions normatives de les Comunitats, fins i tot en el cas de matèries atribuïdes a la seva competència, sempre que ho demani l'interès general. Correspon a les Corts Generals d'apreciar l'existència d'aquesta necessitat, per majoria absoluta de cada Cambra».

D'altra banda, la LOTC es refereix a l'article 28.1, a les lleis que, dins el marc constitucional, l'Estat dicti per regular o harmonitzar l'exercici de les competències de les Comunitats Autònomes.

No tenim cap altra referència a les lleis harmonitzadores llevat de l'article 5 del projecte de la LOHPA i el projecte de llei d'harmonització «por la que se establecen los principios para armonizar las disposiciones normativas de las Comunidades Autónomas sobre determinadas materias» (BOCG, Congreso de los Diputados, núm. 195-I, 12 de Mayo de 1981).

2. Per delimitar un concepte de llei d'harmonització estudiarem els aspectes següents: a) la raó de la seva existència, b) la naturalesa jurídica, c) el contingut, d) l'eficàcia.

A) *Raó de la seva existència*

Una llei d'harmonització pressuposa una possible desharmonia en les disposicions normatives de les Comunitats Autònomes i que aquesta desharmonia va contra l'interès general.

Els dos aspectes són necessaris perquè les Corts Generals (amb la majoria qualificada) apreciïn la necessitat d'elaborar una llei d'harmonització.

La desharmonia no és diversitat, d'altra banda normal, en un Estat d'Autonomies. La desharmonia que contemplen implica, a més de l'existència de la diversitat normativa, pròpia i consubstancial a l'Estat de les Autonomies, que una o més disposicions normatives de les Comunitats Autònomes produeixin un efecte contrari a l'interès general. S'ha de subratllar que aquestes disposicions normatives de les Comunitats Autònomes són perfectament vàlides i no tenen cap vici d'il·legalitat ni d'inconstitucionalitat. Si no fos així la solució no estaria en una llei harmonitzadora, sinó en la via jurisdiccional corresponent. Si la Constitució preveu la via de llei harmonitzadora és perquè parteix de la base que les normes a harmonitzar són perfectament vàlides i no recurribles a cap instància. A través del procediment, i amb els límits esmentats en l'article 150.3, la Constitució, com a norma bàsica creadora de fonts de Dret, perfila la figura d'aquest tipus de llei que modula el principi de competència i representa, evidentment, una limitació en la potestat legislativa de les Comunitats Autònomes. Per tant, la desharmonia no es produeix entre normes sinó entre una o diverses disposicions normatives i l'interès general.

El concepte d'interès general és un dels conceptes jurídics indeterminats que s'utilitzen en diverses ocasions al llarg del text constitucional. El fet que tingui aquest caràcter no vol dir que les decisions del Parlament puguin ser arbitràries, sinó que la seva discrecionalitat s'ha d'emmarcar dins els principis i valors de la Constitució i, fins i tot, els principis continguts en la llei d'harmonització s'han de deduir d'aquests valors constitucionals. Per tant, la Constitució no dona un mandat en blanc a les Corts Generals perquè apreciïn qualsevol interès, sinó un interès deduïble de la Constitució i, naturalment, que hi estigui sotmès.

Com es garanteix la protecció d'aquest interès general? Per dues vies: a) per la via parlamentària, és a dir, per una majoria qualificada al Congrés i Senat. b) per la via de la jurisdicció constitucional respecte al contingut, en el cas que o bé la llei posterior no reculli la protecció d'aquest interès general o bé s'excedeixi de l'encàrrec fet pel Congrés i el Senat i tracti de matèries que no responen al concepte delimitat en l'article 150.3 de la Constitució; o bé, en tercer lloc, perquè aquest interès sigui apreciat pel Tribunal Constitucional com a contrari a la Constitució. D'altra banda, tant l'aspecte parlamentari com el control sobre el contingut de la llei pel Tribunal Constitucional estan estretament units i el procediment parlamentari exigeix que es delimiti perfectament quin és aquest interès general que provoca i és causa de la necessitat d'harmonitzar.

Ara bé, de la lectura de l'article 150.3 de la Constitució es dedueix clarament el caràcter excepcional de les lleis d'harmonització. La seva inclusió en el sistema del Títol VIII es produeix immediatament després, i, com a punt final de la complexa trama de competències que els articles 148, 149 i 150, 1 i 2 descriuen, assignen i defineixen en relació amb l'Estat i les Comunitats Autònomes. Un cop estructurat el dit ordre de

competències, la Constitució reserva a les Corts Generals la potestat d'aprovar lleis ordinàries que estableixin només aquells principis que resultin necessaris per a una finalitat radicalment excepcional: limitar la potestat normativa de les Comunitats Autònomes consagrada a la Constitució en virtut d'una necessitat no menys excepcional, com és ara la d'impendir que l'interès general es vegi afectat negativament per l'exercici de la legítima competència normativa de les Comunitats Autònomes, prevista a la Constitució i en llurs Estatuts respectius.

Notem que l'article 150.3 destaca el citat caràcter excepcional de les lleis harmonitzadores de l'Estat ja que, per a iniciar la tramitació es requereix el *quòrum* més alt contemplat a la Constitució (la majoria absoluta d'ambdues cambres parlamentàries ha d'apreciar la seva necessitat), i, fins i tot, una certa doctrina, que no assumim, assigna el major rang jeràrquic a una norma en virtut del grau de quòrum necessari per a la seva aprovació i, per tant, situant les lleis harmonitzadores per sobre, fins i tot, de les orgàniques, i només per sota de la Constitució i les lleis de reforma constitucional, ja que, si bé és cert que la seva aprovació requereix la majoria simple, pròpia de tota llei ordinària, aquella mai no pot produir-se sense l'aprovació de la seva necessitat per l'alt «quòrum» ja assenyalat.

L'excepcionalitat de les lleis harmonitzadores és reconeguda també, implícitament, a l'article 150.3, pel fet de referir-se a la potestat de l'Estat de limitar l'exercici del poder legislatiu autònom «fins i tot en el cas de matèries atribuïdes a la seva competència». La impròpia redacció del precepte no aconsegueix d'ocultar, però, que tals matèries no poden ser altres que les atribuïdes a les competències exclusives de les Comunitats Autònomes.

Això és així perquè, als articles anteriors ja esmentats, l'ordre d'assignació de competències permet a l'Estat tant dictar lleis (ordinàries o orgàniques) en matèries que li corresponen exclusivament per atendre a l'interès general «genèric» de tot l'Estat, com establir la legislació bàsica o marc sobre matèries el desenvolupament legislatiu de les quals s'atribueix a les Comunitats Autònomes fent-les respectar d'aquesta manera l'interès general que l'Estat representa. Tanmateix, les Corts Generals poden establir modalitats o formes de control «ad hoc» sobre l'exercici de les competències atribuïdes extrastatutàriament a les Comunitats Autònomes mitjançant les vies previstes als números 1 i 2 de l'article 150. En fi, els articles 153 i 161.2 de la Constitució permeten diversos tipus de control sobre l'activitat dels òrgans de les Comunitats Autònomes, que confirmen els amplis mitjans que la Constitució ha atorgat a l'Estat per assegurar que l'exercici de les competències atribuïdes per la primera a les Comunitats Autònomes no deixarà inermes l'Estat davant una possible afectació negativa de l'interès general. En rigor, el dit interès es troba ja fixat a la Constitució i és el mateix ordre de competències que en aquesta es consagra la seva més cabdal expressió. Per aquest motiu entenem que les lleis harmonitzadores només poden referir-se a les competències exclusives de les Comunitats Autònomes, ja que en la seva llibertat d'exercici —només limitada per la Constitució i els Estatuts respectius— es podria arribar a una situació que perjudicaria, no ja l'interès general i estructural de l'Estat en abstracte (ja que, com hem dit, tal interès es defineix

a la Constitució), sinó l'interès general concret i conjuntural. Apreciar quin és aquest i la necessitat de poder existir una llei que, per a preservar-lo, limiti el lliure exercici de la potestat normativa de les Comunitats Autònomes, fins i tot, sobre matèries de competència exclusiva, és un acte polític excepcional dins el nostre règim constitucional i excepcional ha de ser, per tant, el seu tractament jurídic.

Un cop argumentada l'excepcionalitat de les lleis harmonitzadores, la conseqüència no pot ser altra que la necessitat d'interpretar en sentit restrictiu la potestat que atribueix la Constitució a les Corts Generals respecte a aquestes mateixes. En la mesura que les lleis de què parlem tenen com a finalitat limitar les competències exclusives de les Comunitats Autònomes (no solament aquestes, però sí principalment les esmentades), es pot afirmar que existeix implícitament una reserva de llei harmonitzadora sobre aquelles matèries que són pròpies de les dites competències exclusives. Ja hem insistit en la manera com les restants matèries i competències de les Comunitats Autònomes es troben constitucionalment controlades pels òrgans de l'Estat.

Ara bé, la interpretació restrictiva de les lleis d'harmonització suposa una primera afirmació gairebé òbvia: la limitació que la llei pretén respecte al lliure exercici del poder normatiu de les Comunitats Autònomes en matèria de la seva competència exclusiva no pot modificar, limitar o suprimir, de fet, la dita competència. La referència a altres models d'articulació de competències, com les Constitucions d'Itàlia (art. 117), de la República Federal d'Alemanya (art. 72) o de la Segona República Espanyola (art. 19) sembla absolutament incorrecta a l'hora d'interpretar la Constitució vigent i el seu article 150.3, ja que tant l'una com l'altra responen a un model peculiar de distribució territorial del poder de l'Estat.

L'afirmació precedent que les lleis harmonitzadores no poden modificar, limitar o suprimir, de fet, les competències autonòmiques, sinó només limitar el seu exercici, planteja el dubte de si les dites lleis d'harmonització podrien acomplir la seva finalitat específica, proclamada a la Constitució, si es considerés indiferent el moment en què les Corts Generals aprecien la seva necessitat i la causa d'aquesta, és a dir, un perjudici efectiu a l'interès general concret que exigís limitar l'exercici normatiu de les Comunitats Autònomes.

Pel que hem dit, sembla impossible de ponderar concretament, en cada cas, quina podria ser l'exigència de l'interès general i els límits necessaris o imprescindibles —és a dir, ni majors ni menors del que hagin de ser en l'exercici de la competència autonòmica mitjançant una determinació genèrica i de futur. És cert que l'article 150.3 no preveu literalment que l'harmonització tingui, com a únic objecte, disposicions normatives de les Comunitats Autònomes ja dictades, i, sobre la base d'aquesta carència d'explicació, un sector doctrinal considera indiferent que les lleis harmonitzadores es produeixin «ex ante» o «ex post» a les normes autonòmiques. Però no és menys cert que l'article 150.3 tampoc no preveu el caràcter «ex ante» de l'harmonització i que la interpretació d'aquesta llacuna ha d'atendre a la finalitat de les lleis harmonitzadores i respectar, en tot cas, el principi constitucional de les competències autonòmiques.

Si les Corts Generals aprecien la necessitat d'una llei d'harmonització és perquè, prèviament, han apreciat un perjudici

concret en l'interès general en un moment precís de la vida política de l'Estat, davant el fet comprovat d'una determinada norma autonòmica, en si legítima i adequada a la legalitat de tot gènere. Sembla impossible d'apreciar tal perjudici i la necessitat d'una llei reparadora d'aquest sense tenir a la vista la norma causant d'aquell. Igualment, si les Corts Generals han d'elaborar una llei que *solament* pot establir els *principis* que siguin *necessaris* per a protegir l'interès general, concretament apreciat, davant d'una norma no menys concreta, també sembla impossible d'acomplir el mandat parlamentari (que implica l'obligació de la norma harmonitzadora de consistir precisament en allò: en uns principis necessaris, imprescindibles i concrets) i, tanmateix, d'acomplir el mandat constitucional d'harmonitzar l'exercici normatiu sense afectar la competència normadora. Com es pot saber quan s'afecta aquesta o el seu exercici si la primera encara no s'ha exercit? Com no afectarà la competència si l'únic objecte existent (i sobre el qual ha de recaure inevitablement l'harmonització) és la nova competència?

Però ja sabem que les competències no poden ser limitades o modificades més que per reforma de la Constitució i dels Estatuts. Una harmonització de caràcter preventiu harmonitzaria, de fet, les competències establertes, és a dir, els Estatuts, i de forma indirecta i no menys paradoxal, acabaria harmonitzant la mateixa Constitució, la qual cosa no deixa de ser una forma inconstitucional de reformar-la.

Sembla, per tant, d'indubtable transcendència, per a precisar la constitucionalitat d'una llei d'harmonització, d'analitzar les normes contingudes en aquesta llei d'harmonització, és a dir, els «principis necessaris» en què ha de consistir, i comprovar, d'una part, si són determinacions genèriques respecte a tota possible norma futura de les Comunitats Autònomes o precisions concretes respecte a alguna o algunes d'elles ja vigents, i, d'una altra part i al contrari, si desborden el caràcter de principis i si són, de fet, bases, directrius i reglamentacions que, pel fet de ser-ho, no solament resulten innecessàries, sinó que corresponen a finalitats diferents de l'harmonització, que ja tenen la seva pròpia regulació constitucional; és a dir que excedeixen les competències harmonitzadores que la llei fonamental reserva a l'article 150.3.

B) *Naturalesa jurídica*

De manera coincident, la doctrina ha assimilat la naturalesa jurídica de les lleis d'harmonització a les lleis-marc, establint, fins i tot, que les lleis d'harmonització són una variant d'aquestes. Això és parcialment veritat i convé fer unes determinades precisions:

a) El contingut de les lleis-marc, previstes en l'article 150.1 de la Constitució, és diferent de les lleis d'harmonització. Segons aquest article, les lleis-marc contenen principis, bases i directrius dins les quals les Comunitats Autònomes podran dictar normes legislatives. Les lleis d'harmonització, com indica l'article 150.3, són, només, lleis de principis i, per tant, no lleis que continguin bases ni directrius. La diferència entre principis, per una banda, i bases i directrius, per una altra, no ha estat desenvolupada encara per la doctrina i la jurisprudència constitucionals, però la diferent formulació constitucional implica que la diferència existeix. En una primera aproximació es podria dir que les lleis harmo-

nitzadores —de principis— deixen més marge a les Comunitats Autònomes per legislar que les lleis-marc, que, a més de principis, contenen també bases i directrius. Més endavant, en parlar del contingut de les lleis harmonitzadores, insistirem sobre aquest mateix tema.

b) Un segon problema seria si les normes d'harmonització poden versar sobre matèries de llei orgànica. En l'anterior fonament d'aquest dictamen hem examinat àmpliament el tema de les lleis orgàniques, caracteritzades per aspectes formals i materials. Des d'aquest segon punt de vista es fa palès que cap de les matèries assenyalades en l'article 81 de la Constitució no poden ser objecte de lleis d'harmonització pel fet que tota llei orgànica ho ha de ser sobre matèries en les quals només l'Estat sigui competent; en canvi, les lleis harmonitzadores ho són amb una finalitat molt específica: harmonitzar disposicions sobre les quals poden tenir competència —exclusiva— les Comunitats Autònomes.

c) Finalment, les lleis d'harmonització tenen un procediment legislatiu de llei ordinària precedit d'un acte previ: el d'apreciar la necessitat d'harmonitzar per les dues cambres i per majoria absoluta. Aquesta apreciació de necessitat suposa, com ja sabem, que Congrés i Senat creuen que l'interès general exigeix que es dicti una llei harmonitzadora. Res no es diu sobre qui ha de fer la proposta d'apreciació de necessitat ni, una vegada apreciada aquesta, sobre si s'ha de fer un projecte de llei o una proposició de llei. En tot cas, sembla clar que l'apreciació de necessitat i la tramitació del projecte o proposició han de ser dos actes separats de contingut ben diferent. El primer ha de delimitar quina és la necessitat a cobrir i quin és l'interès concret general a protegir. L'importància d'aquesta apreciació —que faculta les Corts Generals per modular l'exercici de competències legislatives de les Comunitats Autònomes— es posa de manifest en exigir una majoria absoluta tant en el Congrés com en el Senat. Una vegada aprovat hi ha un mandat de les Corts a aquells que tenen iniciativa legislativa perquè elaborin un projecte o proposició de llei que es trameti pel procediment ordinari. Entre un acte i l'altre hi ha, però, un estret lligam: la llei és harmonitzadora —i, per tant, amb unes virtualitats específiques que no tenen les altres lleis— perquè està habilitada pel primer acte parlamentari: el d'apreciació de necessitat. El segon acte —la iniciativa i el procediment legislatiu ordinari— està constret pel mandat que li ha atorgat el primer: la llei en tramitació només tindrà el caràcter d'harmonitzadora si aconsegueix l'encàrrec que li han fet per majoria absoluta el Congrés i el Senat. Tot precepte de la llei que no respongui a aquesta finalitat, pel fet de tractar de principis harmonitzadors que no responguin a la necessitat apreciada esdevindrà inconstitucional per incompliment del tràmit previst en l'article 150.3 de la Constitució. En el cas que algun precepte de la llei estableixi principis o regles no harmonitzadores sobre matèries en les quals les Corts Generals són competents, aquest precepte no es considera harmonitzador.

C) Contingut

Segons l'article 150.3 de la Constitució, el contingut de les lleis d'harmonització estarà format pels principis necessaris per a harmonitzar les disposicions normatives de les Comunitats Autònomes. Analitzem alguns problemes que aquest contingut planteja:

a) *És una llei de principis.* Ja hem vist que aquests principis es diferencien, en la Constitució, de les bases i directrius. La directriu pressuposa assenyalar un objectiu; la base, la necessitat de desenvolupament legislatiu. El principi, en canvi, és un element a respectar, que tant pot informar la legislació com vincular-la negativament: les disposicions normatives de les Comunitats Autònomes no podran infringir els principis de les lleis harmonitzadores i, al mateix temps, hauran d'incorporar-los a la seva legislació. Aquest, creiem, és el sentit d'una llei de principis.

b) *És una llei de principis necessaris,* és a dir, aquests principis han d'estar directament lligats a la necessitat d'harmonitzar. Com hem vist, aquesta necessitat ha estat apreciada de manera concreta per les Corts Generals, i la llei —en tant que harmonitzadora— no pot sortir dels límits assenyalats de la comesa concreta que s'ha apreciat com a necessària.

c) Quina és la finalitat d'aquests principis? *La finalitat és harmonitzar.* En torn d'aquesta paraula cal fer, sobretot, una precisió: *harmonitzar no vol dir igualar.* Si anem al significat comú de la paraula harmonització, se'ns pot aclarir el concepte. El Diccionari de la Reial Acadèmia de la Llengua Espanyola dóna a la paraula «harmonitzar» el significat de «hacer que no discuerden o se rechacen, dos o más partes de un todo, o dos o más cosas que deben concurrir al mismo fin». El «Diccionario Ideológico de la Lengua Espanyola», de Julio Casares, dóna una definició substancialment igual i el Diccionari General de la Llengua Catalana, de Pompeu Fabra, ho formula dient: «adaptar-se perfectament entre elles les parts o coses que formen un tot». Com es pot veure, a cap d'aquestes formulacions no entra el terme igualar sinó conceptes diferents; evitar discordances o rebuigs entre les parts d'un tot que ha de concórrer a un mateix fi. Per tant, els principis d'aquestes lleis han de tendir a harmonitzar, no a igualar, i a harmonitzar assentant uns principis que, si no es respecten, produeixen discordances i rebuigs entre disposicions de diverses Comunitats Autònomes o entre disposicions d'aquestes i l'Estat. Cal afegir, per a completar aquests conceptes, que els termes «harmonitzar» i «igualar», si bé no són sinònims, tampoc no són excloents; l'harmonització implicarà una igualació a nivell de principis, permetent sempre la diferenciació.

d) Un altre problema que se'ns presenta és el rang de les disposicions normatives a harmonitzar, és a dir, si les lleis harmonitzadores tenen, com a finalitat, harmonitzar només lleis o també reglaments de les Comunitats Autònomes. Per a enfocar el tema, hem de partir de l'argumentació sobre el fet que les lleis harmonitzadores han estat previstes pel constituent com a formes excepcionals de protecció de l'interès general. I les lleis harmonitzadores s'han d'utilitzar només en el cas que l'Estat no tingui altra forma de protegir l'interès general. En quins casos s'ha de protegir aquest interès general? Només en els casos en què les Comunitats Autònomes —una o diverses— tinguin competències exclusives no acotades per lleis estatals (bases, legislació bàsica o qualsevol altre tipus de lleis). Efectivament, en els casos en què les Comunitats Autònomes tinguin competències legislatives acotades per algun tipus de normes de l'Estat, és a través d'aquestes que es poden introduir els principis exigits per l'interès general propis de les lleis d'harmonització. En els casos de competències no legislatives és encara més evident que les normes harmonitzadores

no tenen sentit. I, si tot això és clar, ens hem de plantejar l'altra vessant del problema: poden les lleis harmonitzadores incidir directament sobre els reglaments de les Comunitats Autònomes? La resposta serà negativa per dues raons: primera, com hem dit, en les competències no legislatives o legislatives acotades la protecció d'interès general es farà a través de les normes estatals; segona, en el cas que les competències siguin exclusives de les Comunitats Autònomes sense cap tipus d'acotament —única possibilitat en què es fa necessària, si s'escau una llei d'harmonització— tampoc la llei d'harmonització no actuarà directament sobre el reglament perquè l'ordenament espanyol no admet, en principi, els reglaments independents sinó que estableix la necessitat d'una llei habilitadora prèvia perquè es pugui exercir la potestat reglamentària. Només restaria la possibilitat que les lleis d'harmonització incidissin directament sobre reglaments organitzatius de les Comunitats Autònomes —que no necessiten habilitació legal—, però el caràcter de tals normes jurídiques fa difícil que exigeixin, per interès general, la seva harmonització. En tot cas, seria l'única possibilitat d'incidència directa de lleis harmonitzadores en normes no procedents del legislatiu autonòmic.

e) Un problema substancial sobre el contingut de les lleis harmonitzadores és el de saber la incidència que tenen sobre les competències de les Comunitats Autònomes. Ja hem vist que les lleis harmonitzadores eren lleis excepcionals l'objecte de les quals només tenia sentit en les competències exclusives de les Comunitats Autònomes no acotades per altres lleis, és a dir, en aquells tipus de competències en les quals les Comunitats Autònomes només estaven subjectes a la Constitució. Doncs bé, partint d'aquesta premissa, cal indicar que el sistema d'atribució de competències a les Comunitats Autònomes és assenyalat a la Constitució i que aquesta no habilita la llei perquè n'estableixi un altre. Per tant, qualsevol altre sistema d'atribució de competències que no sigui el previst constitucionalment és inconstitucional.

Segons la Constitució, hi ha una forma ordinària d'atribuir competències que és expressada a l'article 147.1 d): en els Estatuts d'Autonomia s'hauran de fer constar les competències assumides dins del marc constitucional. Per tant, les competències de les Comunitats Autònomes estan establertes als Estatuts. La Constitució preveu també, però, una via extraordinària perquè les Comunitats Autònomes assumeixin competències extrastatutàries: és la via establerta als articles 150.1 (lleis-marc) i 152 (lleis de transferència o delegació). Com hem dit abans, les lleis no poden atribuir competències llevat d'aquestes tres vies constitucionals assenyalades. Per tant, les lleis d'harmonització no poden atribuir noves competències ni modificar les atribucions fetes als supòsits constitucionals esmentats.

Una altra cosa és incidir en l'exercici de les competències de les Comunitats Autònomes. Si la llei d'harmonització no pogués incidir en l'exercici de les competències de les Comunitats Autònomes seria una llei sense contingut. Incidir en l'exercici és, precisament, l'objectiu de tota llei d'harmonització. Així també ho preveu l'article 28.1 de la LOTC quan fa esment de les lleis que regulin o harmonitzin l'exercici de les competències de les Comunitats Autònomes.

Per tant, com a conclusió, les lleis d'harmonització no

poden atribuir competències però sí incidir en llur exercici, sempre dintre del marc constitucional.

D) Eficàcia

La llei harmonitzadora, com tota llei, té eficàcia a partir de la seva entrada en vigor. Però les mateixes característiques de les lleis harmonitzadores estan dirigides als òrgans legislatius —i executius en el cas hipotètic dels reglaments d'organització abans al·ludits— de les Comunitats Autònomes i no directament als seus ciutadans. La finalitat, com hem vist, és harmonitzar normes mitjançant principis necessaris, no prescriure conductes. Per tant, a l'entrada en vigor d'una llei d'harmonització, aquesta serà eficaç en un triple sentit: a) no podran aplicar-se disposicions normatives de les Comunitats Autònomes si estan en contradicció amb els principis harmonitzadors; b) la interpretació de la legislació vigent es farà a la llum d'aquests principis; c) la llei harmonitzadora implica un mandat als òrgans legislatius de les Comunitats Autònomes afectades per la llei —i, si s'escau, als executius— perquè adaptin la legislació a aquests principis.

Un altre problema que plantegen aquestes lleis és el de la seva eficàcia concreta o eficàcia general. És evident que l'eficàcia s'esgota amb la incorporació dels principis a la legislació autonòmica, però aquest esgotament no significa pèrdua de vigència de la llei. D'una banda, les lleis autonòmiques queden vinculades per aquests principis; de l'altra, si noves Comunitats Autònomes han de dictar legislació sobre matèries en les quals incideixen principis harmonitzadors, la vigència de la Llei les segueix vinculant.

A l'últim, la derogació ha d'anar precedida del procediment previ que en determini la necessitat.

3. En definitiva, resumint el que aquí s'ha exposat, les lleis d'harmonització tenen les característiques generals següents:

a) L'element causal és que es produeixi una desharmonia en les disposicions normatives de les Comunitats Autònomes i que aquesta desharmonia vagi contra l'interès general.

b) Es tracta d'una llei de principis, sobre matèries en les quals té competència, almenys, una Comunitat Autònoma, amb un procediment legislatiu dividit en dos actes: un de previ, d'apreciació de la necessitat, i un altre d'elaboració de la llei segons el procediment ordinari.

c) El contingut de les lleis d'harmonització és compost dels principis necessaris per a harmonitzar les lleis de les Comunitats Autònomes, afectant no l'atribució però sí l'exercici de les competències d'aquestes.

d) L'òrgan al qual va dirigida la llei harmonitzadora ha de ser una assemblea legislativa de la Comunitat Autònoma.

e) La derogació s'ha de realitzar mitjançant un procediment previ anàleg al d'elaboració de la llei.

4. Una vegada vist el concepte de llei d'harmonització, cal estudiar ara si el projecte de llei que estem examinant es correspon amb el concepte exposat. Per estudiar aquest tema analitzarem primer el procediment d'elaboració del projecte i, després, si el text que examinem pot ser considerat d'harmonització. El BOCG del Congreso de los Diputados del 21 de setembre de 1981, sèrie H, incloïa una «comunicación del Gobierno

al Congreso de los Diputados y al Senado sobre la necesidad de dictar una ley de armonización del proceso autonómico». Aquesta comunicació reproduceix un «Anteproyecto de Ley Orgánica de Armonización del Proceso Autonómico» junt amb una breu exposició de motius. En aquesta última es diu que l'avantprojecte conté disposicions harmonitzadores, que s'assenyalen puntualment: articles 9, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 19.2, 21, 31, 32, 33, 35, 36, 37, 38 i disposicions addicionals segona i tercera. Per tant, malgrat el rètol del nom, es reconeix que l'avantprojecte de llei no és globalment d'harmonització sinó que conté alguns preceptes harmonitzadors junt amb d'altres que no tenen aquest caràcter.

A la sessió del Ple del 29 de setembre de 1981 se sotmet a debat el text de la comunicació del govern publicat en el BOCG, Congrés dels Diputats del 21 de setembre, que hem esmentat al paràgraf anterior, però amb una variant important. Així com en el text publicat amb anterioritat s'assenyalaven expressament els articles de l'avantprojecte que eren considerats harmonitzadors, i, per tant, sobre els quals —i exclusivament sobre ells— s'havia d'apreciar la necessitat, a la sessió del 29 de setembre, el President del Congrés formula la qüestió d'una altra forma: es regulen matèries sobre les quals s'ha de determinar si existeixen raons d'interès general perquè l'Estat dicti disposicions harmonitzadores.

Textualment, el debat és plantejat pel President del Congrés de la manera següent (*Diario de sesiones del Congreso de los Diputados*, núm. 185, pàg. 11.019):

«Es objeto de debate, y será, por tanto, objeto de subsecuente votación, la determinación de si existen razones de interés general para que el Estado dicte disposiciones armonizadoras de los de las Comunidades Autónomas, en las siguientes materias:

»Primera, cooperación entre autoridades del Estado y de las Comunidades Autónomas.

»Segunda, relaciones entre las Comunidades Autónomas y las Diputaciones Provinciales.

»Tercera, elaboración de normas o programas de contabilidad nacional.

»Cuarta, organización y competencias de las corporaciones de Derecho Público representativas de intereses económicos o profesionales, y

»Quinta y última, función pública autonómica».

Després d'un llarg debat subjecte a les normes reglamentàriament establertes pels debats de toa litat, es proposa per part del President de la Cambra la votació següent (*Diario de sesiones del Congreso de los Diputados*, n° 186, 30 de Septiembre de 1981, pàg. 11.092):

«Se somete a decisión de la Cámara la apreciación de la necesidad por razones de interés general, de que el Estado dicte una ley que establezca los principios necesarios para armonizar las disposiciones de las Comunidades Autónomas en las siguientes materias:

»Primera. Cooperación entre autoridades del Estado y de las Corporaciones locales. (Sic).

»Segunda. Relaciones entre las Comunidades Autónomas y las Diputaciones Provinciales.

»Tercera. Elaboración de normas o programas de contabilidad nacional.

»Cuarta. Organización y competencias de las corporaciones

de Derecho Público representativas de intereses económicos o profesionales.

»Quinta. Función Pública autonómica».

Efectuada la votació, dona el resultat següent: 262 vots emesos; 223 afirmatius i 36 negatius i 3 abstencions.

Cal entendre que, tal com està enunciativa la matèria primera és un error de la presidència de la Cambra (o de la transcripció del Diari de Sessions), i ha de dir: «Cooperación entre las autoridades del Estado y de las Comunidades Autónomas». Aquesta interpretació sembla la correcta i així apareix de nou a l'exposició de motius del projecte de llei publicat al Boletín Oficial del Congreso de los Diputados del 17 de noviembre de 1981 (núm. 235-I, sèrie A).

Aquesta exposició de motius segueix mantenint que només alguns preceptes tenen el caràcter d'harmonitzadors dintre d'una llei formada per un «conjunto de principios, criterios y reglas que precisan, racionalizan y dan coherencia a los diferentes procesos de autonomía».

«El presente proyecto de ley —assenyala l'esmentada exposició de motius—, como ya se ha apuntado, intenta articular, con criterios generales, todo el desarrollo del proceso autonómico, e incluye *preceptos de carácter distinto*, entre los que algunos presentan el carácter de principios armonizadores de las potestades normativas de las Comunidades Autónomas, aún en el caso de materias atribuidas a la competencia de éstas, por entender que así lo exige el interés general de acuerdo con lo dispuesto en el artículo 150.3 de la Constitución. La intención de ordenación global del proceso autonómico que se atribuye a dicho proyecto de ley aconseja, a juicio del Gobierno, mantener su estructura y contenido unitario, aunque sólo algunos de sus preceptos tengan el indicado *carácter armonizador*, en el sentido constitucional. *Tal es el caso* de las disposiciones relativas a la cooperación entre autoridades del Estado y de las Comunidades Autónomas (artículo 9º), relaciones entre las Comunidades Autónomas y las Diputaciones provinciales (artículos 12,13,14,15,16 y 17), elaboración de normas o programas de contabilidad nacional (artículo 19.2), organización y competencias de las Corporaciones de Derecho representativas de intereses económicos o profesionales (artículo 21), función pública autonómica (artículos 31,32,33,35,36,37,38 y Disposiciones adicionales segunda y tercera) ».

El canvi operat es notori. En el primer avantprojecte (21 de setembre de 1981) *només* eren harmonitzadors determinats articles. Més endavant, Congrés (30 de setembre de 1981) i Senat (9 d'octubre de 1981), van apreciar que hi havia raons d'interès general que determinaven que es dictessin disposicions harmonitzadores de les Comunitats Autònomes en les matèries que s'enumeraven. A tall d'exemple se citaven determinats articles que es consideraven que contenien preceptes harmonitzadors —lògicament, eren els mateixos que a l'avantprojecte eren considerats com els únics harmonitzadors—, però sense dir que *només aquests* eren harmonitzadors. El dictamen de la Comissió (BOCG, Congreso de los Diputados, número 235-I, del 28 de juny de 1982) ja no conté exposició de motius. Finalment, el text aprovat pel Ple del Congrés (publicat en el BOCG, Senado, núm. 284 (a), del 6 de juliol de 1982) segueix sense exposició de motius.

Tenint en compte tot el procés legislatiu estudiat, com hem d'interpretar el caràcter d'aquesta llei? Les possibilitats que se'ns presenten són les següents:

a) Considerar-la, *in totum*, d'harmonització perquè així ho expressa el seu enunciat: «Ley Orgánica de Armonización...»

b) Considerar-la parcialment d'harmonització: només en aquells preceptes que tractin de matèries sobre les quals les Corts Generals han apreciat la necessitat de dictar-hi una Llei d'Harmonització.

c) Considerar-la parcialment harmonitzadora: només ho serà en els preceptes de la llei que responguin a les exigències constitucionals que resulten de la interpretació de l'article 150.3 de la Constitució.

La primera posició significaria que tota llei que s'autotitulés d'harmonització, per aquest únic fet ja ho seria, oblidant que tot tipus de lleis és una figura prevista constitucionalment i que s'ha d'adequar a uns paràmetres fixats per la nostra norma bàsica. Aquesta primera posició és òbviament rebutjable.

La segona posició ja s'aproxima més al que és previst constitucionalment, encara que oblida alguns aspectes importants. En certa manera, és una de les interpretacions que es poden donar de la LOHPA en el seu redactat final: seran harmonitzadors tots aquells preceptes dictats sobre matèries en les quals s'aprecia la necessitat d'harmonitzar.

Aquí s'ha de plantejar un tema de gran importància des del punt de vista de la constitucionalitat del projecte de llei que examinem. Es tracta de saber si el procediment d'elaboració de la LOHPA ha estat constitucionalment correcte. Una breu anàlisi d'aquest, amb les dades que hem subministrat, ens facilitarà la solució del tema.

El punt central és el primer acte parlamentari, previ a l'elaboració de la llei, és a dir, el que hem anomenat l'acte d'apreciació de necessitat. La intenció del constituent, segons que resulta de l'article 150.3, és que en aquest acte el legislador ha d'apreciar que l'exercici de determinades competències legislatives d'una o més Comunitats Autònomes produeix una desharmonia que va contra l'interès general. No és això el que han fet les Corts Generals. No han assenyalat ni quina era la desharmonia ni quin era l'interès general a protegir. Les Corts Generals s'han limitat a aprovar que determinades matèries feien necessària una llei d'harmonització. Es pot concloure, per tant, que l'acte parlamentari previst a la Constitució s'ha efectuat, però, amb un contingut diferent de l'exigit per la norma fonamental. En aquest sentit, des d'un punt de vista procedimental, la LOHPA està viciada com a tal llei d'harmonització. Per tant, cap article de la LOHPA no té virtualitat harmonitzadora.

5. Però hi cabria la interpretació que el fet d'establir matèries comportés, d'una manera implícita, l'assenyalament d'una desharmonia i d'un interès general a protegir. Com acabem de veure, creiem que aquesta és una interpretació incorrecta dels preceptes constitucionals però, fins i tot en el cas que fos apreciada com a adequada a l'article 150.3 de la Constitució, tampoc no trobaríem en la LOHPA cap precepte pròpiament harmonitzador.

Efectivament, l'anàlisi dels preceptes en els quals la LOHPA pot tenir virtualitat harmonitzadora s'ha de fer d'acord amb dos paràmetres molt concrets:

1. Examinar si el precepte es correspon amb les matèries que han estat apreciades per les Corts Generals com a susceptibles de ser harmonitzadores.

2. Examinar si el contingut del precepte es correspon amb la figura jurídica constitucional de Llei d'Harmonització de la qual, en el primer punt d'aquest fonament, hem assenyalat l'abast.

Aplicant aquests dos paràmetres al text del projecte de LOHPA, els articles 15, 19.2, 21.1 i la Disposició Transitòria reuneixen totes les característiques d'una llei harmonitzadora llevat de les que contenen preceptes que encara no han estat objecte de cap llei autonòmica i, per tant, no són harmonitzables en no complir la condició *ex post* que, com hem raonat abans, han de tenir les lleis harmonitzadores. Tampoc no són, en conseqüència, preceptes harmonitzadors i, com a conclusió, la Llei, ni des del punt de vista procedimental ni tenint en compte el contingut material dels seus preceptes, no pot ser considerada d'harmonització.

V

1. L'examen del Títol primer del projecte que es dictamina obliga a fer algunes consideracions generals sobre la totalitat del Títol abans d'estudiar de manera concreta i separada alguns preceptes específics.

Una simple lectura dels deu articles que integren aquest Títol primer posa en relleu la seva funció de desenvolupament genèric de la Constitució, i, a vegades, àdhuc de complement d'aquesta en tant que estableix la regulació de procediments no previstos a la norma fonamental.

Des d'un punt de vista substancial, les qüestions regulades es poden agrupar en tres categories: preceptes sobre fonts de Dret, normes interpretatives i prescripcions que estableixen nous instruments o regulen, de forma, almenys en part, diferent, procediments ja contemplats a la Constitució.

S'ha de dir que per realitzar aquestes comeses, al legislador estatal, li manca un títol suficient ja que la Constitució no preveu, amb caràcter general, una intervenció intermèdia entre la norma fonamental i els Estatuts d'Autonomia, sinó que precisament els correspon el desenvolupament singular del règim de cada Comunitat Autònoma. En aquest sentit, ja hem assenyalat que els debats de la Constitució permeten comprovar com de forma expressa es va rebutjar una esmena que contemplava la previsió d'una llei estatal per a desenvolupar el Títol VIII de la Constitució que definís el marc en el qual haurien hagut de situar-se els Estatuts d'Autonomia.

Els antecedents legislatius, la manca de qualsevol remissió a una llei estatal que amb caràcter general desenvolupés la regulació constitucional sobre les Comunitats Autònomes (a diferència —i això constitueix una altra dada en el mateix sentit— del que preveuen alguns supòsits concrets com és, a títol d'exemple, l'article 157.3 CE en matèria d'hisenda, o l'article 149.1.29, en matèria de policia autònoma), i la concreta configuració dels Estatuts d'Autonomia com a normes reguladores —«institucionals bàsiques»— de cada Comunitat Autònoma (art. 147 C), directament lligades a la Constitució, són elements clars de la inconstitucionalitat genèrica del Títol primer del Projecte.

A més, el conjunt dels preceptes sobre les fonts de Dret

constitueixen també una invasió del legislador estatal en l'àmbit constitucional. En efecte, cal tenir en compte dos punts: el Parlament estatal, com a poder constituït, no ostenta facultats genèriques de desenvolupament de la Constitució sinó únicament facultats taxades, entre les quals no figuren les referides a la regulació de les formes de producció del Dret. Ara bé, si això és cert amb caràcter general, és molt més clar encara quan es fa referència a la potestat legislativa de les Comunitats Autònomes. La Constitució ha admès el principi de pluralisme de centres de producció legislativa de manera que, per sota de la Constitució, el principi general que configura els àmbits del legislador estatal i autonòmic és el de competència. Les lleis territorials o autònomes se situen en una posició de relació directa amb la Constitució, que és la que, directament o per via dels Estatuts, n'ha configurat el règim, el valor i la força. Per tant, el sistema de fonts, i, en concret, la regulació de les fonts autonòmiques, no està a disposició ni pot ésser objecte de regulació pel legislador estatal.

Per tant, els preceptes del Títol Primer del Projecte, que desenvolupen, alteren, condicionen o interpreten el sistema de fonts i el règim de cada font, infringeixen els principis constitucionals, distorsionant l'esquema contingut a la norma fonamental, i constitueixen una invasió dels àmbits propis de l'autonomia legislativa de les Comunitats Autònomes.

2. Fetes aquestes observacions generals, analitzem a continuació de forma particularitzada els aspectes més importants del Títol primer des del punt de vista de llur constitucionalitat.

Els articles que configuren aquest Títol del Projecte presenten els elements significatius següents:

a. Referència a les competències de les Comunitats Autònomes, la intervenció de l'Estat en els supòsits correlatius i la consideració d'allò que és previst a l'article 149.3 de la Constitució sobre la prevalença de drets (art. 1 i 4).

b. Noció de bases, funció d'aquestes i la seva expressió formal (art.2).

c. Règim de les lleis d'harmonització (art.5)

d. Requeriments estatals en el camp de l'execució de la legislació estatal.

e. Previsió de mitjans sectorials de coordinació (art. 8).

f. Establiment d'una nova fórmula d'arbitratge en els casos de conflicte entre decisions estatals i autònomes (art. 9.2).

3. L'article 1 del Projecte planteja una definició del concepte de les competències exclusives de les Comunitats Autònomes i l'article 4, també del Projecte, preveu que el dret estatal té prevalença sobre el de les Comunitats Autònomes en les competències previstes a l'article 149.1 de la Constitució.

El tema de les anomenades competències exclusives de les Comunitats Autònomes ha estat objecte d'un debat bastant ampli i previsible. Un dels objectius del Projecte era acotar el seu abast basant-se en la necessitat de precisió dels termes constitucionals i estatutaris a la qual ja havia al·ludit el mateix Tribunal Constitucional (sentències del 16 de novembre de 1981 i del 8 de febrer de 1982).

En el debat doctrinal sobre el que s'ha d'entendre per competències exclusives s'han perfilat diversos enfocaments. Un de primer reserva la denominació d'exclusiva a les competències que impliquen l'assumpció de la totalitat de les potestats

sobre una matèria o sector de la matèria. Un de segon considera que es pot parlar de competència exclusiva sempre que hi ha intervenció decisòria, encara que aquesta no impliqui la titularitat de totes les potestats públiques en l'àmbit material, o es limiti a una fase d'un procediment o a un procediment singular articulat en un altre de complex. Una tercera posició considera que, si bé no es pot assimilar exclusivitat a titularitat de totes les potestats públiques en una matèria o sector d'aquesta, sí que és necessària l'assumpció de totes les potestats d'identica qualitat. Des d'una perspectiva s'afirma que una competència es pot considerar exclusiva sempre que hi ha llibertat d'opció i, particularment, quan s'atribueixen facultats legislatives. Exemplificant aquestes orientacions es pot assenyalar que en el primer cas només es considerarien exclusives les competències de les Comunitats Autònomes que suposessin la titularitat de totes les potestats sense cap altra intervenció estatal que la prevista a l'article 150.3 CE. En el segon supòsit, l'abast de les competències exclusives és molt més ampli, i, només el condicionament o el control d'oportunitat de la decisió n'indicaria la frontera. La tercera posició permet de qualificar, com a exclusives, les competències de les Comunitats Autònomes d'execució de la legislació estatal però, en canvi, nega aquest caràcter a les competències de desenvolupament legislatiu quan, a l'Estat, li és reservada la facultat per a fixar les bases. En fi, el quart enfocament permet de qualificar com a exclusives aquelles competències en les quals el titular ostenta la potestat legislativa, encara que sigui de desenvolupament, mentre que no ho serien quan es tracti de simples competències executives.

Aquest breu resum i l'advertència esmentada del Tribunal Constitucional posen en relleu la gran dificultat que presenta establir unes directrius prou precises sobre aquesta qüestió. En tot cas, a l'hora d'estudiar el tema resulta oportú d'al·ludir a dos punts sobre els quals no sempre es fa prou insistència, que han de permetre assentar-lo sobre un suport ferm: d'una banda, una anàlisi estructural del text constitucional i les seves referències a les competències exclusives; de l'altra, un repàs als trets més significatius de l'esquema constitucional pel que fa al sistema d'atribució de competències a les Comunitats Autònomes. Sembla que això és particularment convenient quan hi ha una tendència a cercar en les constitucions i els principis que regeixen en altres països, a vegades amb sistemes diferents, indicacions i criteris que és més lògic de deduir de la nostra llei fonamental.

S'ha d'insistir, a més, que aquí es tracta de cercar el sentit en el qual la Constitució emprava aquesta denominació i la funcionalitat del criteri en l'esquema constitucional, més enllà de la seva correcció des d'un punt de vista científic o des d'una perspectiva de crítica doctrinal.

L'article 149 CE adjectivitza com a exclusives les competències estatals que relaciona en el seu primer apartat. Quin és el sentit que se'n dedueix? Al llarg dels nombrosos enunciat s'al·ludeix a supòsits molt diferents: matèries en les quals només pot intervenir l'Estat, supòsits en els quals només està assegurada la reserva de competència per a fixar la legislació bàsica sens perjudici de la intervenció legislativa autonòmica en aquest marc, casos en què l'Estat té el monopoli de la intervenció legislativa o normativa si bé l'execució s'admet com a atribuïble a les Comunitats Autònomes.

Malgrat les diferències evidents que resulten simplement

dels enunciats constitucionals, segons l'article 149.1 CE, en tots els supòsits estem sempre davant de competències exclusives estatals. Això vol dir que la Constitució empra el terme exclusiu en un sentit molt ampli, que comprèn supòsits molt diferents, en els quals l'element comú és la titularitat de facultats decisòries i la seva qualitat legislativa, si bé, com hem vist, no sempre única.

Ara bé, no s'ha de perdre de vista que, ensems, l'article 149.1 CE estava acomplint una altra funció: prefigurar negativament l'abast possible de les competències de les Comunitats Autònomes. El tercer apartat de l'article 149 torna a esmentar el terme exclusiu; aquesta vegada en relació amb les competències de les Comunitats Autònomes. Sembla clar que en el si d'aquest tercer apartat hi ha, de fet, dos preceptes diferents, sobretot pel que aquí respecta, malgrat el caràcter unitari de la redacció. D'un costat, en la primera part, s'al·ludeix als criteris i al procediment per a l'atribució de les competències a les Comunitats Autònomes amb la clàusula residual a favor de l'Estat i amb la reafirmació de la funció específica i exclusiva dels Estatuts en la definitiva configuració de les competències de les Comunitats Autònomes; d'un altre costat, s'estableix una regla sobre l'aplicació del dret: prevalença del dret estatal —i, per això, presumpció de validesa—, sobre el de les Comunitats Autònomes, llevat dels supòsits en els quals el dret autonòmic es produeix en el camp de les competències atribuïdes a aquestes com a exclusives. Per tant, domina a aquests efectes la forma d'atribució de les competències a les Comunitats Autònomes.

Caldria precisar que el procediment i els criteris d'atribució de competències del tercer apartat de l'article 149 CE, previst per a les Comunitats Autònomes que assoleixen, d'entrada, el nivell més ampli d'autonomia (art. 151 CE) es refereix a la totalitat de les seves competències. No seria acceptable un plantejament en el sentit que només es refereix a les competències no contemplades en l'article 148 CE, ja que no és aquesta la previsió constitucional, i, a més, l'article 148 CE no conté una enumeració de competències exclusives —o no exclusives— sinó simplement la descripció d'unes matèries en les quals als Estatuts correspon atribuir competències a les Comunitats Autònomes. Per tant, l'article 148 CE no atribueix competències exclusives sinó que aquesta funció correspon als Estatuts, que només troba, en el supòsit de les Comunitats previstes a l'article 151 CE, els límits de l'article 149.1 CE.

Com dèiem més amunt, per a entendre el sentit en què la Constitució empra el terme competència exclusiva, cal, també, fer referència a l'esquema constitucional. Remarquem-ne els aspectes següents:

a) D'acord amb els articles 147.2 d, 148 i 149, l'Estatut d'Autonomia és l'instrument per a delimitar les competències de cada Comunitat Autònoma. És l'autèntica i específica llei de les competències. És l'Estatut el que atribueix les competències a les Comunitats Autònomes (sentència del Tribunal Constitucional del 23 de març de 1982).

b) En les Comunitats Autònomes que, d'entrada, poden acollir-se a l'article 149 i superar l'abast que permet l'article 148, l'únic límit que troben en configurar les competències és l'àmbit de components ben diferents de l'apartat primer de l'article 149.

c) Els Estatuts d'Autonomia són elaborats mitjançant un procediment complex amb decisiva intervenció estatal.

d) Els Estatuts, a part d'ésser la norma institucional bàsica de la Comunitat Autònoma, són també llei estatal de caràcter orgànic. No es tracta, en aquest cas, de la integració d'una norma autonòmica en l'ordenament general, com passa amb les lleis de les assemblees autònomes, per raó de les peculiaritats de l'Estat configurat per la Constitució, sinó d'una llei aprovada per les Corts Generals.

e) En els supòsits contenciosos, la posició de l'Estat i de les Comunitats Autònomes és diferent. Mentre la interposició del recurs d'inconstitucionalitat o el plantejament del conflicte de competència per part dels òrgans centrals de l'Estat pot suposar la suspensió automàtica de la vigència de la norma o de l'efectivitat de la resolució, aquesta suspensió no es produeix quan el procés constitucional comença per iniciativa de la Comunitat Autònoma. Indubtablement, el legislador constitucional va voler assegurar, d'aquesta manera, la preferència dels interessos unitaris dels quals les instàncies estatals són exponents.

f) La contundència i la immediatesa del remei a què acabem d'al·ludir anava acompanyada d'un criteri que assegurava, en certs camps, la posició de la Comunitat Autònoma. És el criteri sobre la presumpció de validesa de les normes autonòmiques i estatals de la darrera part del tercer apartat de l'article 149.C, que recull també l'article 26 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. La prevalença és de les Comunitats Autònomes quan es tracta de competències atribuïdes a aquestes com a exclusives. Quan no és així, correspon al dret estatal. El que es dedueix, a *sensu contrario*, de la sentència del 16 de novembre de 1981 del Tribunal Constitucional, quan afirma, en relació amb aquest tema, que «la potestad legislativa de las Comunidades Autónomas no puede regular las condiciones básicas del ejercicio de los derechos o posiciones jurídicas fundamentales que quedan reservadas a la legislación del Estado (art. 53 y 149.1.1 CE *cuyas normas además son las únicas aplicables en las materias sobre las que las Comunidades Autónomas carecen de competencia legislativa, prevalecen en caso de conflicto* y tienen siempre valor supletorio (art. 149.3)».

g) Cal remarcar que l'article 149.3 CE no fa una remissió, com ho podia haver fet i com, fins i tot, era lògic que ho fes si aquest hagués estat el plantejament contingut en la Constitució, al primer apartat —on es configuren les competències exclusives de l'Estat— sinó que, el criteri discriminador, el situa en l'atribució de les competències a les Comunitats Autònomes. Quan aquestes tenen una competència atribuïda amb caràcter exclusiu, la regla de prevalença s'aplica en el camp corresponent a favor d'aquestes.

Ho repetim; l'article 149.3 CE no diu que la prevalença és a favor del dret estatal quan la competència pertany a l'Estat com a exclusiva —la qual cosa hauria significat pràcticament el mateix que una remissió al primer apartat— ni tampoc que la prevalença correspon a les Comunitats Autònomes sempre que no afectin matèries d'exclusiva competència de l'Estat. L'article 149.3 CE diu una altra cosa: l'element definidor és l'atribució de competències en forma exclusiva a les Comunitats Autònomes. I, com ja hem dit, l'atribució es precisa als Estatuts d'Autonomia. Conseqüentment, l'article 26 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya preveu que «en matèria de la com-

petència exclusiva de la Generalitat, el dret català és l'aplicable en el seu territori amb preferència a qualsevol altre».

h) No es pot oblidar tampoc el sistema previst per a atribuir competències a les Comunitats Autònomes, que té ressonàncies federals. Assegurat pel primer apartat de l'article 149 un nucli de competències estatals, els restants àmbits de les realitats i aspectes de la intervenció dels poders públics són assumibles per les Comunitats Autònomes.

Aquells que no són assumits pels Estatus d'Autonomia queden de titularitat estatal sens perjudici de posteriors atribucions extrastatutàries.

Les consideracions anteriors ens permeten comprovar l'amplitud i la flexibilitat del concepte de competència exclusiva que utilitzen la Constitució i els Estatuts. Evidentment, els treballs d'interpretació i estudi en poden perfilar els criteris, però no sembla admissible que, tot interpretant la Constitució espanyola, s'ignori el sentit i la significació que aquesta dona al terme.

D'altra banda, l'esquema constitucional suposa una dosificada combinació de procediments per a assegurar en els moments patològics l'efectiva i automàtica prevalença del dret estatal, per raó dels interessos que representen les estructures unitàries de l'Estat, i permetre en les situacions normals que siguin conflictives —només en el cas de conflicte de normes, la regla és necessària— la dinàmica del principi d'autonomia donant presumpció de validesa a les normes autonòmiques que en gaudeixen en el marc de les seves competències exclusives.

Exposats els criteris constitucionals que interessen en relació amb els articles 1 i 4 del projecte, és ja el moment d'examinar el seu contingut.

L'article primer conté, de forma en part implícita, un concepte de competència exclusiva, i, més concretament, de competència exclusiva de les Comunitats Autònomes.

Aquest precepte ha sofert, al llarg de la tramitació parlamentària, canvis significatius.

El text del projecte de llei presentat pel Govern contenia un concepte restringit de les competències exclusives de les Comunitats Autònomes en tant que preveia que «en las materias que se consideren de exclusiva competencia de las comunidades Autónomas *por no incidir en los ámbitos* que la Constitución reserva al Estado...». A l'informe de la ponència, com a conseqüència de la presentació d'esmenes per part de diversos grups parlamentaris, el primer paràgraf de l'article primer va quedar redactat de la forma definitivament aprovada pel Congrés de Diputats.

El primer paràgraf de l'article primer del projecte disposa:

«1. En las competencias que sean exclusivas de las Comunidades Autónomas de acuerdo con la Constitución, sus Estatutos de Autonomía y la legislación del Estado, a la que aquella o éstos se remitan, el Gobierno y las Cortes Generales no podrán interferir el libre ejercicio por las Comunidades Autónomas de sus potestades legislativas o ejecutivas, fuera de los casos previstos en la propia Constitución, y que, en estricta aplicación de la misma, se regulan en los artículos siguientes».

La lectura d'aquest precepte permet constatar que s'al·lu-

deix a les competències exclusives i que ho són perquè així ho diuen la Constitució, els Estatuts d'Autonomia o les lleis a què aquella o aquests remeten —encara que un enunciat més correcte hauria de centrar la norma d'atribució en l'Estatut d'Autonomia, l'esment d'aquest ja és suficient, i, si un Estatut d'Autonomia diu que una competència és exclusiva, aquesta ho és segons l'article 1 del projecte—, admetent-se, en fi, que, malgrat ésser exclusives, es pot produir una intervenció estatal però sempre en els casos previstos a la Constitució, que el projecte aplica en els preceptes següents: per exemple, bases (art. 2), execució de la legislació (art. 7)...

En la tramitació parlamentària, el text de l'article 4 va sofrir diverses modificacions fins a arribar al text definitiu.

El Projecte de Llei presentat pel Govern redactava la segona part de l'article de la forma següent: «prevalecerán, en todo caso, sobre las normas de las Comunidades Autónomas, cualquiera que sea la denominación de las competencias que a éstas atribuyen sus Estatutos». L'informe de la ponència va suprimir la frase amb què, començant per «cualquiera», acabava el precepte. El Dictamen de la Comissió va mantenir el text de la ponència i no va acceptar una esmena «in voce» que pretenia fer remissió a la totalitat de l'article 149 de la Constitució en substitució de la que es fa només a l'apartat primer de l'article constitucional esmentat. En el text del projecte aprovat pel Congrés de Diputats es va suprimir, a més, la frase «en todo caso».

A la vista d'aquestes característiques, es pot dir que el projecte accepta el concepte ampli de competència exclusiva que, com hem vist, assumeix la Constitució a l'article 149. Ara bé, tres preceptes més endavant, a l'article 4, el plantejament és diferent, i, en un cert sentit, congruent amb la primitiva redacció de l'article 1, però no amb l'aprovada pel Congrés dels Diputats.

L'article 4 preveu que:

«Las normas que el Estado dicte en el ejercicio de las competencias que le reconoce el artículo 149.1 de la Constitución prevalecerán sobre las normas de las Comunidades Autónomas».

Si confrontem l'article quatre del projecte amb la regla sobre prevalença de l'article 149.3 de la Constitució i amb l'article 26 de l'Estatut de Catalunya, es façil de constatar-ne les diferències. A la Constitució la regla de la prevalença es construeix per raó del caràcter exclusiu o no de les competències de les Comunitats Autònomes, com ja hem vist. En canvi, l'article 4 la defineix en relació amb les competències que l'article 149.1 reserva a l'Estat.

Aquesta alteració pot explicar-se de dues maneres, igualment insatisfactòries des d'un paràmetre constitucional. Si s'entén que l'article 4 fa seu el concepte de competència exclusiva que ha perfilat l'article 1 del projecte, l'alteració implica un desconeixement clar dels criteris de la Constitució, ja que, amb la remissió a l'article 149.1, per a establir a favor del dret estatal la prevalença hi hauria competències atribuïdes amb caràcter exclusiu a les Comunitats Autònomes en matèries en les quals l'Estat també té facultats d'intervenció d'acord amb l'article 149.1, i, per tant, es negaria la prevalença al dret de les Comunitats Autònomes en els supòsits en els quals la Constitució els confereix aquest caràcter.

Si, per contra, es manté que l'article 4 del projecte es limita

a reflectir els criteris constitucionals de la darrera part de l'apartat 3 de l'article 149, el plantejament també és inacceptable. En primer lloc, la variació de l'enunciat de la regla implica un canvi d'aquesta mateixa precisament perquè es varia el caràcter exprés o implícit dels poders de les Comunitats Autònomes i de l'Estat sobre el qual, precisament, s'instrumenta la regla de prevalença. Però és que, a més, l'alteració de l'article 4 implica una distorsió del concepte constitucional de competència, concepte que, com hem vist, estava reproduït a l'article 1 del projecte. En fi, aquesta segona explicació dels canvis que vol introduir l'article 4 del projecte implica que aquest conté preceptes incongruents.

En tot cas, l'actual formulació de l'article 4 del projecte implica una alteració de la norma constitucional continguda a la darrera part de l'article 149.3 i, en definitiva, s'aparta també de l'esquema constitucional, que, com hem vist, concedeix presumpció de validesa a les normes autonòmiques en els camps en els quals les Comunitats Autònomes tenen competència atribuïda en forma exclusiva —encara que l'Estat en els mateixos camps també tingui titularitats exclusives, d'acord amb el significat que a la competència exclusiva dóna la Constitució. En definitiva, es pot estimar que l'article 4 del projecte és contrari a allò que preveu l'article 149.3 CE pel que fa a la prevalença del dret estatal, que s'estén més enllà dels supòsits previstos al precepte constitucional, afectant l'àmbit d'autonomia, en tant que, al mateix temps i automàticament, es restringeix l'aplicació de la clàusula de prevalença del dret autonòmic que és prevista en l'article 26 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. A més, l'article 4 del Projecte no suposa l'estricta aplicació de la Constitució, que s'enuncia a l'article 1 del mateix projecte.

4. L'article segon del projecte conté, en el primer paràgraf, una delimitació d'allò que el legislador estatal entén per legislació bàsica o normes bàsiques en tant que competència legislativa pròpia de l'Estat assenyalant, a més, les seves finalitats. En el segon paràgraf, després d'afirmar que les bases hauran de respectar les potestats de les Comunitats Autònomes quant al desenvolupament legislatiu d'aquells, al·ludeix al supòsit que les mateixes bases reservin poders reglamentaris i d'execució al Govern.

Examinarem, en primer lloc, les orientacions que conté la Constitució en relació amb els temes considerats en l'article segon esmentat.

Un dels procediments establerts a la Constitució per a regular la presència de l'Estat i les Comunitats Autònomes en una matèria consisteix a reservar a l'Estat l'establiment de les normes o principis fonamentals alhora que es permet l'atribució a les Comunitats Autònomes de les facultats de desenvolupar-los o de regular la matèria tot respectant aquests elements essencials. És el procediment que la doctrina ha anomenat de legislació compartida, que té un exemple notori en l'article 117 de la Constitució italiana.

L'article 149.1 CE, i, en el seu marc, els Estatuts d'Autonomia recullen molts supòsits d'aquest tipus de competència que es poden considerar d'una manera sistemàtica.

Si bé és veritat que el precepte constitucional que acabem d'esmentar es refereix d'una manera un xic desordenada a «bases», «normes bàsiques», «legislació bàsica» per a prefi-

gurar la intervenció estatal, els Estatuts d'Autonomia, i en el cas que aquí interessa, l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, han organitzat els enunciats corresponents en dos grups: en un precepte es recullen els supòsits en els quals les Comunitats Autònomes *desenvolupen* la legislació bàsica a bases establertes per l'Estat (article 10 EAC), mentre que en un altre article (article 9 EAC), que configura l'àmbit essencial de les competències exclusives de la Comunitat Autònoma, es preveu, en alguns casos, que les lleis autonòmiques s'han d'elaborar tenint en compte o respectant les bases establertes per l'Estat. Sembla clar que la incidència dels principis o normes bàsiques establerts per l'Estat i la relació entre aquests i la legislació autonòmica són diferents en un i altre supòsit. Així ho ha entès el Tribunal Constitucional en la sentència del 8 de febrer de 1982 (Fonament I) en la qual, al·ludint a aquests matisos diferenciadors, afirma:

«Estas diferencias de dicción autorizan a entender, entre otras consecuencias, que cuando se utiliza esta segunda fórmula (la de l'article 10 E) se intenta sujetar más estrechamente la competencia legislativa comunitaria al marco de la legislación básica del Estado, pero en modo alguno sostener que se ha privado con ello a la Comunidad Autónoma de su facultad de legislar hasta que sea habilitada para ello por una ley estatal pues esto equivaldría una vez más a equiparar legislación básica con leyes marco, tesis ya rechazada explícitamente por este Tribunal».

Pel que fa a la concepció de les bases, el Tribunal Constitucional ha posat en relleu que «la noción de bases o de normas básicas ha de ser entendida como noción material» (sentència del 28 de juliol de 1981), i que «lo esencial del concepto de bases es su contenido» (sentència del 28 de gener de 1982). Aquesta mateixa sentència afirma que les normes bàsiques tenen «carácter fundamental y general». Cal recordar que, en les seves primeres sentències, el Tribunal Constitucional, en distingir entre la noció formal i material de bases, pretenia dos objectius: d'una banda, remarcar que el contingut de les bases s'ha de limitar als aspectes essencials de la regulació d'una matèria, «un común denominador normativo» i, de l'altra, no supeditar la producció legislativa de les Comunitats Autònomes a una prèvia i expressa fixació de les bases de part de l'Estat podent-se deduir de la legislació existent els principis i les bases a respectar o desenvolupar.

D'altra banda, prescindir de la configuració formal de les bases a deduir de l'ordenament pre-constitucional és un plantejament lògic, donada la indiferenciació relativa de la llei i el reglament en el sistema polític anterior.

Deixant a part aquesta darrera peculiaritat, el caràcter essencial, principal o fonamental del contingut de les «bases» constitueix l'element clau per a entendre la funció d'aquesta competència estatal. Es considera un precepte bàsic perquè el seu contingut contempla els aspectes fonamentals i nuclears de la regulació d'una matèria, i aquesta normació bàsica haurà d'ésser respectada i (o) informar la legislació autonòmica. Les bases, doncs, se situen a la cúpula de l'ordenació d'un sector material, sense que constitueixin, però, un instrument per a dividir un àmbit material de competència ni per a procedir a una nova redistribució de competències.

Precisament, quan va estudiar de forma sistemàtica aquest qüestió, el Tribunal Constitucional va pronunciar—se clara-

ment sobre una de les conseqüències normals lligades al caràcter fonamental de les bases: «las Cortes deberán establecer qué es lo que haya de entenderse por básico» (sentència del 28 de juliol de 1981). D'aquesta manera, si bé no era necessària una expressa llei de bases perquè aquestes es podien deduir de la legislació vigent, precisament la mateixa noció material de bases —això és, el seu caràcter fonamental o essencial— portava a una conclusió òbvia: una futura fixació de les bases s'havia de fer per llei.

En el marc d'aquesta orientació, un altre punt a remarcar és que l'establiment de les bases esgota la intervenció estatal. Les normes bàsiques no són susceptibles de desenvolupament a nivell estatal, ja que l'Estat té limitada la competència a la fixació de les bases. Més enllà d'aquestes —això és, el desenvolupament de les bases, i d'execució de la regulació, pertany a les Comunitats Autònomes quan ho preveuen els Estatuts d'Autonomia. Per tant, no hi cap un desenvolupament ni un complement de les bases a càrrec de l'Estat. El desenvolupament o complement no és bàsic, o, si és bàsic, no es pot considerar desenvolupament o complement. Així doncs, segons l'orientació que resulta de la Constitució, l'establiment de les bases, que hauran de fer les Corts, esgota la competència estatal.

En suport dels contorns del tema que s'acaben d'apuntar, estudiem a continuació altres aspectes de la regulació constitucional.

Un examen sistemàtic de les competències legislatives assumibles per les Comunitats Autònomes posa en relleu que, al costat d'aquelles que, com les de caràcter compartit, tenen en l'Estatut d'Autonomia el títol d'atribució, la Constitució contempla un altre supòsit —el de primer apartat de l'article 150— en el qual les facultats legislatives autònomes tenen origen en una llei-marc estatal, de manera que la mateixa existència de la competència legislativa depèn del legislador estatal. En aquest cas, la llei estatal —i només la Llei— ha d'assenyalar les bases, els principis i les directrius d'acord amb les quals la Comunitat Autònoma pot dictar normes legislatives. Remarquem, d'una banda, que el contingut de la Llei estatal, en tant que condiciona l'activitat normativa autonòmica, és més intens en aquest cas que no en el supòsit de les competències compartides, i de l'altra, que l'instrument establert per la Constitució per a fixar les bases, els principis i les directrius és necessàriament la llei. Així, doncs, en el supòsit de competència legislativa autonòmica de caràcter eventual la intervenció estatal ha de fer-se en forma de llei.

Tenint en compte d'una manera conjunta els diversos tipus de competència de les Comunitats Autònomes, és clar que existeix una gradació entre aquelles que reposen en la norma estatutària i les que depenen de la decisió discrecional del legislador estatal. Conseqüentment, és coherent també concloure que, si la intervenció estatal respecte a aquest darrer tipus de potestat legislativa autònoma s'ha de produir mitjançant la llei, sigui aquesta també l'instrument adequat per a establir les bases en el supòsit de competència legislativa compartida.

Tant la doctrina científica com el Tribunal Constitucional han posat en relleu que les bases o normes bàsiques constitueixen el nucli essencial de la regulació d'una matèria o elements fonamentals de la intervenció pública. La insistència del Tribunal Constitucional en la configuració material de les

bases reposa precisament en aquesta assimilació de les bases a allò que és clau en l'ordenació d'un sector de la realitat.

En el nostre sistema constitucional s'ha consagrat el principi de reserva de llei a l'hora de regular les relacions i les funcions del Parlament i el poder executiu.

Correspon a les Corts regular els aspectes més importants de la realitat i de la intervenció pública, i es remet a la potestat reglamentària del govern exclusivament el complement, això és, allò que no és nuclear o fonamental. Dit d'una altra manera, la llei ha de fer front per si mateixa al nucli essencial de la regulació de forma que la remissió al reglament no impliqui una abdicació de les facultats de regulació d'aquest nucli o dels seus criteris bàsics sinó un veritable complement organitzatiu i procedimental. Per tant, una regulació reglamentària d'aspectes essencials implicaria una infracció de la reserva de llei.

Com hem dit, les bases, normes bàsiques o legislació bàsica a què al·ludeix l'article 149.1 CE s'han d'entendre, d'acord amb el Tribunal Constitucional, com a aspectes o principis fonamentals o essencials de la regulació d'una matèria, i mai com a elements secundaris o complementaris d'aquesta. Conseqüentment, donat que, a la llei, li està reservada per la Constitució la regulació d'aquests elements essencials, principis o nuclis sembla clar que només la llei pot contenir normes bàsiques, bases o legislació bàsica, ja que, si es remet al reglament, només pot ésser perquè no és fonamental ni bàsic sinó secundari o complementari, i, per tant, no bàsic.

En definitiva, des de la perspectiva de les relacions entre la llei i l'administració pública, com a titular de la potestat reglamentària, precisament per la seva configuració material cal que, a partir de la Constitució, les bases es fixin per llei.

L'ordenament constitucional espanyol és a la vegada un ordenament unitari i territorialment pluralista. En efecte, les normes dictades per les Comunitats Autònomes, a part de constituir un cos normatiu propi, s'integren en l'ordenament general, com de forma palesa posen en relleu el procediment de sanció, promulgació i publicació de les normes autonòmiques o les relacions entre lleis autonòmiques i lleis estatals i també proclama l'article 2 de la Constitució. Una de les conseqüències d'aquesta integració és, lògicament, l'aplicació dels criteris generals sobre ordenació del sistema de fonts, de forma que, en l'àmbit de la seva competència, la llei autònoma se situa en el mateix nivell de les lleis estatals, ja que, tenint valor i força de llei són autèntiques lleis. I, d'una forma similar, les disposicions reglamentàries se situen en una posició subordinada respecte a les lleis.

Com hem dit, les lleis autonòmiques són autèntiques lleis que s'integren en l'ordenament general, i un dels principis ordenadors d'aquest és la supeditació del reglament a la llei, principi d'aplicació general que no admet excepcions. La impossibilitat de situar les lleis autonòmiques en posició subordinada a un reglament, encara que sigui estatal, abona la necessitat que l'establiment de les bases o normes bàsiques es faci per llei.

No hi cap, d'altra banda, el plantejament que les Comunitats Autònomes desenvolupin unes bases fixades mitjançant normes reglamentàries estatals a través de reglaments autonòmics, a fi que, d'aquesta manera, es respectin els principis generals del sistema de fonts, ja que, precisament, els Estatuts

d'Autonomia, i, en concret, l'Estatut de Catalunya, preveuen el desenvolupament *legislatiu* de les bases.

En definitiva, també des de la perspectiva de l'ordenació del sistema de fonts s'imposa la necessitat que les bases, normes bàsiques o legislació bàsica es fixin únicament per llei.

En l'exposició d'aquests criteris generals convé insistir que el mateix article 149.1 CE, en al·ludir a les bases, es refereix expressament a la Llei (números 7, 17, 23 i 29) o es dedueix de foma immediata la necessitat de formalització per llei de les bases en comparar alguns apartats (núms. 1, 8, 13, 16, 18, 25, 27 i 30) amb altres preceptes constitucionals que regulen les correlatives qüestions dels drets fonamentals, propietat, funcionaris, procediments.

Finalment, cal advertir que l'establiment de les bases o la legislació bàsica, ensems que constitueix l'exercici d'una potestat estatal, delimita també l'abast concret de l'exercici de les competències autonòmiques que han de respectar o desenvolupar les bases esmentades. Dit amb altres paraules, s'incideix en la configuració de les competències de les Comunitats Autònomes. Aquesta funció d'aplicació dels criteris de distribució de les potestats públiques, i, per tant, d'acotament de l'àmbit de l'autonomia, no pot realitzar-se mitjançant normes reglamentàries, sensibles a canvis conjunturals, sinó mitjançant la llei. Com diu el Tribunal Constitucional, «*dado su carácter general y fundamental respecto al resto de la ordenación de la materia, las bases de la misma deben tener estabilidad, pues con ellas se atiende a aspectos más estructurales que coyunturales*» (sentència del 28 de gener de 1982).

Recentment, el Tribunal Constitucional ha matisat, encara que de forma parcial i delimitada, el criteri mantingut anteriorment sobre la necessitat que les bases s'establissin per llei. És convenient examinar les característiques i l'abast d'aquesta precisió abans d'estudiar concretament l'article 2 del projecte.

La sentència del 28 de gener de 1982 va resoldre dos conflictes de competència acumulats, plantejats pel Govern estatal i el Govern basc sobre dues disposicions, una d'estatal i l'altra autonòmica, en matèria d'ordenació del crèdit i caixes d'estalvis.

En el fonament jurídic primer, després de referir-se a la configuració material del concepte de bases, s'assenyala el següent:

«*Dado el carácter fundamental y general de las normas básicas, el instrumento para establecerlas con posterioridad a la Constitución es la Ley. Sin embargo, puede haber algunos supuestos en los que el Gobierno podrá hacer usos de su potestad reglamentaria para regular por Real Decreto, y de modo complementario, alguno de los aspectos básicos de una materia determinada. Uno de tales supuestos —el único que atañe al caso que nos ocupa— se da cuando en la legislación preconstitucional (sea en leyes o en normas de rango inferior) se regulan las bases de una materia que por razón de su contenido no son incompatibles con la Constitución y que, sin embargo, conviene complementar o adecuar a situaciones derivadas del ordenamiento constitucional, como, por ejemplo, la estructura territorial del Estado. En tal supuesto, y entre tanto las Cortes Generales no procedan a establecer una regulación completa e innovadora de las bases de la materia en cuestión, el Gobierno podrá hacer uso de un Real Decreto para cumplir la finalidad antedicha, partiendo de la legislación preconstitucional.*»

D'aquest pronunciament del Tribunal Constitucional, se'n poden remarcar els trets següents:

- a) L'instrument normal per a fixar les bases és la llei.
- b) Excepcionalment —i, per tant, amb interpretació restringida—, es pot admetre la regulació d'algun des aspectes bàsics d'una matèria determinada per via reglamentària.
- c) L'excepció es refereix exclusivament a una regulació complementària. Això implica una expressa precisió del complement i una efectiva significació complementària de les normes reglamentàries que es dictin.
- d) No s'enuncien expressament altres supòsits que el referit als conflictes de competència que es resolen. Aquest es dona quan les bases es dedueixen de l'ordenament preconstitucional i per a complimentar o adequar les esmentades bases a situacions noves derivades de la Constitució.
- e) El supòsit excepcional que es considera concretament s'entén, a més, a com a transitori: «entre tanto las Cortes no procedan a establecer una regulación compelta e innovadora». Consegüentment, una vegada s'hagin establert per llei les bases, no hi ha lloc per al complement o adequació mitjançant normes reglamentàries. El Govern només pot fer ús de la potestat reglamentària. El Govern només pot fer ús de la potestat reglamentària amb aquesta finalitat mentre les Corts no hagin fet una nova regulació. Promulgada la llei que la contingui, no n'és admissible la reglació per decret.

f) En tot cas, i amb les característiques que s'acaben d'apuntar, el Tribunal Constitucional només admet una regulació reglamentària excepcional. En cap moment i sota cap condició no admet una activitat executiva.

g) La configuració excepcional que la sentència dona a l'admissió de normes reglamentàries per a regular «a modo complementario» alguns aspectes bàsics implica el seu caràcter transitori ja que el canvi de circumstàncies o l'eliminació dels obstacles farà possible la utilització del normal instrument legal normal.

L'anàlisi concreta de la sentència del 28 de gener de 1982 permet de circumscriure la matisació realitzada del Tribunal Constitucional sobre l'expressió formal de les bases.

De fet, es confirma l'orientació inicial de forma que l'admissió de la via reglamentària queda referida exclusivament a situacions transitòries i excepcionals tot configurant la necessitat de la llei amb caràcter general per a regular les bases.

Exposats els elements anteriors, ja és possible d'estudiar els diversos aspectes de l'article segon del projecte.

Abans, però, és convenient d'al·ludir a les variacions més significatives operades durant la tramitació parlamentària.

El projecte remès pel Goven donava a l'article segon una redacció diferent, en part, de la que ha estat definitivament aprovada pel Congrés de Diputats. Pel que fa al primer paràgraf dues són les variacions: el projecte del Goven es referia a: «las expresiones “bases”, “normas básicas”, “legislación básica” u otras semejantes...» L'Informe de la Ponència ja va introduir el text que ha estat aprovat en el qual substitueix l'expressió «otras semejantes» per «de idéntico significado». També, en el primer paràgraf, el projecte del Govern no distingia entre els òrgans estatals als quals correspon de determinar les bases, però l'Informe de la Ponència va introduir el que seria definitiu establint que la determinació de les bases «corresponde a las Cortes Generales o, en su caso, al Gobierno».

En relació amb el paràgraf segon, el text presentat pel Govern era més breu i corresponia a l'Informe de la Ponència la introducció dels apartats següents: «...respetarán siempre las potestades de desarrollo legislativo que puedan corresponder a las Comunidades Autónomas y... salvo en aquellos supuestos que de conformidad con la Constitución y los Estatutos de Autonomía...»

Pel que fa al primer paràgraf s'ha de remarcar:

a) es fa una interpretació de les expressions de la Constitució i els Estatuts d'Autonomia.

b) es defineix el contingut de les bases com a principis o regles essencials i criteris generals i comuns.

c) s'enumeren les finalitats de les bases en relació amb els principis constitucionals d'igualtat, solidaritat i lliure circulació.

d) es preveu que les bases puguin ésser determinades per les Corts i pel Govern.

En relació amb la lletra a) són reproduïbles les observacions que s'han fet amb caràcter general sobre la no-idoneïtat de la llei per a realitzar una interpretació general de preceptes constitucionals i estatutaris. La definició del contingut de les bases no presenta, en principi, qüestions especials. En canvi, l'enumeració de les seves finalitats, a la qual ens referim a la lletra c), implica l'atorgament a les bases d'una funció genèrica que va més enllà del seu caràcter de límit de la potestat legislativa autonòmica —i transforma els preceptes constitucionals— de manaments que les Comunitats Autònomes no poden infringir en normes habilitadores de la intervenció reguladora estatal.

El tema al qual ens referim a la lletra d) pot ésser examinat en el context del segon paràgraf de l'article 2 del projecte. D'aquestes, en resulten els aspectes següents:

a) Les bases han d'establir-se, cas per cas, a través de la llei.

b) Han de respectar la potestat de desenvolupament legislatiu de les Comunitats Autònomes.

c) Es preveu que la llei que estableixi les bases podrà reservar al Govern poders reglamentaris i d'execució.

d) Aquesta reserva només es pot fer en els supòsits que, segons la Constitució i els Estatuts, han de considerar-se contingut bàsic de la regulació legal, que resulta del fet que afecten «intereses generales de la Nación» o exigeixen «su tratamiento prescripciones uniformes».

A la vista del contingut d'aquest segon paràgraf de l'article segon del projecte, cal remarcar, en primer lloc, que la reserva de poders reglamentaris i d'execució al Govern és contrària a les previsions constitucionals i estatutàries, ja que, per les raons indicades més amunt, és la Llei l'instrument idoni per a establir les bases. D'altra banda, la relació que s'estableix entre els supòsits en què cap la reserva i les prescripcions de la Constitució i dels Estatuts no dona cap suport a l'admissió de la possibilitat d'intervenció reglamentària i executiva emparant-se en la competència estatal per a determinar les bases de l'ordenació d'una matèria. En efecte, aquesta relació no suposa cap precisió sobre l'abast de la reserva i implica un aval que les normes constitucionals i estatutàries no contemplen. Assenyalem, a més, que plantejar el fonament de la reserva en l'afectació d'interessos generals de la nació o en l'exigència de tractament unitari no suposa cap correcció ni justificació de la reserva perquè, precisament, aquestes són finali-

tats en les quals es funda, no la reserva de poder reglamentari i d'execució, sinó simplement la competència estatal per a determinar les bases.

De fet, si no existeix «contenido básico de la regulación legal», no serà inadmissible únicament la reserva de poders reglamentaris o d'execució sinó també la mateixa legislació bàsica pròpiament dita.

En definitiva, en tant que altera i desfigura el paper de les «bases» com a límit de la potestat legislativa autonoma, transformant-les, en contra d'allò que deriva de la norma fonamental, en un instrument per a l'assignació d'àmbits materials de competència mitjançant la partició de les matèries segons que els sectors d'aquestes siguin bàsics o no, en lloc d'observar la funció constitucional de les bases com a principis o regles essencials de «tota» la matèria de competència de les Comunitats Autònomes, l'article segon és contrari a l'ordenament constitucional. Així mateix, si implica una consideració de les bases com quelcom secundari, s'infringeix el mateix concepte de bases, i si, contràriament, els aspectes que es remeten a la intervenció del Govern són bàsics, s'infringeix el principi de reserva de llei. D'altra banda, l'article segon contradiu el principi essencial d'ordenació del sistema de fonts ja que, a la vegada que indica la necessitat de respectar «las potestades de desarrollo legislativo» de les Comunitats Autònomes, admet que les lleis territorials en què es concreti aquest desenvolupament resultin subordinades a decrets o ordres del Govern estatal.

La inadequació del precepte és encara més clara si es pren en consideració de forma aïllada la reserva a favor del Govern de poders d'execució.

Per definició, l'exercici dels poders d'execució que es concreten en resolucions singulars —autoritzacions, prohibicions...—, «criterios generales y comunes» (definició de «base» del primer paràgraf de l'article segon que estem examinant) sinó, en canvi, l'aplicació d'aquests principis i criteris. És òbvia la incongruència de la reserva al Govern en aquest punt, confirmant-se la manca d'adequació a la Constitució.

La confrontació entre els darrers criteris establerts en aquest tema pel Tribunal Constitucional i el text de l'article segon del projecte posa en relleu també la possible inconstitucionalitat d'alguns aspectes a la llum d'aquest pronunciament de la justícia constitucional. En aquest sentit, cal remarcar que la determinació de les bases per decret és admesa en la sentència del 28 de gener de 1982 com un procediment excepcional i transitori. En canvi, en l'article segon del projecte, aquesta possibilitat esdevé permanent i genèrica. I, a més, sense cap justificació concreta.

També s'ha d'advertir que, mentre el Tribunal Constitucional admet, amb les limitacions apuntades, exclusivament, l'exercici de la potestat reglamentària, l'article segon del projecte preveu la reserva al Govern no solament de la facultat de dictar normes reglamentàries, sinó també de poders d'execució, aspecte aquest que supera àmpliament el supòsit excepcional admès per l'últim pronunciament de la justícia constitucional.

Així, doncs, també a la llum de la recent sentència del Tribunal Constitucional, en relació amb anteriors pronunciaments es pot afirmar que la reserva genèrica i permanent de

poders reglamentaris al Govern i la reserva de facultats executives, per raó de la competència estatal per a determinar les bases que han de respectar o desenvolupar les lleis territorials aspectes inconstitucionals.

5. L'article 5 del projecte de LOHPA, en línia amb els preceptes anteriors de la llei, tracta de diferents aspectes interpretatius de l'article 150.3 de la Constitució espanyola i afegeix, fins i tot, algun condicionament previ a la facultat de dictar lleis harmonitzadores. En aquest mateix fonament hem fet una referència explícita a la impossibilitat que una llei —del tipus que sigui— pugui dictar normes sobre la producció de normes sinó és expressament habilitada per la Constitució. Des d'aquest punt de vista, les Corts Generals són incompetents per a dictar els tres primers paràgrafs de l'article, llevat que les lleis d'harmonització obliguin l'Estat a dictar normes d'adaptació i el vinculin, quant a la seva legislació, respecte a matèries objecte d'harmonització.

Des d'un altre punt de vista, examinant el contingut d'aquest article 5, en el fonament IV hem argumentat sobre l'abast del concepte llei d'harmonització de l'article 150.3 de la Constitució. Els temes de què tracten aquests tres primers paràgrafs de l'article 5 han estat examinats ja en aquell fonament. En primer lloc, sobre la impossibilitat que les lleis d'harmonització es dictin abans que una disposició prèvia de les Comunitats Autònomes ho faci necessari. En segon lloc, s'han tractat també els temes d'eficàcia i de derogació. Ens remetem, per tant, a allò que abans s'ha dit sobre aquest tema específic.

6. L'article setè del Projecte de LOHPA és concebut en funció d'una pretesa necessitat del Govern de l'Estat d'esmenar les possibles deficiències advertides en l'observança de part de les Comunitats Autònomes de les normes reglamentàries que les autoritats estatals dictin en desenvolupar la legislació l'execució de la qual correspongui a les dites Comunitats Autònomes segons els seus estatuts respectius.

Amb aquesta finalitat, el Govern, segons l'article 7 esmentat, podrà formular requeriments a les autoritats autònomes. En el cas que els requeriments siguin desatesos o les Autoritats de les Comunitats Autònomes neguin reiteradament les informacions requerides, el Govern procedirà, si s'escau, en els termes previstos en l'article 155 de la Constitució.

Al nostre judici, l'article 7 del Projecte no reuneix, en virtut de la matèria de què tracta, el caràcter de Llei Orgànica ni el de llei d'harmonització. Però, a més, suposa un trencament del principi constitucional d'autonomia política (art. 2 de la CE) en establir un tipus de requeriment vinculant. En efecte, la potestat que l'article 7 del Projecte atribueix al Govern i a l'Administració de l'Estat és la de dictar ordres a les Autoritats autònomes. Això suposa, en el cas de la Generalitat —la qual, en virtut de l'article 25.2 de l'Estatut d'Autonomia, en relació amb l'article 11 de la mateixa norma institucional bàsica, és subjecta, en l'exercici de llurs competències d'execució de la legislació de l'Estat, a les normes reglamentàries que aquest dicti per al seu desenvolupament— que les autoritats autònomes podrien percebre ordres de l'Administració estatal a fi d'esmenar presumptes deficiències advertides.

Ara bé, ni tan sols en el camp de l'autonomia administrativa són acceptables les ordres, perquè la potestat de dictar-les és

pròpia de la jerarquia administrativa, la qual només es produeix, com se sap, entre els òrgans d'un mateix subjecte. D'altra part, des de la vigència de la nostra Constitució, el principi d'autonomia de les corporacions ha implicat la crisi del concepte tradicional de tutela sobre aquestes i la judicialització dels procediments tendents a controlar la seva activitat. En definitiva, ni tan sols els ajuntaments, entitats essencialment executives, poden rebre ja requeriments vinculants del Govern, i correspon a les autoritats estatals únicament d'instar un control de la legalitat dels seus actes mitjançant el corresponent procediment judicial. Amb més raó, doncs, el Govern de l'Estat està inhabilitat per a dictar ordres a les Autoritats de les Comunitats Autònomes, les quals, fins en el compliment de les reglamentacions estatals, gaudeixen d'autonomia política. L'única via que pot seguir l'Administració estatal és recórrer judicialment contra els actes de l'Administració autònoma al·legant la seva possible il·legalitat.

Respecte al que preveu l'article 7 del Projecte per al cas en què els requeriments del Govern no siguin atesos, és a dir, el procediment contemplat a l'article 155 de la Constitució, hem de dir que aquest procediment s'ha pensat per a circumstàncies excepcionals i greus en la vida política de l'Estat i/o de les Comunitats Autònomes, totalment allunyades del funcionament regular i quotidià de l'Administració.

La nostra Constitució distingeix molt clarament el sistema de controls sobre l'activitat dels òrgans de les Comunitats Autònomes (art. 153) de les mesures excepcionals contemplades a l'article 155. Dins el sistema esmentat, i junt amb el Tribunal Constitucional i el Tribunal de Comptes, figura el Govern, però tan sols respecte a l'exercici de funcions delegades previstes a l'apartat 2 de l'article 150, previ dictamen del Consell d'Estat. En canvi, l'apartat c) de l'article 153 esmenta expressament la jurisdicció contenciosa-administrativa com a únic control de tot allò que es refereix a l'Administració autònoma o a les seves normes reglamentàries. En coherència amb aquesta disposició, l'article 40.2 de l'Estatut de Catalunya afirma que «contra els actes i acords i les normes reglamentàries emanades dels òrgans executius i administratius de la Generalitat, es podrà presentar recurs davant la jurisdicció contenciosa-administrativa».

L'article 155 CE, en canvi, es refereix al supòsit, clarament excepcional, en què una Comunitat Autònoma no compleixi les obligacions que la Constitució i les lleis li imposin o actuï de forma que atempti greument contra l'interès general d'Espanya. De la mateixa redacció del precepte resulta, això no obstant, el caràcter greu que ha de revestir l'incompliment de la legalitat, la qual cosa sembla inseparable d'un altre procediment tendent a establir de forma definitiva que les Comunitats Autònomes han incomplert la Constitució o les lleis, cosa que només una sentència ferma de la jurisdicció competent pot declarar. Contràriament, no tindrien sentit els recursos que, en defensa de la Constitució i de les lleis, ~~se~~ previstos el nostre ordenament i que pot exercir l'Estat contra les normes i els actes de les Comunitats Autònomes, especialment el de l'article 161.2, que permet la suspensió de les disposicions i resolucions adoptades pels òrgans autonòmics. Com veiem, som lluny de la possible desatenció per part de les autoritats autonòmiques dels requeriments del Govern respecte a presumptes deficiències en l'observança dels reglaments de desenvolupament

pament de la legislació estatal l'execució de la qual tenen atribuïda les Comunitats Autònomes per la Constitució i els Estatuts.

I, a més de la redacció de la resta de l'article 155, també resulta clarament que el procediment i les normes previstes per al compliment obligat de la Constitució i de les lleis de part de les Comunitats Autònomes o per a protegir l'interès general d'Espanya greument atemptat impliquen un control polític dels òrgans de les Comunitats Autònomes, no per raó de l'activitat desplegada per aquests en l'exercici de les competències assumides, sinó en virtut de l'actuació general dels dits òrgans (requeriment previ al Presidet de la Comunitat Autònoma que sigui desatès i l'aprovació, per majoria absoluta del Senat, de les mesures necessàries). Tot això confirma el caràcter excepcional i de gravetat política que presideix la concepció de l'article 155, totalment impropï per als supòsits de l'article 7 del Projecte de LOHPA.

En conclusió, sense poder afirmar-se que el dit article sigui inconstitucional més que en la mesura que es refereix a requeriments vinculants o ordres, que trenquen el principi d'autonomia política (art. 2 CE), i al fet que la seva matèria no és pròpia ni de llei orgànica ni de llei d'harmonització, ni sembla, en la resta, completament innecessari per a protegir l'interès concret a què pugués referir-se la necessitat de dictar una norma harmonitzadora de les normes autonòmiques, a la vista de les vies que la mateixa Constitució contempla per a atendre la defensa de la legalitat vigent en casos ordinaris (arts. 153 i 161.2) o en casos excepcionals (art. 155).

7. L'article vuitè del Projecte preveu la realització de reunions periòdiques de Consellers de les Comunitats Autònomes sota la presidència del Ministre del ram al qual correspon de realitzar la convocatòria. S'assenyala, com a finalitat, «asegurar en todo momento la necesaria coherencia de la actuación de los poderes públicos y la imprescindible coordinación». Com a objecte de les reunions, es preveu l'intercanvi de punts de vista i «examinar en común los problemas de cada sector y las acciones proyectadas para afrontarlos y resolverlos».

Es tracta d'un procediment nou que, en tant que es consideri obligatòria l'assistència dels Consellers i se superi l'objecte d'intercanvi d'experiències i previsions i un estudi conjunt de temes, configurant-se un òrgan específic i adoptant-se decisions, podria afectar l'àmbit d'autonomia de les Comunitats Autònomes. En aquest sentit, s'ha d'interpretar que la referència a les accions projectades significa una simple comunicació de propòsits i accions que són decidides per cada entitat, autònomament dins l'àmbit de la competència respectiva.

Això no obstant, causa perplexitat l'articulació del poder de convocatòria del Ministre, que sembla suposar una relació jeràrquica inexistent entre aquell i els Consellers, i que desconeix que en ésser, les Comunitats, entitats autònomes amb personalitat jurídica plena les comunicacions d'altres entitats, com és ara l'administració estatal, s'han de conalitzar mitjançant el President de la Comunitat Autònoma en tant que òrgan que té la seva representació legal.

En el sentit i amb l'abast que acabem d'assenyalar, l'article 8 del projecte podria resultar incorrecte des de la perspectiva constitucional perquè vulneraria el principi d'autonomia (art. 2 CE).

8. L'article 9, en el segon apartat preveu que, en absència dels procediments previstos a l'article 131 de la Constitució, «los planes y programas o acuerdos del Estado y de las Comunidades Autónomas que, siendo competencia de una de estas esferas, afecten a servicios o competencias de la otra, se establecerán, exclusivamente en cuanto a estos extremos, de común acuerdo entre ambas. Si no se obtuviera el acuerdo, se someterán las diferencias al Consejo a que se refiere el artículo 131.2 de la Constitución».

Aquest precepte constitucional disposa:

«2. El Gobierno elaborará los proyectos de planificación, de acuerdo con las previsiones que le sean suministradas por las Comunidades Autónomas y el asesoramiento y colaboración de los sindicatos y otras organizaciones profesionales, empresariales y económicas. A tal fin se constituirá un Consejo cuyas funciones se desarrollarán por Ley».

Convé d'aclarir, d'entrada, l'abast d'aquest precepte. Es refereix als procediments de planificació econòmica o de transcendència econòmica. El Consell, la creació del qual es remet a la llei, respon al model dels Consells econòmico-socials existents a la majoria de països de la nostra àrea cultural, que tenen, com a finalitat, canalitzar la presència de les organitzacions socials, especialment de sindicats i organitzacions empresarials. Aquest és també l'objecte del Consell de l'article 131 de la Constitució: facilitar la realització del «asesoramiento y colaboración de los sindicatos y otras organizaciones profesionales, empresariales y económicas».

S'ha d'afegir que la Constitució no atribueix a aquest Consell altres funcions en altres temes, i, concretament, que el Títol VIII, que regula l'organització territorial de l'Estat, no l'esmenta en cap moment.

Per tant, es pot concloure que el Consell, de l'article 131, en limita el camp als supòsits considerats en aquest precepte, i que les seves funcions es reconduïxen a la finalitat de facilitar la participació de les organitzacions socials en els procediments de planificació econòmica mitjançant l'assessorament i la col·laboració, trets aquests que informen també la naturalesa de les funcions del mateix Consell.

S'ha d'insistir, d'altra banda, que la previsió constitucional del Consell se situa en el context de l'article 131, que té com a objecte «planificar la actividad económica general para atender las necesidades colectivas...»

Encara que els factors econòmics incideixen sobre les diverses vessants de la realitat, és clar que la Constitució, en l'article 131 s'està referint a l'activitat econòmica pròpiament dita. Per això mateix, les funcions, procediments i organismes contemplats en aquest precepte tenen, com a àmbit, l'activitat estrictament econòmica.

En un altre ordre de consideracions, s'ha de recordar que les relacions entre l'Estat i les Comunitats Autònomes i els controls de l'activitat autonòmica estan exhaustivament regulats en el Títol VIII de la Constitució, sense que, al marge de les indicacions d'aquest, es puguin establir noves formes o instàncies de control o altres supòsits de relació que no siguin els voluntàriament acceptats per les Comunitats Autònomes.

Concretament, l'article 153 CE regula de forma completa les formes, instàncies i supòsits de control de les Comunitats Autònomes.

Aquest precepte constitucional preveu, com a instàncies de

control, el Tribunal Constitucional, pel que fa a les lleis autonòmiques i a la resolució de conflictes de competència, la jurisdicció administrativa quant als reglaments i a l'activitat administrativa, el Tribunal de Comptes en els aspectes econòmics i pressupostaris, i, finalment, el Govern estatal, però exclusivament en relació amb les funcions delegades previstes a l'article 150.2 CE.

Exposades les orientacions constitucionals que tenen significació respecte a l'article 9.2 del projecte, ja és possible l'anàlisi d'aquest, que textualment preveu:

«2. En los supuestos no contemplados en el número anterior (supeditación de las decisiones en materia d'utilització del territori i d'aprofitament dels recursos naturals als plans previstos en l'article 131 CE), los planes, programas o acuerdos del Estado y de las Comunidades Autónomas que, siendo competencia de una de estas esferas, afecten a servicios o competencias de la otra se establecerán exclusivamente en cuanto a este extremo de común acuerdo entre ambas. Si no se obtuviera el acuerdo, se someterán las diferencias al Consejo a que refiere el artículo 131.2 de la Constitución.»

Els trets significatius d'aquest precepte són els següents:

a) Configuració àmplia del supòsit d'aplicació, ja que es comprèn qualsevol pla, programa o acord referit a qualsevol matèria, llevat dels dos casos contemplats en el primer apartat d'aquest precepte.

b) El motiu d'aplicació del procediment previst és la simple afectació de les competències d'altri, i, en el cas del pla, programa o acord de les Comunitats Autònomes, l'afectació de les competències de l'Estat.

c) Es configura per al cas de desacord entre les autoritats centrals de l'Estat i les de les Comunitats Autònomes una fórmula d'arbitratge a càrrec d'una institució estatal com és el Consell, previst a l'article 131.2 CE.

A la llum dels preceptes constitucionals s'ha de dir que la fórmula de l'article 9.2 del Projecte no respon a cap dels procediments de control de l'activitat de les Comunitats Autònomes establerts a la llei fonamental. Per tant, es tracta d'introduir un nou instrument de control i condicionament de les activitats autonòmiques. Si bé és veritat que la fórmula es preveu de manera recíproca entre l'Estat i les Comunitats Autònomes, com que la decisió final en cas de desacord correspon a un òrgan d'aquell, de fet, la incidència significativa es produeix en el camp autonòmic. A més, cal advertir que, d'aquesta manera, és suficient l'enunciació d'un pla, programa o acord per part de l'administració estatal per a posar-se en marxa un mecanisme que porta a l'eliminació en cada cas dels elements autònoms de decisió.

Les fórmules de control de les Comunitats Autònomes previstes a la Constitució tenen un caràcter taxat, no essent admissibles procediments addicionals. També les instàncies que exerciten el control estan determinades a la llei fonamental, i no és correcte substituir-les per altres.

En aquest sentit, si hom volgués interpretar que l'apartat 2 de l'article 9 del Projecte està considerant un supòsit especial de conflicte de competència, aquesta interpretació no eliminaria sinó que confirmaria el seu caràcter inconstitucional.

Així, doncs, en tant que està en contradicció amb les previsions de la norma fonamental i dels Estatuts d'Autonomia en

matèria de control de l'activitat de les Comunitats Autònomes, l'article 9.2 és constitucionalment incorrecte.

A l'últim, s'ha de remarcar que el precepte que considerem no respon a les

característiques de les normes harmonitzadores ja que ni conté principis, ni es proposa harmonitzar disposicions normatives concretes de les Comunitats Autònomes sinó decisions estatals i autonòmiques, ni s'esgota en l'enumeració dels principis sinó que preveu l'habilitació genèrica i indefinida a favor d'un òrgan estatal.

Per tant, també a la llum de l'article 150.3 CE es posa en relleu la incorrecció, des de la perspectiva del bloc de la constitucionalitat, de l'article 9.2 del Projecte.

VI

1. El tema de les relacions entre les Diputacions i les Comunitats Autònomes ha d'enquadrar-se en el marc general de les competències sobre la matèria de règim local. És a dir: correspon a l'Estat, a través de les Corts General i del Govern la competència de regular en exclusiva la composició, les competències i funcions d'ajuntaments i diputacions i, per tant, també les seves relacions amb les Comunitats Autònomes, o bé, correspon a la Comunitat Autònoma aquesta regulació, respecte als ens locals del seu territori?

La solució que dona el text consitucional a aquesta alternativa és la següent: l'Estat no es reserva totes les competències sobre la matèria de règim local sinó sobre les bases o legislació bàsica sobre determinats aspectes, és a dir, sobre aquells que exigeixin un tractament comú per a tot el territori nacional, per tal d'evitar que, per mitjà de l'existència dels diversos ordenaments jurídics autonòmics, no resultessin afectats els principis establerts a la Constitució.

Concretament l'article 149.1.18 de la Llei Fonamental atribueix a l'Estat la competència exclusiva sobre:

«Les bases del règim jurídic de les Administracions públiques i del règim estatutari dels seus funcionaris, les quals garanteixen, en qualsevol cas, als administrats un tractament comú davant aquelles; el procediment administratiu comú, sens perjudici de les especialitats derivades de l'organització pròpia de les Comunitats Autònomes; legislació sobre expropiació forçosa; legislació bàsica sobre contractes i concessions administratives i el sistema de responsabilitat en totes les Administracions públiques.»

Fora d'aquestes matèries de caràcter bàsic, les Comunitats Autònomes poden assumir competència exclusiva en matèria de règim local en virtut d'allò que disposa l'article 149.3 de la Constitució quan diu que «les matèries no atribuïdes a l'Estat per aquesta Constitució podran correspondre a les Comunitats Autònomes en virtut dels seus Estatuts respectius.»

De fet, l'Estatut de Catalunya ja ha assumit la matèria de règim local com a competència exclusiva de la Generalitat al seu article 9.8 sens perjudici d'allò que disposa el número 18, apartat 1 de l'article 149 de la Constitució, és a dir, respecte a les bases i legislació bàsica que abans hem examinat.

En la matèria concreta de diputacions no correspon a l'Estat una competència exclusiva sobre tota la matèria que comportaria una regulació detallada de la composició, competència, funcionament, relacions amb els administrats, i, en general, de

tots els temes relacionats amb aquests ens locals de caràcter representatiu, sinó exclusivament a aquells aspectes «bàsics» a què abans ens hem referit.

2. Com s'ha exposat, el tema de les competències de l'Estat sembla clar en el text constitucional. Ara bé, a la pràctica i tal com manifesta la Sentència del Tribunal Constitucional núm. 40/81 del 28 de juliol, «Ciertamente no será siempre fácil la determinación de qué es lo que haya de entenderse por regulación de las condiciones básicas o establecimiento de las bases del régimen jurídico y parece imposible la definición precisa y apriorística de ese concepto. Las Cortes deberán establecer qué es lo que haya de entenderse por básico, y en caso necesario será este Tribunal el competente para decidirlo.»

No obstant la dificultat apuntada, el mateix Tribunal Constitucional en l'esmentada Sentència 40/81, en el recurs d'inconstitucionalitat promogut pel President del Govern contra la Llei de Catalunya 6/80 del 17 de desembre per la qual es regula la «transferència urgent i plena de les diputacions catalanes a la Generalitat», ha començat a definir —i precisament pel que respecta a les Diputacions Provincials— el que s'ha de considerar com a bases del règim jurídic a què es refereix l'article 149.1.18, a la vegada que assenta prèviament uns principis sobre les relacions entre les Comunitats Autònomes i les Diputacions provincials.

Examinant en primer lloc aquests principis, que figuren en el Fonament tres de la Sentència, cal destacar:

a) La Constitució prefigura una distribució vertical del poder públic entre l'Estat titular de la sobirania, les Comunitats Autònomes dotades d'autonomia política i les províncies dotades d'autonomia administrativa, confirmant en aquest sentit la doctrina del mateix Tribunal Constitucional en la sentència del 2 de febrer de 1981.

b) Les competències que la gestió autònoma dels interessos provincials comporta han d'ésser inflexionades per acomodar aquesta peça de l'estructura jurídica a les altres entitats autonòmiques de nova creació.

c) Les Comunitats Autònomes de caràcter supraprovincial poden assumir bona part de les competències fins ara atribuïdes a les Corporacions Provincials.

d) Les agrupacions de municipis creades per la Comunitat Autònoma poden assumir, així mateix, competències reservades a les Diputacions.

e) La Constitució imposa o possibilita un procés de canvi que manifestament ha de conduir a una estructura diferenciada de les Corporacions provincials per a cada Comunitat Autònoma.

f) El legislador autonòmic pot disminuir o augmentar les competències fins ara atribuïdes a les Diputacions provincials respecte al principi d'autonomia.

Aquesta doctrina es concreta en el moment de definir el que cal entendre per «bases» o «criteris bàsics» en els punts següents:

a) El sistema de representació provincial establert a la Llei 39/78 del 17 de juliol sobre eleccions locals.

b) L'exigència d'unes competències mínimes i d'uns serveis mínims atribuïbles a les Corporacions provincials.

c) L'exigència que les Diputacions provincials estiguin do-

tades de facultats decisòries pel Govern i l'administració de les províncies.

d) La facultat de les Diputacions provincials d'aprovar els seus pressupostos.

3. L'examen del Títol II del Projecte de la LOHPA, l'hem de fer, doncs, a la llum de la nostra anterior argumentació.

Pel que fa a les competències de les Comunitats Autònomes, l'article 11.1 sembla que les salva, en principi, en dir «sin perjuicio de las competencias que la legislación de régimen local, tanto del Estado, como de las Comunidades Autónomas, atribuya a las diputaciones provinciales...» No obstant això, d'acord amb els nostres arguments anteriors, extrets de la mateixa doctrina del Tribunal Constitucional, la legislació de l'Estat en matèria de règim local és bàsica, i, d'acord amb el que disposa l'article 149.1.18, el seu objecte ha d'ésser el d'establir les bases del règim jurídic de les administracions públiques. D'aquí deduíem que la legislació estatal de règim local, i concretament en el tema Diputacions, no pot atribuir competències a les Corporacions provincials —excepte el cas de la seva aplicació supletòria— sinó establir les bases d'acord amb les quals les Comunitats Autònomes —que tinguin competència sobre règim local— puguin establir les competències de les Corporacions provincials del seu territori. Precisament en aquest cas, el Tribunal Constitucional, en la ja citada sentència del 20 de juliol de 1981, ha establert com a bàsica l'exigència d'unes competències mínimes i d'uns serveis mínims atribuïbles a les Corporacions provincials. En cap cas, doncs, no seria bàsica l'atribució, per part de l'Estat, de competències concretes a les Corporacions provincials.

En aquest sentit, doncs, la frase que hem examinat del núm. 1 de l'article 11 no correspon a una llei harmonitzadora, ja que, si bé la matèria es concreta al mandat inicial del Congrés dels Diputats, no és pel seu contingut d'acord amb els criteris que abans hem exposat.

Si bé, amb l'objecció expressada, és cert que, en principi, s'estableix una reserva competencial a favor de les Comunitats Autònomes. No obstant això, en el conjunt del Títol II s'estableixen alguns preceptes concrets que obliguen bé les Comunitats Autònomes, bé les Diputacions provincials, en el supòsit de transferència o delegació de serveis. És cert que en la majoria de casos s'utilitza el concepte «podrà» o «podran» com si es volgués significar que el precepte legal fos merament permissiu, i que, per tant, la Comunitat Autònoma, en ús de les seves competències, pogués establir altra cosa. Existeix, però, al nostre criteri, un precepte concret, l'establert a l'última part del núm. 1 de l'article 11, que ens sembla que, o bé imposa unes normes d'actuació concreta a les Comunitats Autònomes que excedeixen de l'àmbit propi d'una llei d'harmonització o bé excedeix del concepte de bases del règim jurídic de les administracions públiques, i que, per tant, pot afectar les competències estatutàries (no solament el seu exercici) de les Comunitats Autònomes en matèria de règim local.

Examinem concretament aquest precepte.

«Las transferencias o delegaciones se efectuarán siempre para la totalidad de las Diputaciones provinciales comprendidas en el ámbito territorial de la respectiva Comunidad Autónoma.»

Creiem que la Comunitat Autònoma pot organitzar el seu

propi sistema de competències o delegacions. La disposició no és harmonitzadora de disposicions normatives de les Comunitats, afectant el simple exercici de competències d'aquestes, sinó que afecta el nucli essencial de la pròpia competència, fins i tot impossibilitant-ne el seu propi exercici, quan, per no poder transferir un servei a una Diputació es fa impossible la transferència a cap. La diversitat d'organització dels serveis dins el territori de cada Comunitat no és, en principi, desharmonitzadora. Per altra part, la igualtat de gestió per part de les Corporacions provincials de serveis que els siguin transferits per part d'administracions d'àmbit territorial superior (Estat, Comunitats Autònomes) no és un principi bàsic que es pugui extreure de l'ordenament jurídic vigent. Ben al contrari, la legislació vigent en matèria de règim local (règims especials de Madrid i Barcelona, possibilitats de cartes municipals provincials, etc.), preveu la delegació o transferència de funcions i serveis, en forma diferenciada a ens locals dins del mateix Estat.

VII

1. Quant al tema contingut al Títol III sobre règim general de les Administracions de les Comunitats Autònomes, s'ha de dir que l'article 18.1 del projecte s'ajusta al que disposa l'article 149.1.18ª de la Constitució, que atribueix a la competència de l'Estat la regulació del procediment administratiu comú, sens perjudici de les especialitats derivades de l'organització pròpia de les Comunitats Autònomes.

El Projecte afegeix aquestes dues precisions:

1ª. Que les especialitats derivades de l'organització pròpia de les Comunitats Autònomes hauran d'ésser aprovades per llei d'aquestes.

2ª. Que en cap cas no podran reduir-se les garanties que estableix la legislació bàsica estatal a favor de l'administrat.

La voluntat harmonitzadora del projecte queda reduïda, doncs, al fet que sols per normes amb rang de llei puguin les Comunitats Autònomes —que tinguin potestats legislatives, s'entén— establir aquelles especialitats del procediment administratiu que deriven de la seva pròpia organització.

No sembla necessari aturar-se en la segona precisió, ja que respon al principi d'igualtat que al llarg de tota la Constitució resplendeix.

El mateix article 18.2, en la seva primera part repeteix allò que diu l'article 149.1.18ª de la Constitució: que la legislació sobre expropiació forçosa i sobre el sistema de responsabilitat patrimonial de l'Administració Pública, en tant que competència estatal exclusiva, serà d'aplicació a l'Administració de les Comunitats Autònomes.

Aparentment, aquest paràgraf de l'article 18 contradiu el que es disposa en l'article 10.1, 1) i 2) de l'Estatut de Catalunya, ja que, segons aquest precepte, «en el marc de la legislació bàsica de l'Estat i, si s'escau, en els termes que aquella legislació estableixi, correspon a la Generalitat el desenvolupament legislatiu i l'execució de les matèries següents: règim jurídic i sistema de responsabilitat de l'administració de la Generalitat i dels ens públics que en depenguin», així com «expropiació forçosa, contractes i concessions administratives, en l'àmbit de competències de la Generalitat.»

Ara bé, la subsistència d'aquestes competències comunità-

ries no solament no està afectada pel que diu el projecte sinó que el paràgraf 3 del mateix article 18 dissipa, per a certs casos, el que disposa el paràgraf 2, en expressar-se amb tota claredat que «en los supuestos en que corresponda a las Comunidades Autónomas el desarrollo legislativo y la ejecución de la legislación básica del Estado en las referidas materias», que aquest és el cas de Catalunya, com acabem de veure, «se estará a lo dispuesto en la Constitución y en los respectivos Estatutos.»

2. El tema de què tracta l'article 19 és el de la comptabilitat i control econòmic i financer de les administracions públiques.

El primer apartat estableix l'aplicabilitat a l'administració de les Comunitats Autònomes de les mateixes regles que s'apliquen a l'administració de l'Estat, en tant que una llei del mateix Estat no estableixi un règim diferent, segons el que preveu l'article 149.1.18 de la Constitució. S'afegeix que l'aplicació de les esmentades regles tindrà lloc sens perjudici de les especialitats que deriven dels respectius estatuts.

En virtut de l'article 149.1.18 de la Constitució, l'Estat té competència per a establir les bases del règim jurídic de les administracions públiques. La Generalitat de Catalunya (art.10.1 de l'Estatut), ostenta la competència sobre règim jurídic de la seva administració en el marc d'aquella legislació bàsica.

En aquest sentit, l'article 19.1 del projecte, en imposar l'aplicació de totes les regles i no solament els principis de la normativa estatal, conculca els articles citats de la Constitució espanyola i de l'Estatut de Catalunya.

D'altra banda, el mateix article 19.1 del projecte imposa l'esmentada aplicació mentre una llei de l'Estat no estableixi un règim diferent. Amb això contradiu la doctrina del Tribunal Constitucional, ja coneguda, sobre la possibilitat de deduir les bases de la legislació en qualsevol moment vigent. I per això mateix conculca la disposició transitòria segona de l'Estatut.

3. L'article 20 diu que el Tribunal de Comptes establirà seccions territorials dins l'àmbit de cada Comunitat Autònoma.

L'article 136.1 de la Constitució disposa que «el Tribunal de Cuentas es el supremo órgano fiscalizador de las cuentas y de la gestión económica del Estado, así como del sector público.» Està, doncs, considerant no un sinó dos o més subjectes passius d'aquesta fiscalització; cosa que no exclouria, en principi, les Comunitats Autònomes en tant que integrants del sector públic.

Ara bé, a l'apartat 2 del mateix article 136 es precisa que «las cuentas del Estado y del Sector público estatal se rendirán al Tribunal de Cuentas y serán censuradas por éste», cosa que sí que exclou de la rendició de comptes davant aquest Tribunal, les Comunitats Autònomes.

Però l'article 153 de la Constitució que tracta del control de l'activitat dels òrgans de les Comunitats Autònomes diu que «se ejercerá por el Tribunal de Cuentas el económico y presupuestario.»

Els preceptes esmentats semblen contradictoris, ja que no és possible d'exercir la fiscalització de comptes sense la seva prèvia rendició.

Vegem ara el que al seu respecte trobem a l'Estatut de Catalunya. A l'article 42 s'expressa que: «sens perjudici del que

disposa l'article 136 i l'apartat d) de l'article 153 de la Constitució, es crea la Sindicatura de Comptes de Catalunya. Una llei de Catalunya en regularà l'organització i el funcionament i establirà les garanties, normes i procediments per a assegurar la rendició dels comptes de la Generalitat, la qual serà sotmesa a l'aprovació del Parlament.»

L'expressió «sens perjudici» equival a deixar intactes les competències estatals. Dit d'una altra manera, la Sindicatura de Comptes de Catalunya no menyscarà l'actuació del Tribunal de Cuentas a l'àmbit de la Comunitat Autònoma.

Per consegüent, la contradicció que hem apuntat, la resol el mateix Estatut en el sentit d'incorporar la competència del Tribunal de Cuentas per l'exercici del control econòmic de la Generalitat; cosa que no buida de contingut la de la Sindicatura de Comptes un cop aprovada la llei reguladora de la seva organització i funcionament si bé, a la vegada, per virtut de l'expressió «sens perjudici» tampoc no desplaçarà la que la Constitució atribueix al Tribunal de Cuentas. La Generalitat, per tant, queda subjecta al control d'un òrgan autonòmic d'un òrgan estatal.

Amb independència d'aquesta possible duplictat de controls, hem de dir que de relacionar els preceptes constitucionals i estatutaris que hem esmentat no és possible una altra interpretació; com tampoc no ho és el fet de sostènnir que l'establiment de seccions territorials del Tribunal de Cuentas pugui considerar-se inconstitucional ni en el cas de Catalunya.

No obstant això, sembla inconstitucional l'incís de l'article 20 quan defineix la funció de control del Tribunal de Cuentas estenent-la a la gestió financera, funció que al dit organisme no atribueix la Constitució en els seus articles 136 i 153 d).

Hem d'advertir, però, que en el BOE del 21 de març de 1982 es publica la llei orgànica 2/82 del Tribunal de Cuentas del 12 de març que, encara que en l'article primer reproduïx els termes constitucionals de l'article 136 de la Constitució, desvirtua i amplia aquesta competència amb incidència en l'àmbit de les Comunitats Autònomes, especialment en els seus articles 2, 4, 9, 11 i 14.

4. L'article 21.2 del projecte, respecte a les corporacions de Dret públic representatives d'interessos professionals en el territori de cada Comunitat Autònoma, diu que «ajustarán su organización y competencias a los principios y reglas básicas establecidas en la legislación del Estado para dichas entidades.»

La Constitució diu, en el seu article 36, que «la ley regulará las peculiaridades propias del régimen jurídico de los colegios profesionales y el ejercicio de las profesiones tituladas.» A la vegada, l'Estatut de Catalunya diu, en el seu article 9.23, que «La Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre les matèries: col·legis professionals i exercici de les professions titulades, sens perjudici d'allò que disposen els articles 136 i 139 de la Constitució.»

La legislació bàsica de l'Estat per a aquestes entitats és la continguda en la llei del 26 de desembre de 1978, que va modificar la «ley de colegios profesionales» del 1974 i que en el territori de Catalunya regeix amb el caràcter de norma supletòria segons la disposició transitòria segona de l'Estatut d'Autonomia mentre el Parlament no legisli sobre aquesta matèria de competència exclusiva. És clar, doncs, que una competència autonòmica assumida com a exclusiva no està sotmesa als

principis i regles bàsiques establertes a la legislació de l'Estat; d'altra manera deixaria de ser una competència exclusiva sense acotacions per convertir-se en una competència de desenvolupament legislatiu i d'execució, ja que no es pot admetre que mitjançant una llei d'harmonització es remeti, en blanc, a una posterior legislació estatal l'establiment dels principis.

Es fa necessari posar en relleu que hi ha una contradicció entre l'article 21.3 i la Disposició Transitòria del projecte, ja que a l'article 21.3 s'expressa que els acords dels òrgans d'aquestes corporacions en competències d'àmbit inferior al nacional, no seran susceptibles de ser recorreguts en alçada davant els Consells Generals o Superiors; en canvi, la disposició transitòria diu que aquests consells, referint-se als ja existents (que ho són quasi tots) subsistiran amb l'organització i atribucions que els confereix la legislació estatal vigent, fins que es dicti la normativa prevista a l'article 21.3 del projecte de llei, i una de les atribucions d'aquests consells generals o superiors és la de conèixer, en grau d'alçada, els recursos que s'exerceixin contra acords adoptats per les anomenades corporacions perifèriques. Això ve a resultar que en tant que no es dicti l'esmentada normativa, els consells generals o superiors ja existents continuaran essent subjecte destinatari dels recursos d'alçada. Més encara, si es té en compte que, en dir-se a l'article 21.3 del projecte que «podrán» constituir-se consells generals o superiors, la situació que contempla la disposició transitòria pot ser de duració indefinida i, per tant, anul·la la competència de la Comunitat Autònoma en la matèria.

VIII

El Títol IV del Projecte conté una regulació dels traspassos de serveis de l'Estat a les Comunitats Autònomes.

La Constitució, a l'article 147.2, preveu que els Estatuts d'Autonomia hauran de contenir, entre altres determinacions, la següent:

«d) Las Competencias asumidas dentro del marco establecido en la Constitución y las bases para el traspaso de los servicios correspondientes a las mismas.»

Per tant, per prescripció constitucional correspon als Estatuts la regulació dels aspectes essencials dels traspassos de serveis. En el cas de Catalunya, l'Estatut d'Autonomia estableix a la Disposició Transitòria Sisena una regulació dels diversos aspectes relacionats amb les transferències, regulació que ha estat desenvolupada mitjançant el Reial Decret del 31 de juliol de 1980, formulat per la Comissió Mixta de Transferències Administració de l'Estat-Generalitat de Catalunya.

Així, doncs, el Títol IV del Projecte incideix en una matèria reservada als Estatuts. Els articles 22 i següents del projecte es refereixen precisament a les qüestions regulades per l'esmentada disposició estatutària i decret de 1980, donant-los solucions en part diferents.

Així, l'article 23 preveu que els Reials Decrets de Transferències hauran de tenir per objecte «bloques materiales y orgánicos completos» establint unes condicions no previstes en les normes reguladores dels traspassos a la Generalitat. El mateix es pot dir respecte a la previsió de l'article 24 sobre periodificació de l'efectivitat dels traspassos.

D'altra banda, l'article 25, en establir al número 1 que, en el

cas de transferència en matèria de competència compartida, el Reial Decret corresponent determinarà «de forma expresa las funciones que quedan reservadas a la titularidad del Estado, así como las fórmulas de relación y coordinación entre ambas instancias» altera la regulació establerta en raó de l'Estatut d'Autonomia.

Especial consideració mereix la lletra c) de l'article 22, que preveu:

«c) Los niveles o módulos de prestación de los servicios transferidos en ningún caso podran ser inferiores a los existentes con anterioridad al traspaso, sin perjuicio de las facultades de organización y dirección del conjunto de los servicios que correspondan a la Comunidad Autónoma.»

Aquest precepte possibilita que les directrius i valoracions de l'administració estatal s'estenguin més enllà del traspàs i respecte a uns serveis que, per haver estat traspassats ja no en depenen sinó que són el complement operatiu a causa de les competències assumides per les Comunitats Autònomes als Estatuts.

En tant que aquesta norma implica l'establiment de condicions per a l'exercici de les competències autonòmiques —condició indiferenciada, sense suport constitucional i al marge dels procediments establerts a la norma fonamental— es dona una afectació de l'àmbit d'autonomia i una infracció dels criteris constitucionals.

L'article 26.3, últim incís, preveu que, en les Comunitats Autònomes, en el supòsit de transferència de crèdits hauran de destinar aquests «a las finalidades previstas en el presupuesto para su ejecución por el Estado». Com és obvi, aquesta regla implica l'anul·lació de l'autonomia de despesa de les Comunitats Autònomes. Sembla excessiva la rigidesa atorgada al principi de legalitat pressupostària ja que l'òrgan competent de les Comunitats Autònomes podria procedir a realitzar els canvis que considerés pertinents mitjançant un propi document pressupostari.

En tant que elimina l'autònoma determinació en la gestió de recursos, que, per transferits ja són propis de les Comunitats Autònomes, es vulnera el principi d'autonomia.

L'article 27.2, incís final, en regular el traspàs de béns, fa una remissió a «la normativa estatal correspondiente». En tant que s'entengués aquesta remissió com feta a la regulació de cessió de béns estatals als organismes autònoms, continguda a la Llei del Patrimoni de l'Estat, seria contrària al principi d'autonomia ja que la transferència de béns implica la total i incondicionada assumpció de la titularitat d'aquests per part de les Comunitats Autònomes en plena capacitat d'aquestes per administrar-los.

IX

1. En analitzar el títol VI de la LOHPA dedicat a la Funció Pública i que comprèn els articles 31 a 38 d'aquesta, no hem d'oblidar l'aspecte fonamental d'una llei d'harmonització, que abans hem examinat amb detall i que és el que tracta d'una norma que sols ha d'assenyalar els «principis necessaris» per a harmonitzar. Principis que, en el sentit que hem assenyalat en aquest dictamen, tenen un concepte més abstracte que el de «bases» i que en cap cas no podran considerar-se normes concretes a les quals s'haurien de sotmetre de forma directa

les Comunitats Autònomes. En anterior fonament hem dit que aquests principis són normes que s'esgoten en si mateixes i que la seva eficàcia depèn del desenvolupament legislatiu posterior per part de les Comunitats Autònomes. De cap manera la llei harmonitzadora no podria limitar les múltiples possibilitats de desenvolupament legislatiu d'una matèria de competència de les Comunitats Autònomes segons l'ordre establert als articles 148 i 149 de la Constitució, sempre que aquestes respectin els principis que una possible llei harmonitzadora estableixi. Els principis són normes que s'han de respectar però el seu desenvolupament no es pot concretar en una sola i única solució legislativa.

Tenint en compte també que els principis d'una llei harmonitzadora no poden alterar la distribució de competències constitucionals, és convenient d'examinar, amb caràcter previ, aquest ordre competencial pel que fa referència a la Funció Pública. A l'article 149.1 de la Constitució, on s'enumeren les competències exclusives estatals, es fa una sola referència a la Funció Pública: al número 18 del mateix article quan s'estableix la reserva de les bases del règim estatutari dels funcionaris de les administracions públiques. En primer lloc, hem de constatar que no es parla de termes generals com «règim general del funcionariat», «organització de les administracions públiques», «regulació de la funció pública», etc., sinó d'un concepte molt més estricte i restringit com és el de les bases del règim estatutari dels funcionaris.

2. Cal, doncs, analitzar, encara que sigui en forma sumària, el que s'ha d'entendre per règim estatutari dels funcionaris. Règim estatutari correspon, segons afirma la doctrina administrativa que ha estudiat el tema, a la determinació dels drets i deures personals d'aquests servidors de la funció pública. Recordem el concepte d'«status», d'«estatut personal» i arribarem a la conclusió que règim estatutari es refereix als drets i deures lligats a la condició de funcionari, sigui quin sigui el seu lloc i activitat en un conjunt dinàmic d'organització administrativa.

L'Estatut del funcionari ni perjudica les múltiples variants d'organització funcional ni tan sols les variants d'accés a aquesta condició, ni les modificacions d'aquesta ni la seva pèrdua. La doctrina considera que, dins el règim estatutari, s'hi poden incloure les situacions administratives que els pugui correspondre (excedència, supernumeraris), règim d'incompatibilitats, les retribucions mínimes, la jubilació, les vacances, el règim d'infraccions, sancions i premis, etc. En certa manera, la reserva a l'Estat de les bases del règim estatutari garanteix el principi d'igualtat establert a l'article 149.1.1 de la Constitució.

Ara bé, no s'ha de confondre el règim estatutari amb el model o sistema organitzatiu de la funció pública, que pot ésser establert de manera diversa en virtut dels Estatuts de cada Comunitat Autònoma; sistema o model organitzatiu que va íntimament lligat i que és una conseqüència necessària del model organitzatiu de les seves institucions d'autogovern. Aquest sistema organitzatiu comporta l'establiment, amb coherència a les institucions creades, de classes i cossos del funcionariat, les categories dins d'aquests, l'existència de personal divers però complementari al funcionariat, les condicions d'accés a la funció pública, els ascensos i trasllats i, en definitiva,

tot el que respon a l'organització d'una funció pública per a servir a unes administracions autònomes que poden organitzar-se en forma diferent *entre si i a la de l'Estat* sempre que respectin les bases estatutàries, establertes amb caràcter general, per als funcionaris públics.

Hem de constatar finalment, després d'analitzar el que pot considerar-se règim estatutari, que la competència exclusiva estatal tampoc no és sobre la totalitat d'aquest règim, sinó, únicament, sobre les seves bases, de tal manera que les Comunitats Autònomes, respecte a aquesta legislació bàsica, poden, així mateix, assumir competències legislatives i d'execució sobre el règim estatutari dels seus propis funcionaris, i dels ens locals del seu territori.

Reiterem, doncs, que correspon a l'Estat l'establiment de les bases del règim estatutari dels funcionaris públics i *pot correspondre* a les Comunitats Autònomes d'acord amb els seus respectius Estatuts (article 149.3 de la Constitució) l'organització de la funció pública de la seva pròpia administració, així com la dels ens locals del seu territori. Concretament, pel que fa a Catalunya, la facultat de la Comunitat Autònoma per a organitzar la seva administració i, en conseqüència, la seva funció en resulta:

a) De l'article 10.1.1 de l'Estatut, en què s'estableix que en el marc de la legislació *bàsica* de l'Estat correspon a la Generalitat el desenvolupament legislatiu i l'execució del règim jurídic de l'administració de la Generalitat i del règim estatutari de llurs funcionaris. És molt interessant d'assenyalar aquí que, segons l'Estatut de Catalunya, que no cal oblidar que és una llei orgànica aprovada per les Corts Generals, correspon a la Generalitat, fins i tot, *determinar el règim estatutari* del seu funcionariat, d'acord amb el que preveu la Constitució.

b) De l'article 9.8 de l'Estatut, quan s'atribueix a la Generalitat competència exclusiva sobre tot el règim local sens perjudici d'allò que disposa el número 18 de l'apartat I de l'article 149 de la Constitució.

c) De l'article 9.1 de l'Estatut, ja que, si té competència exclusiva per a organitzar les seves institucions d'autogovern, també té, lògicament, la facultat d'adequar la funció pública a l'organització d'aquestes.

Una referència al concepte doctrinal del règim estatutari i al caràcter principal o bàsic de la competència estatal establerta en la Constitució en matèria de funció pública, la fa el Tribunal Constitucional, en sentència del 8 de febrer de 1982 sobre la Llei de Mesures Urgents de la Funció Pública, en considerar que:

«Las razones de esta concreción cuya determinación por lo demás tampoco es necesaria para la decisión del caso que se nos plantea, hay que buscarlas en la necesidad de asegurar la uniformidad en el trato a todos los funcionarios de la Generalidad, pertenezcan o no a cuerpos estatales, sin que tampoco tal concreción pueda ser interpretada como exigencia de que el régimen estatutario de los funcionarios, que es un concepto doctrinal, quede establecido en un solo cuerpo normativo, de manera que resulte contraria a la Constitución toda normación de aspectos determinados.» (Fonament primer).

3. Establerts els principis generals abans examinats i amb l'objecte d'analitzar degudament el text concret dels articles del Títol VI, estimem que aquests es poden classificar d'acord amb els criteris següents:

a) *Article que prescriu una conducta de l'Estat envers els seus funcionaris en el cas d'una transferència de serveis* (article 31).

b) *Articles que prescriuen una conducta de les Comunitats Autònomes envers els funcionaris dels serveis transferits* (articles 32 i 33).

c) *Article que estableix principis quant al desenvolupament de les normes constitucionals sobre la funció pública* (article 34).

d) *Articles que prescriuen una conducta de les Comunitats Autònomes en relació amb els seus propis funcionaris* (articles 35, 36 i 37).

e) *Article que crea el Consell Superior de la Funció Pública* (article 38).

a) Quant a l'article 31, que estableix normes a observar per l'Administració estatal, en el cas de transferència de serveis, difícilment el seu contingut pot considerar-se propi d'una llei d'harmonització. El seu text no es refereix a disposicions normatives de comunitats autònomes, sinó que és un conjunt de normes concretes dirigides a l'Administració estatal, en relació amb els funcionaris que hauran de ser transferits i a la reorganització dels departaments ministerials, d'acord amb les exigències que el procés autonòmic comporta.

b) En examinar els articles 32 i 33 hem de fer una consideració prèvia.

La transferència de funcions i serveis no és més que una conseqüència de l'assumpció d'una competència estatutària (no ens referim a les transferències pre-estatutàries, pel seu caràcter atípic i transitori), competència que implica la facultat d'organitzar el servei i d'organitzar la funció pública adscrita a aquest. La transferència és una operació que comporta el canvi de titularitat d'un servei de l'Estat a l'òrgan autonòmic competent, conjuntament amb els funcionaris que el serveixen. Realitzada aquesta transferència, tant els mitjans materials que aquesta comporta, com els personals, queden sotmesos a la competència autonòmica respecte, únicament, a aquelles reserves que hagués establert la Constitució: bases, legislació bàsica, etc.

L'article 32.1 afirma que «los funcionarios transferidos se integrarán como funcionarios propios de las Comunidades Autónomas de las que dependerán orgánica y funcionalmente.» Aquest principi d'integració orgànica i funcional és coherent amb el concepte de traspàs que abans hem exposat i que és fruit d'una competència sobre el servei transferit amb facultats d'organització, tant dels mitjans materials com dels personals (funcionaris) adscrits a aquest.

Ara bé, al mateix article 32 s'estableixen alguns preceptes que contradiuen, al nostre entendre, el referit principi de dependència.

En aquest sentit creiem d'especial relleu el que disposa el número 2 de l'article 32, quan prescriu: «la provisión de las vacantes que se produzcan en los puestos de trabajo correspondientes a los servicios transferidos o que hayan de transferirse se ajustarán al siguiente procedimiento». Abans de tot, s'ha de posar en relleu la incongruència que comporta l'assimilació dels serveis transferits i els que s'hagin de transferir. En examinar, ara, els apartats a), b) i c) en què es detalla el procediment de provisió de vacants es constata que aquests preceptes atorguen *amb caràcter indefinit* un tractament diferenciat al servei

traspasat dels altres serveis que la Comunitat pugui establir d'acord amb la seva competència estatutària. L'exclusió de la intervenció de la Comunitat en la provisió de vacants, amb la sola excepció de contractar personal interí per a treballs de caràcter polític o d'especial confiança, fa il·lusionar els principis de dependència del personal adscrit a aquests serveis. Aquesta dependència mediatitzada dels funcionaris dels serveis traspasats es confirma en certa manera, pel que disposa el segon paràgraf del número 3 del mateix article 32, quan estableix: «Las Comunidades Autónomas deberán remitir información periódica a los órganos centrales correspondientes de gestión de personal acerca de las incidencias relativas a la relación funcional o de servicios que afecten a dichos funcionarios». Encara que es tracta d'una senzilla informació, es pot suposar, d'acord amb el que ja hem comentat, que existeix una voluntat de continuar mantenint una relació orgànica entre l'Administració estatal i els funcionaris traspasats, no solament en el moment del traspàs del dit servei, sinó en els que s'hagin adscrit amb posterioritat a aquest moment. Així mateix, opinem que aquests preceptes vulneren la competència de la Comunitat Autònoma per a organitzar —respectant les bases del règim estatutari— la funció pública de tots els serveis adscrits a una matèria competencial. Pel seu caràcter no principal i queno es refereix a disposicions normatives de les Comunitats Autònomes, aquest article 32.2 no es pot considerar harmonitzador. Pel fet de no referir-se a les bases del règim estatutari dels funcionaris sinó a disposicions d'execució directa i concreta, tampoc no pot considerar-se com a legislació bàsica de la matèria, en aplicació de l'article 149.1.18 de la Constitució.

Cal examinar també amb detall el que disposa el primer paràgraf del número 3 de l'examinat article 32 del Projecte:

«Las competencias administrativas que afecten a la relación funcional o de servicios de los mencionados funcionarios se ejercerán por las Comunidades Autónomas, sin perjuicio de la gestión unitaria de la MUFACE y de las Clases Pasivas y, en su caso, el régimen general de la Seguridad Social que les sea de aplicación.»

És cert que la Disposició Transitòria Sisena de l'Estatut de Catalunya diu que seran respectats als funcionaris traspassats *tots els drets de qualsevol ordre i naturalesa que els correspongui al moment del traspàs*. En aquest cas, però, es fa referència també als funcionaris que es vagin incorporant amb posterioritat, respecte als quals ja no queda justificada la reserva de drets adquirits. Per altra banda, l'adscripció indefinida a la MUFACE i al règim de classes passives, possiblement no es pot considerar com un dret essencial en el règim estatutari dels funcionaris. Ben al contrari seria que la LOHPA hagués establert l'exigència que la normativa de les Comunitats Autònomes respectés als funcionaris traspassats el nivell mínim de prestacions, tant pel que fa referència a les previstes a la Llei 29/75 del 27 de juny, creadora de la MUFACE, com al règim general de classes passives. Si bé en aquest cas el precepte no es podria considerar propi d'una llei d'harmonització, amb les característiques que hem exposat en fonaments anteriors, potser es podria considerar principi bàsic del règim estatutari dels funcionaris.

Tampoc no creiem propi d'una llei harmonitzadora ni d'un precepte bàsic, l'exigència d'una *gestió unitària* de la MUFACE i de les classes passives. La possibilitat d'una gestió

descentralitzada resulta del que disposa l'article 17.2 b) de l'Estatut de Catalunya ja que la MUFACE i les classes passives s'integren pel que disposen els articles 1 i 2 de la citada Llei 29/75 «en el Régimen especial de la Seguridad Social de los funcionarios civiles del Estado».

Pel que fa al que disposa el número 5 de l'examinat article 32 del Projecte, «en todo caso, las sanciones disciplinarias que impliquen separación del servicio a funcionarios transferidos no podrán adoptarse sin el previo dictamen del Consejo de Estado», cal fer les consideracions següents:

Ni en la Llei Orgànica del Consell d'Estat ni en el Capítol II del Títol III de la Llei de Procediment Administratiu ni en la Llei de la Jurisdicció Contenciosa Administrativa, ni en el text articulat de la Llei de Funcionaris Civils de l'Estat, ni en Reglament de Règim Disciplinari del funcional de l'Estat es troba recollida aquesta actuació dictaminant del Consell. Per altra part, cal constatar que aquesta intervenció només fa referència als funcionaris transferits, sense que s'exigeixi per als altres funcionaris de les Comunitats Autònomes que no procedixin de l'Administració estatal. En aquest sentit, s'estableix una desigualtat entre els funcionaris de la mateixa Comunitat i pot suposar una vulneració dels articles 9.2 i .4 de la Constitució.

Per altra part, cal tenir en compte que el Consell d'Estat, d'acord amb el que disposa l'article 107 CE i l'article primer, u, de la Llei Orgànica 3/1980 del 22 d'abril, és el suprem òrgan consultiu del govern de l'Estat. Ni la Constitució ni l'Estatut de Catalunya preveuen els dictàmens *preceptius* del Consell d'Estat pel que fa a vetllar per l'observança de l'ordenament estatutari. Aquesta modalitat de control de l'ordenat funcionament de les competències autonòmiques va més enllà del previst a l'article 153 de la Constitució.

Així, doncs, en establir el precepte examinat, l'exigència d'un previ dictamen del Consell d'Estat, afecta la relació de dependència entre funcionari transferit i Comunitat Autònoma, interferint la competència de la Comunitat quant a l'exercici de la potestat disciplinària respecte al seu funcionariat. Pel seu contingut, el precepte no es pot considerar harmonitzador. Tampoc no es podria considerar com a precepte bàsic del règim estatutari, en primer lloc pel seu caràcter no general sinó extremament concret (sols s'aplica als funcionaris transferits) i, en segon lloc, per no poder-se enquadrar dins el concepte de règim estatutari tal com l'hem definit.

c) El tercer bloc de preceptes està constituït pel contingut de l'article 34.

El núm. 1 del mateix article fa referència als principis que haurà d'establir la legislació que es dicti sobre el règim estatutari dels funcionaris, en desenvolupament de l'article 149.1.18 de la Constitució. El precepte no és evidentment harmonitzador i sols cal considerar si es tracta d'una disposició que estableixi principis bàsics del règim estatutari dels funcionaris. Creiem que la referència que fa el núm. 1 de l'article va molt més enllà del concepte de bases de règim estatutari, tal com hem definit aquest últim amb anterioritat. Quan fa referència a principis comuns de selecció, carrera i retribucions, considerem que aquests preceptes no són propis del règim estatutari sinó del model o sistema organitzatiu de la funció pública que pot correspondre competencialment, sense acotació, a les Co-

munitats Autònomes, en mèrits dels seus propis Estatuts. En aquest sentit, creiem que aquest precepte pot considerar-se inconstitucional.

El núm. 2 d'aquest article 34 podria semblar que atorga a les Comunitats Autònomes la facultat de crear els seus propis cossos i escales funcionaris, però l'expressió «dejando a salvo en todo caso las previsiones establecidas en el presente título» suposa una evident vulneració de les competències autonòmiques. L'examen dels articles 34, 35 i 37 que farem més endavant posa de manifest que la creació de cossos o escales per part de les Comunitats Autònomes està sotmesa a múltiples limitacions que van molt més enllà de les competències estatals, que, com hem repetit, es concreten al règim estatutari dels funcionaris.

El núm. 3 de l'examinat article 34 prescriu «no podrá reconocerse un derecho preferente para ingreso en los cuerpos o escalas que creen las Comunidades Autónomas mediante la celebración de pruebas restringidas o por cualquier otro procedimiento de acceso, al personal contratado por aquellas con anterioridad a la aprobación de la legislación a que se refiere el apartado 1 del presente artículo». Aquest concepte formulat amb caràcter indiscriminat no té en compte el cas que la contractació s'hagi fet per concurs públic, en el qual cas s'elimina la possible vulneració de l'article 23.2 de la Constitució. En canvi, quan estableix que al personal contractat no se li podrà reconèixer un dret preferent, en formular aquesta prescripció amb caràcter general, vulnera de fet el que disposa l'article 103.3 de la Constitució en establir que l'accés a la funció pública es farà d'acord amb els principis del mèrit i de la capacitat. En aquest cas, els funcionaris contractats en pitjor situació que el personal eventual o interí de les Comunitats Autònomes.

En aquest respecte cal citar de nou la Sentència del Tribunal Constitucional del 8 de febrer de 1982. Aquesta sentència *no declara inconstitucional* la Llei de la Generalitat 4/81 de mesures urgents sobre la funció pública que en la seva disposició addicional primera diu:

«1. La Llei de la Funció Pública de Catalunya ha d'establir els terminis i les formes d'accés del personal esmentat en l'article 1.1 a la condició de funcionari de carrera de la Generalitat, que s'ha de produir, en tot cas, en el marc de l'obligat compliment dels requisits mínims legalment establerts amb aquesta finalitat.

»2. La Llei de la Funció Pública de Catalunya també ha d'establir les formes d'accés a la condició de funcionari de carrera de la Generalitat del personal a què es refereix l'article 3 d'aquesta Llei.»

La dita Sentència considera al seu fonament segon:

«Todos estos preceptos, se afirma en primer lugar, están viciados de incompetencia, por constituir normas básicas que sólo el Estado (art. 149.1.18) puede establecer. La afirmación se apoya, sobre todo, en la consideración de que las Disposiciones Adicionales citadas establecen principios a los que debe ajustarse la futura Ley de la Función Pública de Cataluña pero, sin entrar en la corrección de la técnica utilizada (pues como es obvio, una ley ordinaria no vincula al legislador futuro), es lo cierto que, de una parte, estas Disposiciones Adicionales hacen toda reserva del "cumplimiento de los requisitos mínimos legalmente establecidos con este fin", entre los que se derivan de la legislación básica del Estado, y establecer a su vez,

con el rango que estime adecuado, los principios de su propia especificidad.»

d) El quart bloc d'articles que examinarem a continuació es refereix a aquells que ordenen una actuació a les Comunitats Autònomes en relació amb els seus propis funcionaris, és a dir, als funcionaris que hauran de prestar els seus serveis a l'Administració autonòmica.

Si s'entén que l'article 35 imposa a l'Administració de les Comunitats Autònomes l'obligació de cobrir amb funcionaris procedents dels cossos o escales nacionals definits per llei estatal els llocs corresponents a funcions pròpies d'aquests cossos, queda totalment afectada i desvirtuada la competència que aquestes Comunitats poden assumir per a l'organització de la seva funció pública.

L'article 37 estableix unes limitacions de la potestat de les Comunitats Autònomes per organitzar la seva funció pública. En referir-se el núm. 1 que «la Administración del Estado, a propuesta del Consejo Superior de la Función Pública, podrá establecer programas mínimos y asumir de acuerdo con las Comunidades Autónomas la celebración de cursos de formación y perfeccionamiento», es produeix una intromissió de l'administració estatal en les competències de les Comunitats Autònomes per establir els programes, per regular la selecció del seu funcionariat i, si s'escau, la formació i el perfeccionament. En aquest cas, la intromissió no és ja legislativa sinó de mera execució, podent concretar-se per disposicions del Govern o de qualsevol Departament ministerial.

El núm. 2 de l'article 37 incideix una vegada més en la interpretació excessiva de l'establert a l'article 149.1.18 de la Constitució. La potestat de «fijar límites relativos en la valoración de los métodos parciales y específicos, tanto para el acceso a los cuerpos y escalas a que se refiere el párrafo anterior, como para la resolución de los concursos que se celebren para la provisión de puestos de trabajo», excedeix evidentment del règim estatutari dels funcionaris i disminueix la capacitat de les Comunitats Autònomes per crear i organitzar els seus propis cossos i escales.

CONCLUSIONS

Primera. Tant el Parlament de Catalunya com el Govern de la Generalitat poden i han de sol·licitar-nos, tal com ho han fet, el present dictamen, abans d'interposar el recurs previ d'inconstitucionalitat contra el Projecte de Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autòmic, i som competents per a emetre'l.

Segona. El Parlament de Catalunya i el Govern de la Generalitat estan legitimats per a interposar l'esmentat recurs davant el Tribunal Constitucional.

Tercera. El Projecte de LOHPA en el seu contingut essencial, és a dir, llevat de referències tangencials, no té per objecte matèries reservades per l'article 81.1 de la Constitució a les lleis orgàniques i, per això, és inconstitucional, en tant que es presenta i aprova com a llei de tal tipus.

Quarta. Suposat això, el Projecte és també inconstitucional pel fet que, en presentar-se i aprovar-se la llei com a formalment orgànica, i no com a llei ordinària, es vulnera per un procediment indirecte l'interès legítim i la potestat de les Cam-

bres per a modificar o derogar les lleis ordinàries mitjançant la majoria que els és pròpia (article 79.1 i 2 de la Constitució).

Cinquena. La Llei d'Harmonització ha d'ésser considerada com a llei ordinària i mai com a llei orgànica. Per tal raó, encara que determinats articles del Projecte de la LOHPA poguessin complir els requisits definidors de l'objecte i contingut d'una llei d'harmonització, exigits per l'article 150.3 de la Constitució, i, a més, afectessin matèries que foren objecte de la declaració prèvia de necessitat —llevat dels possibles vicis d'aquesta declaració, examinats en el corresponent fonament—, serien també inconstitucionals.

Sisena. Els preceptes, que manquin d'un o més dels elements —requisits i matèries— al·ludits a la conclusió anterior, serien inconstitucionals per infracció de l'article 150.3 de la Constitució.

Setena. En el supòsit que s'entengués que, malgrat la inclusió en una llei qualificada com d'harmonització de preceptes amb qualitat de «legislació bàsica», que, en virtut de l'article 149.1 de la Constitució correspon a l'Estat el seu establiment, alguns d'ells —que es relacionen en la conclusió següent— no responen a les característiques d'aquest tipus de competència estatal.

Vuitena. Finalment, i amb independència de la inconstitucionalitat que els afecta en virtut del que s'indica a les conclusions 3a i 6a, no són adequats a la Constitució, pels motius extensament raonats als Fonaments Cinquè, Sisè, Setè, Vuitè i Novè d'aquest dictamen, els preceptes següents del Projecte examinat:

- Art. 2 i article 18.2, en tant que fa remissió a l'article 2.
- Art. 4
- Art. 5.1 i 2 i 3
- Art. 7.2
- Art. 9.2, últim incís.
- Art. 11.1, primer i últim incís.
- Art. 19.1
- Art. 20 (incís sobre «control externo de la gestión... financiera...»).
- Art. 21.2
- Art. 22 c)
- Art. 24.2
- Art. 26.3, últim incís.
- Art. 27.2
- Art. 32.2
- Art. 32.3, primer paràgraf.
- Art. 32.5
- Art. 34.1
- Art. 34.2 (incís «dejando a salvo, en todo caso, las previsiones establecidas en el presente Título»).
- Art. 34.3
- Art. 35, primer i segon paràgrafs.
- Art. 37.1 (incís «podrá establecer programas mínimos»).
- Art. 37.2
- Disposició Transitòria.

Aquest és el nostre Dictamen que pronunciem, emetem i signem al lloc i data indicats al començament.

Enric Argullol i Murgadas, Conseller-Secretari del Consell Consultiu de la Generalitat de Catalunya,

CERTIFICO que la present fotocòpia reproduceix fidelment el seu original, que es troba en l'arxiu al meu càrrec.

Barcelona, 30 de juliol de 1982

Enric Argullol i Murgadas

Vist i plau

Francesc Fernández de Villavicencio

El President

g) Altres informacions

SENTÈNCIA DEL TRIBUNAL CONSTITUCIONAL EN EL RECURS D'INCONSTITUCIONALITAT CONTRA LA LLEI DE PATRIMONI DE LA GENERALITAT (Reg. 4630)

El Pleno del Tribunal Constitucional compuesto por Don Manuel García-Pelayo y Alonso, Presidente; Don Jerónimo Arozamena Sierra; Don Angel Latorre Segura; Don Manuel Díez de Velasco Vallejo; Don Francisco Rubio Llorente; Doña Gloria Begué Cantón; Don Luis Díez Picazo; Don Francisco Tomás y Valiente; Don Rafael Gómez-Ferrer Morant; Don Angel Escudero del Corral; Don Plácido Fernández Viagas y Don Antonio Truyol Serra, Magistrados, ha pronunciado

EN NOMBRE DEL REY

la siguiente

SENTENCIA

en el recurso de inconstitucionalidad número 74/82 promovido por el Abogado del Estado en representación del Presidente del Gobierno en relación con los artículos 7 n° 3; 9 n° 3; 11 en su integridad y 21 n° 2 en su último inciso exclusivamente, de la Ley 11 de 1981, de 7 de diciembre, del Parlamento Catalán que regula el Patrimonio de la Generalidad de Cataluña. Han comparecido el Consejo Ejecutivo de la Generalidad de Cataluña, representado por el Abogado Don Manuel Maria Vicens i Matas y el Parlamento de dicha Comunidad Autónoma representado por su Presidente, y ha sido ponente el Magistrado Don Francisco Rubio Llorente, quien expresa el parecer del Tribunal.

I. ANTECEDENTES

PRIMERO: Por escrito presentado el día 9 de marzo de 1982, el Abogado del Estado, en representación del Gobierno de la Nación, interpuso recurso de inconstitucionalidad contra determinados preceptos de la Ley de Cataluña 11/1981, de 7 de diciembre, de Patrimonio de la Generalidad de Cataluña (publicada en el «Diario Oficial» de esta Comunidad Autónoma, núm. 184, de 11 de diciembre de 1981), y, en concreto,

los siguientes: artículos 7, número 3; 9, número 3; 11, en su integridad y 21, número 2 exclusivamente en su último inciso que dice «y a los Estados extranjeros para actividades culturales de acuerdo con los tratados o convenios firmados por España.»

En dicha demanda se solicitaba su admisión a trámite, y que teniendo por formalizado el recurso, en su día se dictase sentencia por la que se declaren inconstitucionales y nulos los preceptos mencionados, junto con aquellos otros de la misma Ley a los que el Tribunal considerara que debe extenderse la nulidad por conexión o consecuencia. Igualmente, se solicitaba por medio de otrosí, en virtud de la invocación expresa efectuada del art. 161.2 de la Constitución, la suspensión de la vigencia y aplicación de los artículos impugnados.

SEGUNDO: La Sección Tercera del Pleno de este Tribunal, por Providencia de 11 de marzo de 1982, acordó admitir a trámite el recurso, dar traslado de la demanda al Congreso de los Diputados y al Senado, así como al Parlamento y al Consejo Ejecutivo de la Generalidad de Cataluña, por conducto de sus respectivos Presidentes, a fin de que en el plazo de quince días pudieran personarse en el procedimiento y formular las alegaciones que estimaran oportunas. Igualmente se dispuso la suspensión de la vigencia y aplicación de los preceptos impugnados de la Ley 11/1981, de la Generalidad de Cataluña, desde la formalización del recurso, y la publicación en el «Boletín Oficial del Estado» y en el «Diario Oficial de la Generalidad de Cataluña» de la interposición del recurso y la suspensión indicada.

TERCERO: Acusaron recibo el Congreso y el Senado, y el Letrado Don Manuel María Vicens i Matas presentó escrito el 20 de marzo pasado solicitando se le tuviera por comparecido y parte en representación del Consejo Ejecutivo y se le concediera prórroga del plazo para formular alegaciones. Concedida ésta, por Providencia de 24 de marzo siguiente, se evacuaron las alegaciones por el Presidente del Parlamento de Cataluña y por el citado Consejo Ejecutivo en virtud de sendos escritos presentados con fechas de 5 y 6 de abril último interesando ambos la desestimación del recurso y la declaración de constitucionalidad y plena validez de los preceptos impugnados.

Por su parte, el Abogado del Estado, a la vista de la documentación remitida por el Parlamento de Cataluña, relativa al proyecto, debate parlamentario y aprobación de la Ley 11/1981, formuló escrito de alegaciones con fecha 20 de abril, en el que tras señalar que en dichos antecedentes se encuentran escasos datos de interés respecto de los preceptos impugnados y que no parece haber existido en el Legislativo catalán una clara conciencia de que, con arreglo al art. 17.e) de la Ley Orgánica de Financiación de las Comunidades Autónomas, la Ley catalana debía dictarse «en el marco de la legislación básica del Estado», se reiteran en todos sus términos las consideraciones hechas y las pretensiones deducidas en la demanda.

CUARTO: Los motivos y alegaciones de la pretensión actora incorporados al escrito de interposición del Abogado del Estado y los que sirven de fundamento a la oposición con-

tenida en los escritos del Parlamento y del Consejo Ejecutivo de la Generalidad de Cataluña pueden sintetizarse en los puntos siguientes:

1. Sobre el parámetro con el que debe medirse la constitucionalidad de los preceptos impugnados.

Según la Abogacía del Estado, del art. 17.e) de la Ley Orgánica 8/1980, de 22 de septiembre, de Financiación de las Comunidades Autónomas (en adelante LOFCA) resulta que el Estado dispone de una competencia de establecimiento de «bases» en la materia de régimen jurídico del Patrimonio de las Comunidades Autónomas, bases que, según la doctrina de este Tribunal establecida en las Sentencias de 28 de enero de 1982 (Asuntos 63 y 191/81, acumulados) y 28 de julio de 1981 (Asunto 40/1981) y especialmente en la segunda, habrán de inducirse de la vigente legislación —preconstitucional— del Patrimonio del Estado.

El citado art. 17.e) de la LOFCA —Ley de aplicación «a todas las Comunidades Autónomas», como reza su disposición final y respecto a Cataluña reconoce la disposición adicional 7ª de su Estatuto de Autonomía— puede y debe ser utilizado como «elemento paramétrico» en el presente proceso con el art. 28.1 de la Ley Orgánica del Tribunal Constitucional (en adelante LO.T.C.), pues la LOFCA en general y su art. 17.e) en particular reúnen todos los caracteres que el art. 28.1 de la LO.T.C. exige para su adopción como elemento de complementación del parámetro constitucional. En efecto, según el art. 157.3 de la Constitución, la función más importante de la LOFCA consiste en que en ella «podrá regularse el ejercicio de las competencias financieras» —entre las cuales están las relativas a los rendimientos patrimoniales (núm. 1.d) del mismo precepto)—, expresión esta casi idéntica a la del citado art. 28.1 de la LO.T.C.

El representante del Gobierno de la Nación trata de demostrar a continuación que el art. 17.e) de la LOFCA se ha dictado «dentro del marco constitucional» y a tal respecto se apoya en lo establecido en los artículos 157.3, 132.2 y 149.1.6ª, 8ª, 14ª y 18ª de la Constitución, en la medida en que, en su opinión: a) la mención de los rendimientos patrimoniales, en el art. 157.1 de la Carta fundamental, incluye dentro del ámbito material de la LOFCA la regulación del ejercicio de las competencias patrimoniales, en tanto que subespecie de las financieras; b) el Patrimonio del Estado, cuya administración, defensa y conservación deben regularse por Ley, y el de las Comunidades Autónomas no son dos esferas estancas, sino profundamente enlazadas, ya que un componente esencial del patrimonio de las últimas deriva de las «transferencias» de medios materiales afectos a servicios «traspasados» a las mismas, relación entre ambas esferas patrimoniales que está reconocida en los Estatutos de Autonomía y, en concreto, en el art. 43.1.2 del de Cataluña; y c) el contenido complejo de la Ley del Patrimonio del Estado permite asentar la competencia estatal del art. 17.e) de la LOFCA en diversos apartados del art. 149.1 de la Constitución, como los 6 y 8 (dado el inequívoco carácter civil o procesal de preceptos como los artículos 21 y 22 de la Ley de Patrimonio del Estado, que no pueden incluirse en la conservación, modificación y desarrollo de los Derechos civiles, forales y especiales), 14 (dada la tradicional inclusión del «Pa-

trrimonio» en la «Hacienda» en nuestra Patria, no cabe discutir que la articulación del enlace entre Patrimonio del Estado y de las Comunidades Autónomas podría ser efectuada por el Estado sobre el mero fundamento de su competencia sobre «Hacienda general») y 18 (en cuanto en la Ley del Patrimonio del Estado se alojan normas básicas del régimen jurídico de las Administraciones Públicas y sobre concesiones administrativas).

Frente a estas alegaciones iniciales de la Abogacía del Estado, la representación del Parlamento de Cataluña sostiene lo siguiente:

A) Lo que dice el art. 28.1 de la LO.T.C. es que para apreciar la conformidad o disconformidad con la Constitución de una Ley de una Comunidad Autónoma podrán considerarse otras leyes, pero únicamente a los efectos de ayudar a juzgar la cuestión de fondo, con lo que hay que demostrar que la Ley de la Generalidad 11/1981 vulnera la Constitución, no otra Ley, aunque sea orgánica. La LOFCA o cualquier otra ley es un parámetro, ni más ni menos, pero en definitiva la conformidad o disconformidad de la Ley impugnada debe serlo en relación a la Constitución, no a la LOFCA.

B) El régimen jurídico del patrimonio es algo muy distinto de los rendimientos del patrimonio, régimen jurídico al que no se alude para nada en el número 1 del art. 157 de la Constitución, por lo que la referencia del número 3 del mismo precepto a las competencias financieras únicamente concierne al rendimiento del patrimonio, no al régimen jurídico de éste. Por lo tanto, la adquisición, conservación, administración, defensa y, en especial, la afectación y la desafectación del patrimonio no puede ser objeto de una ley orgánica basada en el número 3 del art. 157 de la Carta fundamental, porque lo único que autoriza este apartado a regular por tal tipo de ley respecto del patrimonio es su rendimiento, en modo alguno su régimen jurídico.

C) Existe un argumento crucial y es que el art. 17.e) de la LOFCA no es de aplicación a la Generalidad de Cataluña. En efecto, el art. 43.2 del Estatuto catalán establece textualmente que «el patrimonio de la Generalidad, su administración, defensa y conservación serán regulados por una Ley de Cataluña», sin más, es decir, no en el marco de la legislación básica del Estado. De ello resulta que existe una contradicción palpable y evidente entre el art. 43.2 del Estatuto y el 17.e) de la LOFCA, contradicción que debe resolverse a favor del primer precepto, ya que, si no, se produciría una modificación del Estatuto al margen de lo dispuesto en el art. 147.3 de la Constitución y del procedimiento establecido en los artículos 56 y 57 del Estatuto de Cataluña.

Que el problema no fue desconocido por el legislador al redactar la LOFCA lo prueba su disposición final, según la cual «las normas de esta Ley serán aplicables a todas las Comunidades Autónomas, debiendo interpretarse armónicamente con las normas contenidas en los respectivos Estatutos». Dado que el legislador conocía perfectamente la existencia de Estatutos en vigor como el del País Vasco y el de Cataluña, para evitar la posible inconstitucionalidad de algún precepto de la LOFCA introdujo la disposición final transcrita.

Ante la dificultad de armonizar las discrepancias entre el art. 17.e) de la LOFCA y el art. 43.2 del Estatuto de Cataluña, la

única solución posible es que el primero no se aplica a Cataluña.

D) Contra lo que sostiene el Abogado del Estado, el del Consejo Ejecutivo afirma que el Patrimonio del Estado y el de las Comunidades Autónomas son esferas estancas, tanto como puedan serlo los patrimonios de dos personas jurídicas distintas y el hecho de que una persona jurídica transmita un bien a otra supone que este bien sale del patrimonio de la primera y entre en el de la segunda, lo que no presupone en absoluto ningún tipo de interrelación que pueda afectar a la unidad e independencia de cada uno de los dos patrimonios. Tesis esta confirmada por el art. 43.1.2 del Estatuto de Cataluña cuando dice que el patrimonio de la Generalidad está integrado por «los bienes afectos a servicios traspasados» a dicha Comunidad Autónoma, sin añadir ninguna otra limitación.

Por su parte, y abundando en razones análogas, la representación del Consejo Ejecutivo de la Generalidad se opone igualmente a la tesis expuesta de la Abogacía del Estado por los motivos siguientes:

a) La «Hacienda General» a que se refiere el artículo 149.1.14 de la Constitución es un concepto ligado al nuevo sistema de distribución del Poder en el que existen unas necesidades «generales» —del Estado— y comunes a todo el territorio nacional, que habrá que cubrir a través de una Hacienda también «general» y unos presupuestos asimismo «generales», en contraposición a los presupuestos de las Comunidades Autónomas y Entes Locales que, como sus Haciendas, carecen del carácter «general» predicable únicamente de la Hacienda y Presupuestos del Estado.

B) Una visión del problema en el más estricto respeto a los postulados de la Constitución lleva a la convicción de que el art. 17.e) de la LOFCA, tratándose de la regulación del Patrimonio de la Generalidad de Cataluña, no puede servir de fundamento para un juicio de constitucionalidad sobre la Ley 11/1981.

C) El art. 17.e) de la LOFCA, interpretado de conformidad con la Constitución, sólo puede mantenerse dentro de los límites constitucionales si se entiende que sus previsiones no afectan a las competencias exclusivas que para regular su patrimonio tengan conferidas por sus respectivos Estatutos aquellas Comunidades Autónomas —como la catalana— que hayan accedido a la autonomía por la vía del art. 151.2 de la Constitución, con anterioridad a la promulgación de la LOFCA. En otro caso, la limitación de aquellas competencias exclusivas que supone el sometimiento de sus productos normativos a la legislación básica del Estado, según preceptúa el repetido art. 17.e) de la LOFCA, implicaría una alteración o reforma del contenido estatutario, sin el preceptivo sometimiento a los condicionantes que impone la misma Constitución en su art. 152.2.

D) El art. 17.e) de la LOFCA trata de una materia que, de conformidad con el art. 157.3 de la Constitución, no es de aquellas que deban regularse por Ley Orgánica, dado que los rendimientos procedentes del patrimonio a que se refiere el art. 157.1.d) de la propia Carta fundamental nada tienen que ver con el «régimen jurídico» de dicho patrimonio, ni directamente ni por «conexión».

E) El propio art. 17 de la LOFCA dispone que en la regulación de las distintas materias al que el mismo se refiere, las

Comunidades Autónomas habrán de llevarla a término «de acuerdo con sus Estatutos», previsión general que habrá de prevalecer frente a la singular del apartado e) del mismo precepto cuando, como acontece en el caso de la Comunidad Autónoma catalana, su régimen especial sea diferente y no susceptible de ser alterado sino por el procedimiento del art. 152.2 de la Constitución y concordantes del Estatuto.

F) De la redacción de la Disposición Final de la misma LOFCA se llega a la convicción de que sus redactores tuvieron muy en cuenta que sus preceptos en ningún caso podían modificar, derogar o alterar los regímenes competenciales de las Comunidades Autónomas ya existentes y constituidas precisamente al amparo de la Disposición Transitoria segunda de la Constitución, ya que en otro caso dicha precisión interpretativa carecería de toda razón de ser.

A juicio de la representación del Consejo Ejecutivo de la Generalidad, las consideraciones precedentes dejan sin fundamento constitucional la pretensión de la parte promotora de este recurso de que este alto Tribunal declare la inconstitucionalidad de determinados preceptos de la Ley 11/1981 por no ajustarse a las bases de la legislación del Estado. No obstante y «ad cautelam» en los apartados siguientes tratará de demostrar que la Ley impugnada tampoco se opone a las bases indiscutibles de la legislación estatal sobre el patrimonio.

2. Sobre la regulación por la Ley impugnada del régimen jurídico de los bienes transferidos por el Estado a la Generalidad de Cataluña.

Los artículos 7.3 y 9.3 de la Ley 11/1981 establecen respectivamente lo siguiente:

— «La desafectación de los bienes transferidos del Estado a la Generalidad se debe hacer de acuerdo con lo establecido por las Leyes».

— «La mutación de destino de los bienes transferidos por el Estado debe realizarse por el Departament d'Economia i Finances».

El Abogado del Estado reputa inconstitucionales los dos preceptos transcritos con base en la siguiente argumentación:

A) Aunque aparentemente, considerado de manera aislada, el art. 7.3 no tendría ningún problema de constitucionalidad, dado que contiene un simple «enunciado de reenvío», debe notarse que el sentido de un precepto no resulta sólo de él sino de su conexión sistemática con los demás preceptos de la misma norma y de otras con las que esté enlazado. Así, relacionando dicho artículo con otros de la Ley recurrida (y notablemente con los artículos 3, 4, 7 —apartados 1 y 2—, 10, 17 y 19) se llega a un resultado inconstitucional.

Dada la actual inexistencia en la legislación patrimonial del Estado de una norma expresa —cuyo carácter «básico» sería patente— que regule la desafectación de los bienes «transferidos» a las Comunidades Autónomas, el reenvío «a las Leyes» del citado art. 7.3 sólo puede tener, por el momento, el sentido de que tal desafectación corresponde a la Generalidad, con lo que ésta convertirá en bienes patrimoniales de su propiedad bienes de dominio público que le habían sido transferidos por el Estado.

B) En la ordenación actualmente vigente persiste el mismo principio de «conexión entre transferencia y afectación» que

se deducía del Estatuto de Cataluña de 1932 (art. 17.5) y del Decreto de 21 de noviembre de 1932 (arts. 14 y 15), con una diferencia solamente respecto a la época de la 2ª República: que las «transferencias» de bienes actuales se producen en un marco —la Ley del Patrimonio del Estado— que carecía entonces de parangón.

C) Existe una institución de la Ley del Patrimonio del Estado, las cesiones gratuitas de bienes, que parecía en principio adaptarse perfectamente a las «transferencias» de bienes, ya que tal instituto permite conciliar y resolver casi todas las dificultades que tales transferencias podrían plantear.

Dado que elemento esencial de la transferencia era la conexión de un bien con un servicio al que estaba afecto y que la cesión, institucionalmente, permitía que tal conexión jugara en primer plano, no puede extrañar que se haya recurrido a ella, de forma expresa, como institución a través de la cual se han encauzado las transferencias de bienes a Entes preautonómicos, incluida la Generalidad en su etapa preautonómica.

D) Constituida la Comunidad Autónoma de Cataluña, la única indicación precisa sobre el régimen jurídico de los bienes transferidos que se deduce del Estatuto es la de «conexión entre transferencia y afectación del bien»: los bienes que representan medios materiales de servicios traspassados a la Generalidad se incluyen en el Patrimonio (*latu sensu*) de dicha Comunidad Autónoma por estar afectados a esos servicios (art. 43.1.2 del Estatuto). Asimismo y por lo que respecta a la Disposición transitoria sexta, 6 del Estatuto, nada hay en su tenor que permite inferir que la entrada en vigor de éste ha supuesto una novación del título por el que fueron transferidos los bienes a la Generalidad preautonómica.

Conclusión de todo ello es que el Estatuto de Autonomía catalán no proporciona la más mínima cobertura a lo que prescribe la Ley recurrida en punto a mutaciones de destino de bienes transferidos y al resultado de incorporar al Patrimonio (*sensu stricto*) de la Generalidad los bienes transferidos por el Estado una vez desafectados por aquélla.

E) Tampoco se extrae una indicación precisa del art. 7.C del Real Decreto 1676/1980, de 31 de julio, por el que se aprueban las normas de traspaso de servicios del Estado a la Generalidad de Cataluña y funcionamiento de la Comisión Mixta, ni de ninguno de los abundantes Reales Decretos de transferencia post-estatutarios fuera de la ya repetida idea de la conexión entre transferencia del bien y «adscripción» o afectación al servicio. Ello es del todo congruente con el art. 43.1.2 y Disposición transitoria sexta, 6 del Estatuto y con el art. 10 de la Ley 11/1981, que no se ha impugnado.

La solución definitiva de tales problemas sólo puede provenir de una consideración «ex complexu», abordando el asunto desde la amplia perspectiva de las bases del régimen jurídico del Patrimonio que corresponde establecer al Estado y que actualmente hay que inducir de la vigente legislación patrimonial del Estado, una vez demostrado que los artículos 7.3 y 9.3 de la Ley 11/1981 carecen de toda cobertura precisa en el Estatuto de Autonomía y en las normas sobre transferencias del Estado a la Comunidad Autónoma.

F) Para la Abogacía del Estado la justificación de la inconstitucionalidad de los preceptos mencionados de la Ley recurrida estriba en los siguientes razonamientos:

a) La Generalidad es radicalmente incompetente para es-

tablecer las normas básicas del régimen jurídico patrimonial, conforme al art. 17.e) de la LOFCA, y ese carácter tienen los artículos 7.3 y 9.3 de la Ley 11/1981. Esto significa que la Comunidad Autónoma debe mantener la afectación del bien transferido, sin que pueda unilateralmente variarla ni suprimirla, pues tales actos tienen carácter dispositivo o de «riguroso dominio»: tanto la mutación de destino como la desafectación de bienes demaniales.

Es el Estado, por tratarse de aspectos «básicos», el que debe decidir cómo y quién ha de realizar la mutación o desafectación de bienes «transferidos» y cuál es el destino definitivo de tales bienes tras su desafectación (reincorporación al Patrimonio del Estado y/o incorporación al de la Comunidad Autónoma).

b) Del Derecho vigente cabe inferir un principio de carácter básico —vulnerado por los artículos 7.3 y 9.3 de la Ley impugnada— en cuya virtud la desaparición o incluso la modificación de la afectación o fin al que se vincula una transferencia, traspaso, cesión o adquisición de un bien a otro Ente distinto del originario titular trae consigo la reintegración del bien al conjunto patrimonial del que originariamente salió, sin que quepa reconocer al transmisario, cesionario o beneficiario competencia para proceder unilateralmente a modificaciones de destinación del bien.

Dicho principio básico resulta reconocido implícitamente y es la justificación institucional última de los siguientes regímenes y normas: 1) el régimen de las cesiones gratuitas de las sección 5ª, capítulo I, título II de la Ley del Patrimonio del Estado; 2) el régimen de adscripción de bienes a Organismos Autónomos (sección 6ª, capítulo I, título II de dicha Ley y art. 10 de la Ley de Entidades Estatales Autónomas); 3) el régimen de la incorporación al Patrimonio del Estado de los bienes propiedad de Organismos Autónomos y no necesarios para el cumplimiento de sus fines (art. 84 de la Ley del Patrimonio del Estado); 4) el régimen de la transferencia de bienes a los Entes preautonómicos, incluida la Generalidad preautonómica.

La propia Ley recurrida contiene dos manifestaciones del principio señalado en sus artículos 22 (reversión a la Generalidad de bienes adscritos a servicios traspasados a Corporaciones Locales cuando no sean necesarios para la prestación del servicio y por reasunción del servicio) y 23 (bienes propiedad de Organismos Autónomos de la Generalidad), lo que prueba que el legislador catalán se consideró vinculado por dicho principio, aunque no sacó las debidas consecuencias al dictar los artículos 7.3 y 9.3.

c) De generalizar la «solución» que respecto a los bienes transferidos se origina en los artículos 7.3 y 9.3 de la Ley recurrida —en conexión con otros preceptos de la propia Ley— el Patrimonio del Estado puede virtualmente desaparecer o experimentar una drástica reducción en muy poco tiempo, lo que, obviamente, contradice los principios de «conservación» y «defensa» del mismo que dimanarían del art. 132.3 de la Constitución.

d) La facultad de desafectar y disponer de los bienes transferidos que a favor de la Generalidad resulta del art. 7.3 y concordantes de la Ley recurrida constituye una forma de financiación adicional de las Comunidades Autónomas a expensa del Estado no tipificada ni en la Constitución, ni en la LOFCA, ni

en los Estatutos y, además, de consecuencias totalmente erráticas, desiguales y arbitrarias ya que dependería de la política de desafectación relacionada con el volumen de bienes transferidos, en forma que se lesionaría el principio de solidaridad, con lo que resultarían vulnerados los artículos 2, 138 y 158 de la Carta fundamental, los artículos 2.a) y c) y 5.1 de la LOFCA y la Disposición transitoria 3ª.1 del Estatuto de Cataluña.

G) El art. 7.3 de la Ley impugnada es el punto originario o condición necesaria del posterior encadenamiento de preceptos que permite llegar al resultado inconstitucional de que los bienes transferidos se incorporan, tras su desafectación, al Patrimonio *sensu stricto* de la Generalidad.

El respeto de la doctrina contenida en el fundamento 4 de la Sentencia de este Tribunal de 8 de abril de 1981 (Asunto número 192/80) le ha llevado al Abogado del Estado, según sus propias palabras, a limitar el recurso al precepto mencionado sin extenderlo a sus concordantes, aunque «ad cautelam» y para el caso de que el Tribunal lo creyera procedente, solicita la extensión de la anulación a los preceptos concordantes con el art. 7.3 citado.

Frente a la tesis expuesta de la representación del Gobierno de la Nación, la del Parlamento de Cataluña sostiene, en síntesis, lo siguiente:

A) Entre el Estatuto de Autonomía de Cataluña de 1932 y el de 1979 hay diferencias esenciales en muchos temas, entre ellos el del patrimonio y por tanto no puede invocarse ahora una ley no vigente y distinta de la actual.

B) A partir de la entrada en vigor del Estatuto de 1979 el fundamento jurídico de la adquisición de bienes transferidos por el Estado no está en la Sección 5ª, capítulo I, título II de la Ley de Patrimonio del Estado, sino en el art. 43.1.2 de dicho Estatuto y, a mayor abundamiento, a partir de la entrada en vigor de la Ley de la Generalidad 11/1981, en el art. 10 de la misma, que no ha sido impugnado, así como en el Real Decreto 1666/1980.

La transferencia de un bien afecto a un servicio transferido no es ni mucho menos una cesión gratuita, ya que a la Comunidad Autónoma receptora se le transfiere la obligación de prestar el servicio, lo cual es una carga.

Por otro lado, las normas relativas a los Organismos Autónomos del Estado son totalmente inaplicables al caso, ya que evidentemente la Generalidad de Cataluña no es un Organismo Autónomo del Estado y sus relaciones con el Estado no tienen absolutamente nada que ver con las que aquél mantiene con sus Organismos Autónomos.

En cuanto a los artículos 22 y 23 de la Ley 11/1981, es de notar que ni se mantiene por el primero el principio de reversión, ya que ésta «podrá» preverse por la correspondiente Ley, ni la regulación del segundo, relativa a las relaciones Generalidad-organismos autónomos dependientes de la misma, son extrapolables a la relación Estado-Comunidad Autónoma.

C) Del párrafo 2º del art. 7.C del Real Decreto 1666/80 —única norma adecuada para inferir las bases en materia de transferencia de bienes— se deduce que cuando se transfiere un servicio la Generalidad adquiere los derechos y los bienes y las obligaciones en las mismas condiciones jurídicas que las

tenía el Estado y, por tanto, puede hacer con ellos exactamente lo mismo que podía hacer el Estado.

D) Discutir cuál de los dos patrimonios, el del Estado o el de las Comunidades Autónomas —ambos previstos expresamente por la Constitución— tiene preeminencia sobre el otro, es totalmente fútil, ya que la regulación del patrimonio de la Generalidad no atenta en absoluto contra la defensa y conservación del patrimonio del Estado y, por tanto, no viola el art. 132.3 de la Carta fundamental.

E) Que los artículos 7.3 y 9.3 de la Ley impugnada atentan contra el patrimonio del Estado por suponer su desaparición una drástica reducción en muy poco tiempo es un argumento totalmente peregrino, ya que a partir de la transferencia del bien, al cesar toda vinculación entre el Estado y el bien transferido, el camino que pueda seguir en el futuro ese bien no es de incumbencia del Estado, salvo en el supuesto de una reabsorción de competencias por parte del Estado y devolución al mismo de los servicios transferidos con sus obligaciones y derechos (incluidos los bienes afectados).

Por otro lado, como los bienes transferidos están afectos a un servicio público, según el art. 1 de la Ley de Patrimonio del Estado no forman parte del patrimonio estatal y por consiguiente no reza con ellos el art. 132.3 de la Constitución, que, por lo tanto, no puede considerarse violado.

F) Tampoco se vulnera el principio de solidaridad ni se produce un enriquecimiento injusto sino todo lo contrario, pues pretender la reversión al Estado en caso de desafectación sería propiciar un enriquecimiento injusto para el Estado y un empobrecimiento también injusto para la Comunidad Autónoma, que se ve desposeída de parte del conjunto de traspasos efectuados cuando tuvo lugar la transferencia de servicios y precisamente por solidaridad en todas las Comunidades Autónomas se sigue este principio.

Por su parte, la representación del Consejo Ejecutivo de la Generalidad aduce las siguientes razones a favor de la constitucionalidad de los artículos 7.3 y 9.3 de la Ley impugnada:

A) Del art. 147.2 de la Constitución, Disposición Transitoria Sexta del Estatuto de Cataluña y art. 7.C del Real Decreto 1666/1980 se desprende:

a) Que la transferencia de los bienes adscritos a los servicios traspasados no es un acto gracioso del Estado, sino el cumplimiento estricto de una obligación constitucional, por lo que dicha transferencia nada tiene que ver con la cesión gratuita y voluntaria de bienes del Patrimonio del Estado; en consecuencia, no son de aplicación los condicionamientos y restricciones de los artículos 78 y 79 de la Ley de Patrimonio del Estado.

b) La adscripción de los bienes a un determinado servicio estatal no es una de las condiciones jurídicas que afectan a la titularidad que obtiene la Generalidad sobre ellos, ya que precisamente la transferencia supone la transformación del servicio del Estado en servicio de la Generalidad, sobre el cual ésta adquiere, desde el mismo momento, iguales derechos que los que corresponderían al Estado y, entre ellos, para continuar teniendo adscritos al servicio los bienes transferidos o para modificar su destino o desafectarlos del dominio público, según crea más oportuno para la mejor prestación del servicio.

c) Los bienes y derechos transferidos por el Estado a la Generalidad, en cumplimiento de las disposiciones citadas, dejan de integrar el Patrimonio del Estado para pasar a formar

parte del Patrimonio de la Generalidad, que tiene sustantividad propia y total independencia de aquél, tal como se deduce del art. 43.1 del Estatuto de Cataluña, precepto que no condiciona en forma alguna la integración de aquellos bienes en el Patrimonio de la Generalidad.

d) La transferencia sustrae los bienes transferidos a la normativa estatal para sujetarlos a la del ente autonómico.

El paralelismo entre el art. 43.2 del Estatuto de Autonomía de Cataluña y el art. 132.3 de la Constitución acredita dos cosas: que son idénticas las facultades que el ordenamiento jurídico confiere al Estado para regular su propio patrimonio y a la Generalidad para normar el suyo, y que se trata de dos masas patrimoniales independientes, cada una destinada a la realización de los fines o a la prestación de los servicios públicos consiguientes al ejercicio de las respectivas competencias.

e) Bajo ningún concepto puede alegarse que la posibilidad de mudar la adscripción o desafectar algunos de los bienes integrantes del Patrimonio de la Generalidad vaya a suponer la obtención por ésta de unos recursos no incluidos en su Hacienda, según establece el art. 44 del Estatuto y, más en general, los arts. 157.1 de la Constitución y 4 de la LOFCA.

B) El hecho de que tanto en el Estatuto de Cataluña de 1932 y legislación complementaria como en la normativa reguladora de la transferencia de bienes a los entes preautonómicos se especificara un derecho de reversión a favor del Estado y que ahora nada se diga sobre el particular es razón más que suficiente para afirmar la inexistencia de tal derecho.

C) Ninguna disposición limita la administración, organización y disposición de los bienes adscritos a los servicios traspasados, una vez integrados en el único patrimonio autonómico, ya que estas facultades se orientan en el mismo fundamento de la autonomía, que conlleva una cuota de poder garantizada constitucionalmente para organizar los servicios propios y adscribirles los bienes que se estimen necesarios.

D) El contenido del art. 7.3 de la Ley 11/1981 no puede ser tachado de inconstitucional porque en la generalidad de la fórmula «de acuerdo con lo establecido en las Leyes» se incluye a la Constitución y a las leyes de desarrollo de ésta, con lo que no tiene ningún sentido afirmar que pueda referirse exclusivamente a las leyes dictadas o que pueda dictar la Generalidad.

Tampoco contradice el ordenamiento jurídico constitucional el art. 9.3 de la Ley impugnada, ya que no hace más que atribuir a un órgano determinado de la Administración de la Generalidad la facultad de cambiar de destino de los bienes transferidos por el Estado, en aplicación de la potestad atribuida a aquélla con carácter general, para la organización interna de sus órganos y servicios.

E) Si fuesen ciertos los razonamientos de la demanda la declaración de inconstitucionalidad de los artículos 7.3 y 9.3 de la Ley recurrida nada resolvería, ya que la totalidad de dicha Ley está redactada partiendo de la existencia de un patrimonio propio de la Generalidad (art. 43.1 del Estatuto); de su total independencia del Patrimonio del Estado (art. 43.2 del mismo y demás disposiciones concordantes); y de la integración indeferenciada de los bienes transferidos por el Estado con los restantes bienes pertenecientes a la Generalidad (art. 43.1 del Estatuto).

3. Sobre la atribución a la Generalidad de la titularidad de los bienes inmuebles vacantes en el territorio de Cataluña.

Según el Abogado del Estado, el art. 11 de la Ley impugnada guarda total analogía con el art. 22 de la Ley de Patrimonio del Estado. Tras señalar cual es, en la práctica, la «atribución de mostrencos», el representante del Gobierno de la Nación señala que el art. 11 de la Ley 11/1981 implica la atribución (vía oblicua) a la Generalidad de los inmuebles mostrencos en el territorio de dicha Comunidad Autónoma en perjuicio del Patrimonio del Estado, lo cual entraña, en su opinión, una clara inconstitucionalidad porque:

a) Vulnera un principio básico de la legislación patrimonial —si el Estado retiene la «atribución de mostrencos» o no—, que corresponde establecer al Estado de conformidad con el art. 17.e) de la LOFCA en relación con los artículos 149.1.14, 132.3 y 157.3 de la Constitución. Por tanto, y hoy por hoy, los artículos 21 y 22 de la Ley de Patrimonio del Estado son básicos y no pueden, sin incompetencia, ser desconocidos o vulnerados por la legislación catalana.

b) Vulnera directamente el art. 132.3 de la Constitución por cuanto la privación al Patrimonio del Estado de la «atribución de mostrencos» lo lesiona institucionalmente, en particular en cuanto a su defensa.

c) Por último y alternativamente a lo argumentado en los dos anteriores apartados, el art. 11 de la Ley impugnada tiene una evidente trascendencia civil y procesal general, pues no puede considerarse que la disciplina de la reivindicación de bienes mostrencos sea subsumible en la «conservación, modificación o desarrollo del Derecho Civil catalán» ni especialidad procesal derivada de peculiaridades del Derecho sustantivo catalán (arts. 149.1.6ª y 8ª de la Constitución y 9.2 y 3 del Estatuto de Cataluña), por lo que la disciplina de esta materia corresponde al Estado cualquiera que sea el cuerpo legal en que se lleve a cabo.

La representación del Parlamento de Cataluña, por su parte, comienza señalando que la voluntad del legislador catalán al redactar el art. 11 de la Ley 11/1981 no era la que presupone el Abogado del Estado, ya que aquel precepto no se refiere a lo mismo que el art. 22 de la Ley de Patrimonio del Estado y es muy distinto afirmar que corresponden al Estado determinados bienes que decir que la Generalidad podrá reivindicar de acuerdo con las leyes determinados bienes.

La Ley 11/1981 no afirma ni niega el derecho de la Generalidad sobre los bienes mostrencos. En ningún artículo de dicha Ley se dice que la Generalidad tenga derecho alguno sobre los inmuebles vacantes y sin dueño conocido; no se pronuncia sobre este tema. El art. 11 de la Ley impugnada es sólo una norma procedimental, que no contiene ninguna declaración de derechos.

Sin necesidad de discutir si los artículos 21 y 22 de la Ley de Patrimonio del Estado son o no básicos —continúa diciendo la representación—, es fácil deducir de lo anterior que el precepto en cuestión no vulnera ningún artículo de la Constitución ni de ninguna otra Ley.

Por último, dicha representación no ve por ningún lado la trascendencia civil ni procesal general que atribuye al referido

precepto la otra parte, puesto que tal artículo es totalmente inocuo a estos efectos.

Para la representación del Consejo Ejecutivo ningún precepto constitucional resulta infringido por la atribución a la Generalidad del derecho a reivindicar los bienes inmuebles poseídos sin títulos sitos en el territorio de Cataluña, ya que la Constitución no contiene determinación alguna que establezca la atribución en exclusiva al Estado de los bienes mostrencos, como hace, por ejemplo, al incluir necesariamente entre los bienes de dominio público estatal, la zona marítimo-terrestre, las playas y el mar territorial (art. 132.2).

Finalmente la susodicha representación entiende que no puede sostenerse que la «atribución de mostrencos» sea materia propia del derecho civil, en cuyo Código no se contempla, ya que no todas las cuestiones derivadas del derecho de propiedad son civiles y menos las que se refieren a la propiedad de los entes públicos.

4. Sobre la cesión gratuita de bienes de la Generalidad a Estados extranjeros para finalidades culturales.

El Abogado del Estado entiende que el último inciso del art. 21.2 de la Ley 11/1981 resulta inconstitucional por una doble razón:

a) Porque contradice el régimen «básico» de las cesiones gratuitas, plasmado actualmente en la Sección 5ª del Capítulo I del Título I de la Ley del Patrimonio del Estado —que en ningún caso prevé como posible destinatario de cesiones gratuitas a Estados extranjeros—, violando la competencia del Estado para el establecimiento de dichas bases con arreglo al art. 17.e) de la LOFCA en relación con los artículos 149.1.18ª, 132.3 y 157.3 de la Constitución.

b) Porque la inadecuación esencial del régimen de cesión gratuita a los Estados extranjeros se agrava más aún si la Autoridad gestora patrimonial no es la estatal, ya que resultaría que los servicios patrimoniales de la Consejería de Economía y Finanzas de la Generalidad debería vigilar el cumplimiento del fin de la cesión por un Estado extranjero y el Consejo Ejecutivo podría promover la resolución de tal cesión y, con ello, interferir la acción exterior del Estado.

De ahí concluye el representante del Gobierno de la Nación que la parte del precepto que se impugna no sólo crea la ocasión para una posibilidad de grave interferencia en el ejercicio de la exclusiva competencia estatal sobre relaciones internacionales (art. 149.1.3º de la Constitución), que resulta así lesionada en modo que hace inconstitucional el inciso final del art. 21.2 de la Ley 11/1981, sino que es, en sí misma, una invasión de dicha competencia estatal por más que se haga una remisión —vacía de contenido— a «los tratados o convenios firmados por España», ya que no puede justificarse constitucionalmente una opción legislativa autonómica que, separándose totalmente de la legislación estatal del Patrimonio del Estado, puede tener consecuencias perturbadoras en una competencia exclusiva estatal tan esencial como la de relaciones internacionales.

Contra los dos argumentos aducidos por el Abogado del Estado la representación del Parlamento de Cataluña opone las siguientes razones:

a) Para el negado supuesto de que no se acepte la tesis de la no aplicación del art. 17.e) de la LOFCA a la Generalidad resulta que el inciso final del art. 21.2 de la Ley 11/1981 no contradice en absoluto la legislación básica, puesto que si puede entenderse que la Ley de Patrimonio del Estado es legislación básica, también puede y debe entenderse, que otros preceptos lo sean, por ejemplo, los contenidos en los tratados internacionales en los que se contemplan cesiones de inmuebles a Estados extranjeros, de los que se citan varios ejemplos.

b) La Generalidad en modo alguno pretende inmiscuirse en las relaciones internacionales del Estado español. El precepto impugnado no se enmarca en el supuesto contemplado en el art. 27.3 del Estatuto. Dado que el Patrimonio de la Generalidad es de competencia de ésta, si de acuerdo con un tratado internacional puede y le conviene ceder un bien a un Estado extranjero, es naturalmente a la Generalidad a la que corresponde efectuar esta cesión, que es, por lo demás, una cesión de uso, no del dominio y únicamente para determinados fines. Por lo tanto, no hay en absoluto ingerencia en las relaciones internacionales: es el Estado quien negocia y firma los tratados internacionales y la Generalidad de Cataluña se limita, en su caso, a adoptar las medidas necesarias para su ejecución, en cumplimiento del art. 27.3 del Estatuto.

Por último, el representante del Consejo Ejecutivo aduce, en primer lugar, como dato que, en su opinión, desvirtúa por completo, la alegación del Abogado del Estado que en el Proyecto de Ley de Reforma del Patrimonio del Estado se prevé expresamente la posibilidad de cesiones a Estados extranjeros.

Por otro lado, el mismo representante señala que el último inciso del art. 21.2 de la Ley 11/1981 se acomoda perfectamente a los artículos 9.4 y 27.3 del Estatuto de Cataluña, de donde concluye que no existe extralimitación ya que el precepto impugnado se limita a contemplar una posibilidad de cesión en un ámbito de indudable competencia autonómica, posibilidad que sólo podrá realizarse en ejecución de tratados internacionales y en los términos previstos por éstos. De ahí que, a diferencia de lo que se afirma en la demanda, la remisión total y completa a los «Tratados o Convenios firmados por España» no sea vacía de contenido, sino, por el contrario, omnicomprendiva de todos los elementos propios para recoger el significado de la competencia estatal. En definitiva, sólo si el Estado lo prevé, y en los términos en que lo haga, cabrá realizar tales cesiones.

QUINTO: Por providencia de 21 de julio del corriente año el Pleno acordó señalar para la deliberación del recurso el día 26 del mismo mes, en que se deliberó y votó.

II. FUNDAMENTOS JURIDICOS

PRIMERO: El punto de arranque (después veremos hasta qué punto necesario) de la argumentación con la que la representación del Estado apoya su petición de una Sentencia declarativa de la inconstitucionalidad de determinados preceptos de la Ley impugnada es el de que ésta, por imperativo de lo dispuesto en el artículo 17.e) de la Ley Orgánica 8/1980, de 22 de septiembre, de Financiación de las Comunidades Autónomas (en adelante LOFCA), sólo pudo dictarse «en el marco de la legislación básica del Estado».

Frente a dicha postura inicial, las representaciones del Parlamento y del Consejo Ejecutivo de la Generalidad sostienen que la LOFCA no es, en este punto, aplicable a Cataluña porque en ningún caso podría privar a la Generalidad de la competencia que le confiere el artículo 43.2 de su Estatuto de Autonomía, según el cual «El patrimonio de la Generalidad, su administración y conservación serán regulados por una ley de Cataluña», sin sujetar dicha ley a los límites que resulten de la legislación básica del Estado. En este sentido hay que entender, se afirma, el enunciado de la Disposición Final de la propia LOFCA, según el cual las normas de la misma, que son aplicables a todas las Comunidades Autónomas, deben «interpretarse armónicamente con las normas contenida en los respectivos Estatutos».

Supuesto básico, sólo ocasionalmente explicitado, de esta extensa disputa cuyos pormenores se resumen en el Punto Cuarto, 1 de los Antecedentes es, evidentemente, el de que la norma contenida en el artículo 43.2 del Estatuto de Cataluña contiene una atribución de competencia, en principio ilimitada, para regular por ley el patrimonio de la Generalidad, su administración, defensa y conservación. Esta premisa no es, sin embargo, convincente.

La norma en cuestión es, en efecto, como reiteradamente indican las partes en litigio simple transcripción, *mutatis mutandis* del apartado 3º del artículo 132 de la Constitución, que no es ciertamente una norma atributiva de competencia, sino una reserva de ley, es decir, al tiempo, un mandato al legislador de regular el régimen jurídico del Patrimonio del Estado y del Patrimonio Nacional, de su «administración, defensa y conservación y una interdicción al Gobierno, como titular de la potestad reglamentaria (artículo 97 C.E.), de proceder a una regulación *preater legem*. No es sólo, sin embargo, el paralelismo de los enunciados, ya de por sí significativo, lo que induce a cuestionar la solidez de la indicada premisa, sino también y sobre todo el contenido mismo del artículo 43.2 del Estatuto de Cataluña. Entendido éste, en efecto como norma especial atributiva de competencia exclusiva e ilimitada sobre el Patrimonio propio, sería forzoso considerarlo como derogatorio de otras normas de la misma naturaleza que reservan a la competencia exclusiva del Estado, por ejemplo, la legislación civil (artículo 149.1.8ª C.E.), dentro de la cual se halla, sin duda, el Libro Segundo, Título I, Capítulo III, del Código Civil, en el que se establecen los conceptos fundamentales de bienes de dominio público y patrimoniales, o las bases del régimen jurídico de las Administraciones públicas (artículo 149.1.18ª C.E.), o la legislación básica sobre contratos o concesiones administrativas (*ibidem*). La imposibilidad jurídica de esta conclusión evidencia que es también imposible la interpretación que a ella conduce y que la norma en cuestión, en el Estatuto de Cataluña como en la propia Constitución, debe ser entendida fundamentalmente como una reserva de ley y no como atributiva de una competencia.

Es evidente, claro está, que la inclusión del precepto en el Estatuto, como cuerpo normativo que ha de contener, entre otras cosas, «Las competencias asumidas dentro del marco establecido en la Constitución y las bases para el traspaso de los servicios correspondientes a las mismas» (art. 147.2.d. C.E.), y la precisión de que la ley reguladora del Patrimonio ha de ser ley «de Cataluña» subrayan la competencia legislativa de la

Generalidad sobre la materia, pero no la crean. El artículo 43.2 del Estatuto especifica, por referencia a un texto legal concreto, la competencia legislativa que a la Generalidad atribuyen con carácter genérico, por referencia a determinados sectores del ordenamiento a materias determinadas o a fines generales los artículos 9 y 10. Dentro de estos la norma de la que más directamente cabe derivar la competencia de la Generalidad para legislar sobre su propio Patrimonio es la contenida en el apartado primero, párrafo nº 1 del artículo 10, es decir, aquella según la cual le corresponde en el marco de la legislación básica del Estado y, en su caso, en los términos que la misma establezca, el desarrollo legislativo y la ejecución del régimen jurídico y sistema de responsabilidad de la Administración de la Generalidad y de los entes públicos dependientes de ella. Es esta competencia la que hay que entender especificada por referencia concreta al Patrimonio en el artículo 43.2, del mismo modo en que, por ejemplo, los artículos 36.5 y 37.1 del mismo Estatuto, especifican, respecto del Presidente de la Generalidad el primero de ellos y respecto del Consejo Ejecutivo el segundo, la competencia genéricamente atribuida en el artículo 9.1 para la organización de las instituciones de autogobierno.

Así entendida, esta competencia tiene como límites generales los que impone la reserva al Estado de la competencia exclusiva para establecer las bases del régimen jurídico de las Administraciones públicas (artículo 149.1.18). Dentro de ellos, el Parlamento de Cataluña dispondrá de mayor o menor libertad según la materia concreta que la ley regule. En unos casos (por ejemplo al establecer la dicotomía entre bienes demaniales y patrimoniales como efectivamente ha hecho, y en otros extremos) deberá respetar la legislación civil, que es competencia exclusiva del Estado; en otros podrá optar entre distintas soluciones en cuanto no colidan con normas básicas del Estado (por ejemplo, en materia de concesiones de dominio público) y en otras, por último, podrá resolver con mayor libertad en razón de su potestad de autoorganización (artículos 9.1 y 10.1 E.C.).

A la luz de esta doctrina debe entenderse el artículo 17.e) LOFCA que, como todos los preceptos de la misma, ha de interpretarse armónicamente con las normas de los respectivos Estatutos, según establece su Disposición Final, sin que sea necesario, por tanto, para la decisión de las cuestiones planteadas, pronunciarnos sobre los distintos argumentos que las partes utilizan acerca de cuál sea la fundamentación constitucional de este precepto, ni sobre la discrepancia entre el concepto de patrimonio que el mismo emplea (que no puede ser otro que el estricto, definido en el artículo 5º de la propia LOFCA) y el más amplio que configuran los artículos 1 y 2 de la ley impugnada. Sobre este punto ha de analizarse también la interpretación de inconstitucionalidad que el Gobierno hace frente a determinados artículos de la ley contra la que se dirige el presente recurso.

SEGUNDO: Se pretende de este Tribunal, en primer lugar, la declaración de inconstitucionalidad de los artículos 7.3 y 9.3 que, respectivamente, se refieren a la desafectación y a la mutación demanial de los bienes transferidos por el Estado a la Generalitat. Esta pretensión se apoya, a partir del supuesto de que el legislador catalán ha de moverse en el

marco de las normas básicas del Estado, en el razonamiento que, junto con el que *de adverso* le oponen las otras partes del litigio, se resume en el Punto Cuarto, 2 de los Antecedentes.

Como resulta del conjunto del razonamiento (que en su mayor parte se dirige directamente contra el artículo 7.3 y sólo indirectamente, en cuanto que la mutación demanial puede ser un primer paso hacia la desafectación, contra el artículo 9.3) la inconstitucionalidad que se predica de la regla relativa a la desafectación es una inconstitucionalidad *pro tempore*, que se dará solamente mientras no exista una norma estatal que discipline esta materia, pues en otro caso tal norma sería aplicable en razón de la remisión genérica que el citado artículo 7.3 hace a «lo establecido por las leyes». A su vez, desde otro punto de vista, esta inconstitucionalidad temporal vendría a crear un motivo adicional de inconstitucionalidad en cuanto que, en ausencia de norma básica a la que sujetarse, el legislador catalán habría creado una norma que justamente por no encontrarse limitada por otra alguna adquiere el carácter de legislación básica y resulta así viciada de incompetencia.

Ya en su Sentencia de 28 de julio de 1981, recaída en el recurso de inconstitucionalidad número 40/1981, declaró este Tribunal que una interpretación como la que sirve de base a este último argumento resulta inaceptable en cuanto que «implicaría como consecuencia ineludible la de que la Generalidad de Cataluña se vería privada de las competencias que el Estatuto le atribuye hasta el momento, más próximo o más lejano, en que el legislador estatal hubiera hecho uso de la suya, para derogar, modificar o sustituir la legislación anterior» (Cf. Sentencia citada, Fundamento 6º) estableciendo las bases a las que la Generalidad debe ajustarse en su legislación. Estas bases han de ser inducidas de la legislación existente, según la doctrina ya establecida en la referida Sentencia (especialmente en su Fundamento 6º), a la que nuevamente nos remitimos.

Delimitada así la cuestión y desechado por tanto este argumento de la incompetencia de la Generalidad, es preciso para resolver analizar la naturaleza de la inconstitucionalidad que se imputa a los dos preceptos de los que en este momento nos ocupamos, caracterizada según queda dicho, por ser una inconstitucionalidad que se produce *ex complexu*, es decir, por el encadenamiento entre tales preceptos y otros de la misma ley y que es, además, puramente provisional (*pro tempore*), pues durará sólo en tanto el Estado no haga uso de su competencia propia para dictar normas sobre el destino último de los bienes transferidos una vez desafectados. Esta segunda característica que el propio recurrente atribuye a la pretendida inconstitucionalidad de los preceptos atacados sería en sí misma causa suficiente para desatender su pretensión pues, como acabamos de decir, la inactividad de los poderes centrales en el ejercicio de sus competencias propias no puede ser motivo para privar a las Comunidades Autónomas del ejercicio de las suyas salvo en aquellos supuestos excepcionales en los que la Constitución, de modo explícito o implícito, condiciona la actuación del poder comunitario a una previa actuación estatal.

La primera de las características citadas, esto es, la de que la inconstitucionalidad de los artículos 7.3 y 9.3 es resultado de su conexión con otros artículos de la misma ley no desaparecería, de existir, con la anulación de estos preceptos, sino sólo con su sustitución por otros que de manera expresa regularan la desafectación de los bienes transferidos por el Estado a la

Generalidad que de otra forma quedaría sometida al régimen general que el artículo 7.1, no impugnado, establece. Como es evidente, la única responsabilidad de que la desafectación de los bienes transferidos quede sometida a un régimen distinto del aplicable a los bienes de dominio público de la Generalidad no procedentes de transferencias estatales se obtiene mediante el mantenimiento de la validez del artículo 7.3, no con su invalidación.

Estas consideraciones hacen patente que las reservas que la representación del Gobierno manifiesta acerca de la legitimidad constitucional de estos artículos no resulta tanto del contenido de los mismos como de su simple existencia o, más precisamente, del hecho de que la Generalidad se considere competente para la desafectación (o la mutación demanial) de los bienes transferidos por el Estado y por consiguiente competente también para dictar normas sobre el régimen de estas actuaciones, aunque se trate, como es el caso del artículo 7.3, de una norma de reenvío. Esta tesis es la que se explicita y se sostiene con dos nuevos argumentos, el de que los preceptos que ahora estudiamos (o más precisamente, la cadena de actuaciones que ellos hacen posible) violan los artículos 2, 132, 138 y 158 de la Constitución, los artículos 2 y 5 de la LOFCA y la Disposición transitoria 3ª.1, del Estatuto de Cataluña, de una parte, y de la otra el de que vulneran una norma básica que, al enlazar el dominio público con la afectación a un servicio público, implica la reversión al cedente de los bienes desafectados.

El primero de los argumentos citados, aunque referido a muy diversos preceptos constitucionales, estatutarios y legales, tiene la unidad que resulta de estar construido a partir de la idea de que un uso malicioso de las posibilidades que los artículos atacados abren puede producir un grave daño al patrimonio del Estado o crear fuentes de financiación distintas de las previstas en la Constitución, el Estatuto y la LOFCA. Frente a este argumento, que las otras partes contendientes combaten en la forma expuesta en los Antecedentes, basta con señalar que la mera posibilidad de un uso torticero de las normas no puede ser nunca en sí misma motivo bastante para declarar la inconstitucionalidad de éstas, pues aunque el Estado de Derecho tiende hacia la sustitución del gobierno de los hombres por el gobierno de las leyes, no hay ningún legislador, por sabio que sea, capaz de producir leyes de las que un gobernante no pueda hacer mal uso.

El segundo y más consistente de los argumentos utilizados contra la constitucionalidad de los artículos 7.3 y 9.3 es, según queda dicho, el de que éstos infringen una norma básica según la cual procede la reversión al Estado de los bienes cedidos por éste a otros entes públicos para la prestación de un servicio público, cuando son desafectados. Esa norma básica, que aplicó ya el Estatuto de 1932, fue respetada también por las distintas disposiciones de transferencia a los entes preautonómicos, según una práctica no desvirtuada por la promulgación del Estatuto de Autonomía, ni por las disposiciones que, tras éste, se han dictado para regular las transferencias a los mismos entes preautonómicos (Real Decreto Ley 16/1980, de 12-XII y Ley 32/1981, de 10-VII) y a la Comunidad Autónoma de Cataluña, especialmente el Real Decreto 1666/1980, de 31 de julio (singularmente su artículo 7º) y está plasmada sobre todo en la propia Ley 1022/1964, de Patrimonio del Estado, al

regular (Título II, Capítulo I, Sección 5ª) las cesiones gratuitas de inmuebles a las Corporaciones Locales, en términos que, por lo demás (y a juicio de la Abogacía del Estado, contradictoriamente) la ley impugnada recoge en su artículo 22.

En el análisis de este argumento y de las razones con que se intenta invalidarlo es necesario todavía distinguir dos aspectos bien distintos, el de la pura legalidad y el propiamente constitucional. De una parte, en efecto, se nos dice que las varias disposiciones mediante las que se transfirieron diversos servicios y los bienes a ellos afectados a la Generalidad provisional, restablecida por el Real Decreto-Ley 41/1977, de 29 de septiembre, preveían la reversión al Estado de estos bienes y que tales disposiciones no han sido «novadas» por la Disposición Transitoria 6ª del Estatuto de Cataluña. Como es evidente, de ser ello así el régimen jurídico de los bienes transferidos a la Generalidad antes de la entrada en vigor del Estatuto sería o podría ser distinto al de los que se transfirieron con posterioridad y estaría determinado por el título de transmisión. La genérica remisión a «lo establecido por las leyes» en el artículo 7.3 de la ley impugnada hace, sin embargo, que, en lo que toca a la legitimidad constitucional de dicho artículo, sea indiferente el criterio que se mantenga acerca del carácter innovador o no innovador de la mencionada Disposición Transitoria. Este carácter será determinante para resolver, en un caso concreto, acerca de cuáles sean las normas aplicables, pero en el presente recurso, que no tiene por objeto ningún acto concreto, sino una norma general que, en términos también generales, remite a las leyes aplicables, no puede ser utilizado como criterio para la decisión.

Desde el punto estrictamente constitucional, el único alegato que cabe tomar en consideración es el de que existe una norma básica (la de la reversión de los bienes cedidos, una vez desafectados) que la Generalidad estaba obligada a respetar y que no ha respetado al incluir una norma (aunque de puro reenvío) referente a la desafectación de los bienes transferidos (art. 7.3) y otra (art. 9.3) que atribuye al Departamento de Economía y Finanzas la competencia para acordar la mutación de destino de estos bienes, pues no cabe «reconocer al transmisor, cesionario o beneficiario competencia para proceder unilateralmente a modificaciones de destinación del bien» ya que es sólo el Estado «el que debe decidir cómo y quién ha de realizar la mutación o desafectación de bienes transferidos y cuál es el destino definitivo de tales bienes tras su desafectación».

No niegan los representantes del Parlamento y del Consejo Ejecutivo de la Generalidad que tal norma exista, sino que sea aplicable a estos supuestos y produzca esos efectos. A su entender, la regulación contenida en los artículos 74 al 79 de la Ley del Patrimonio tiene por objeto las cesiones gratuitas y no las transferencias que, lejos de ser un acto gracioso del Estado, implican «el cumplimiento estricto de una obligación constitucional».

Los citados artículos de la Ley del Patrimonio del Estado no regulan, en efecto, las cesiones de bienes afectados a servicios públicos, sino la cesión de bienes patrimoniales *stricto sensu* para que otras entidades o Corporaciones distintas del Estado los afecten a determinados fines. En el caso de las transferencias del Estado a la Generalidad éstas se producen, por el contrario, como consecuencia del traspaso del servicio a los que

los bienes (que de otra forma no hubieran podido ser cedidos sin una previa desafectación) estaban afectados. No se trata, por tanto, en rigor, de una cesión, sino de una sucesión parcial en el ejercicio de las funciones públicas entre dos entes de esta naturaleza. Las Comunidades Autónomas no son entes preexistentes a los que el Estado ceda bienes propios, sino entes de nueva creación que sólo alcanzan existencia real en la medida en que el Estado se reestructura sustrayendo a sus instituciones centrales parte de sus competencias para atribuir las a esos entes territoriales y les transfiere, con ellas, los medios personales y reales necesarios para ejercerlas. El Estado, como conjunto de las instituciones centrales, pierde las facultades que las Comunidades Autónomas ganan y las transferencias de recursos de todo género y en concreto de bienes inmuebles de aquél a éstas no es, en consecuencia, producto de una cesión sino, como antes decimos, consecuencia obligada de una sucesión.

La naturaleza jurídica de estas transferencias es por tanto radicalmente distinta de aquella que es propia de las cesiones gratuitas reguladas en la Ley del Patrimonio del Estado y en consecuencia la Generalidad, que estaba obligada a respetar los principios básicos de esta regulación al establecer el régimen de las cesiones gratuitas por ella efectuadas, como efectivamente ha hecho en el artículo 22 de la ley impugnada no se ve privada por ello de la facultad de resolver sobre el destino de los bienes afectados a los servicios públicos cuya titularidad ostenta. Cuestión bien distinta es la de cuál haya de ser el destino ulterior de los bienes desafectados, que en modo alguno queda predeterminada por los preceptos que se impugnan y acerca de la cual el legislador estatal, en el marco fijado por la Constitución y los Estatutos, podrá dictar las normas que juzgue oportunas, en la medida en que no considere suficientes los principios deducibles de las que hoy existen, para impedir los daños eventuales que el recurso intenta evitar y que ni nacen directamente del artículo 7.3 impugnado ni resultarían imposibilitadas con su supresión. Mientras no se haga uso de esa facultad, a los fines del presente recurso basta con concluir que estando obligada la Generalidad a sujetar en este punto su propia legislación a la legislación básica del Estado, no hay en ésta, norma o principio alguno que le impida dar una solución como la contemplada por los preceptos 7.3 y 9.3 que no resultan por ello contrarios a la Constitución.

TERCERO: La impugnación del artículo 11 de la ley se basa en la consideración de que este precepto, en su aparente inocuidad, implica la atribución a la Generalidad de los mostrencos en su territorio. Esta interpretación, cuyo detalle se resume en el Punto Cuarto, 3 de los Antecedentes, es aceptada por la representación del Consejo Ejecutivo de la Generalidad, para la cual, sin embargo, no se deriva de ella inconstitucionalidad alguna, pues la atribución de mostrencos que hacen los artículos 21 y 22 de la Ley del Patrimonio del Estado no es una norma constitucional, ni parte de la legislación civil o procesal que la Generalidad estuviese forzada a respetar por ser competencia exclusiva del Estado, a tenor de lo dispuesto en los párrafos 6º y 8º del apartado 1 del artículo 149 de la Constitución. Esta misma valoración en cuanto a la naturaleza no civil ni procesal del precepto hace también el representante del Parla-

mento para el cual, sin embargo, a diferencia de las otras partes, la norma en cuestión es puramente procedimental y no atribuye derecho alguno.

La naturaleza atributiva del precepto, sostenida tanto por el Abogado del Estado como por el del Consejo Ejecutivo de la Generalidad, es, sin embargo, incuestionable, pues la implicación necesaria de su tenor literal es la de que «corresponden a la Generalidad los bienes inmuebles retenidos o disfrutados sin título válido». Como esta expresión, que deliberadamente entrecomillamos, es la que utiliza la Ley del Patrimonio del Estado (art. 22) para establecer el derecho de éste sobre los bienes de ese género, lo que en este punto hace la ley catalana es subrogar al Patrimonio de la Generalidad en el lugar del Patrimonio del Estado y para esto, como es evidente carece la Generalidad de toda competencia. Una cosa es que la Generalidad disponga de la competencia suficiente para legislar, dentro de los límites que ya hemos señalado, sobre su propio Patrimonio y otra bien distinta que, en ejercicio de esta competencia, modifique también la legislación vigente sobre el Patrimonio del Estado, determinando que para el futuro no se incorporarán a éste, sino al de la Generalidad, los bienes inmuebles retenidos o disfrutados sin título válido por entidades o por particulares.

El derecho sobre los bienes ocupados o retenidos sin título válido es una derivación de la vieja regalía, como muy claramente se manifiesta en el Derecho de Carlos III de 27-XI-1785 (Novísima Recopilación, 10,22,6) al referirse a «los bienes mostrencos, abintestatos y vacantes que pertenecen a mi Corona...». Con la objetivación del poder y la fusión de los derechos mayestáticos en la noción única del poder soberano, este derecho pasa al Estado, traslación que entre nosotros se opera de manera positiva mediante la ley de 9 de mayo de 1835 (Colección Legislativa, Tomo XX, pág. 173). En cuanto que la titularidad de la soberanía corresponde al Estado en su conjunto y no a ninguna de sus instituciones en concreto, los bienes vacantes podrían en principio ser atribuidos a entes distintos de la Administración Central, pero sólo el órgano que puede decidir en nombre de todo el Estado y no de una de sus partes puede modificar la actual atribución.

CUARTO: Se impugna, por último, el inciso final del apartado 2 del artículo 21, que incluye, entre otras, como cesiones de utilidad pública, las que se hagan «a los Estados extranjeros para actividades culturales de acuerdo con los Convenios o Tratados firmados por España». Aunque se afirma que la inconstitucionalidad resulta de «una doble razón», se aducen de hecho tres razones distintas: la de que no se respetan las normas básicas que en materia de cesiones gratuitas contiene la legislación estatal, la de que la habilitación a la Generalidad para verificar el uso que los concesionarios hacen de los bienes implica la vulneración de una competencia estatal exclusiva (art. 149.1.3 C.E.) y, en último término, la de que también es una invasión de esta misma competencia exclusiva la previsión «de creación de una situación jurídica de ventaja a favor de un Estado extranjero, cuando la legislación estatal ni lo prevé ni lo habilita».

Estas razones no parecen suficientes para acceder a la pretensión que se nos dirige pues no es una remisión «vacía de contenido» sino absolutamente determinante, la que en el

precepto se hace a los Tratados o Convenios «firmados» por España. En ausencia de este precepto, una cesión de este género, siempre de acuerdo con los Tratados y Convenios, no sería imposible, pero requeriría una previa declaración de utilidad pública, que es, en definitiva lo que, en términos genéricos se hace ahora. No se habilita, sin embargo, a la Generalidad para resolver por sí sobre estas cesiones, sino sólo de acuerdo con los Tratados o Convenios, de tal modo que serán éstos los que en concreto harán posibles estas cesiones y sus finalidades y condiciones. El precepto sería sin duda contrario a la Constitución si la remisión a los Convenios y Tratados de los que España es parte no existiera, pero existiendo ésta no puede interpretarse sino como un instrumento, entre otros, destinado a facilitar el ejercicio de la obligación, que no competencia, que impone a la Generalidad el artículo 27.3 de su Estatuto de adoptar «las medidas necesarias para la ejecución de los Tratados y Convenios internacionales en lo que afecten a materias atribuidas a su competencia». La manifiesta incorrección técnica de la redacción, que alude a «los Convenios o Tratados firmados por España», en lugar de aludir a aquellos de los que España es parte que son, como es evidente, los únicos con fuerza vinculante, no basta por sí misma para generar la invalidez del precepto, que debe ser interpretado como referido a Tratados o Convenios que han adquirido fuerza de obligar.

F A L L O

En atención a todo lo expuesto, el Tribunal Constitucional,

POR LA AUTORIDAD QUE LE CONFIERE LA CONSTITUCION DE LA NACION ESPAÑOLA,

Ha decidido:

Estimar parcialmente el presente recurso y, en consecuencia, declarar inconstitucional y por tanto nulo el artículo 11 de la Ley 11/1981, de 7 de diciembre, de Patrimonio de la Generalidad de Cataluña.

Publíquese en el Boletín Oficial del Estado.

Dada en Madrid, a veintisiete de juliol de mil novecientos ochenta y dos.

ES COPIA

El Secretario de Justicia

h) Rectificaciones per error tipogràfic

— Rectificació al BOPC, 93, pàg. 3604.

A la Convocatòria de proves per a proveir una plaça de xofèr.

On diu: *Palau del Parlament, ... de de*

Ha de dir: *Palau del Parlament, 14 de juliol de 1982.*

IV. ÍNDEX DE TRAMITACIONS

Enclou tots els documents en tramitació i tramitats en el període de sessions actual, excepte les preguntes.

Claus:

- (O) = Text original entrat al Parlament (corresponent al número del registre d'entrada que figura abans de cada títol)
- (T) = Disposicions referents a la tramitació del document
- (P) = Informe de Ponència
- (D) = Dictamen de Comissió
- (A) = Text aprovat pel Ple del Parlament o per la Comissió per delegació d'aquell
- (R) = Retirada del document o rebuig del document
- (De) = Text decaigut
- (I) = Acord d'interposició de recurs
- (C) = Acord de compareixença
- (Dem) = Demanda per la qual s'interposa recurs
- (Al) = Alegacions que formula el Parlament

Sigles de les Comissions parlamentàries que tramiten o han tramitat els textos:

- /COAG/ Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local
- /CJD/ Comissió de Justícia i Dret
- /CEF/ Comissió d'Economia, Finances i Pressupost
- /CIE/ Comissió d'Indústria i Energia
- /CARP/ Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca
- /CPT/ Comissió de Política Territorial
- /CPC/ Comissió de Política Cultural
- /CPS/ Comissió de Política Social
- /CDH/ Comissió de Drets Humans
- /CR/ Comissió de Reglament
- /CED/ Comissió de l'Estatut dels Diputats
- /CGI/ Comissió de Govern Interior
- /CCNA/ Comissió d'Investigació Central Nuclear d'Ascó
- /CAM/ Comissió d'Alta Muntanya

I. TEXTOS APROVATS**A. LLEIS I ALTRES NORMES APROVADES**

- *Llei de Fundacions Privades Catalanes.* /CJD/. BOPC, 30, 839 (O); 32, 919 (T); 46, 1479 (T); 47, 1510 (P i T); 50, 1646 (D); 53, 1739 (T); 64, 2240 (T); 66, 2276 (T); 68, 2341 (T); DSPC/P, 88 (A); BOPC, 68, 2331 (A).
- *Llei de Protecció de la Zona Volcànica de la Garrotxa.* /CPT/. BOPC, 20, 516 (O); 23, 613 (T); 24, 626 (T); 40, 1187 (T); 44, 1392 (P); 45, 1430 (T); 47, 1507 (D); 48, 1585 (T); 64, 2239 (T); 66, 2276 (T); 67, 2307 (T); 68, 2341 (T); DSPC/P, 89 (A); BOPC, 68, 2336 (A).
- *Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat.* /COAG/. BOPC, 51, 1668 (O i T); 56, 1835 (T); 61, 2053 (P); 68, 2386 (D); DSPC, 92 (A); BOPC, 71, 2745 (A).
- *Llei de creació de la Comissió de Ports de Catalunya.* /CPT/. BOPC, 48, 1592 (O); 49, 1627 (T); 50, 1659 (T); 53, 1740 (T); 67, 2311 (T); 68, 2376 (P); 71, 2485 (T i D); DSPC/P, 94 (A); BOPC, 75, 2562 (A).
- *Llei sobre declaració com a paratge natural d'interès nacional del Massís del Pedraforca (Berguedà).* /CPT/. BOPC, 39, 1153 (O); 44, 1403 (T); BOPC, 60, 2002 (T); 70, 2414 (T); 73, 2519 (T); 76, 2634 (P); 78, 2752 (D); DSPC/P, 95 (A); BOPC, 80, 2803 (A).
- *Llei de Reforma de la Llei Reguladora del Consell Assessor de RTVE a Catalunya.* BOPC, 77, 2690 (O); 78, 2755 (T); DSPC/P, 95 (A); BOPC, 80, 2805 (A).
- *Llei de Pressupost de la Generalitat i de les seves entitats autònomes per al 1982.* BOPC, 62, 2103 (O); 64, 2241 (T); 67, 2312 (T); 75, 2568 (P); 78, 2751 (T); 82, 2895 (T i D); DSPC/P, 101 (A); BOPC, 86, 3179 (A).
- *Llei de Modificació de la Llei de Pressupost de la Generalitat i de les seves Entitats Autònomes per al 1982.* BOPC, 85, 3157 (O); 87, 3316 (T); DSPC/P, 102 (A); BOPC, 88, 3369 (A).
- *Llei de Finances Públiques de Catalunya.* /CEF/. BOPC, 61, 2038 (O); 64, 2243 (T); 77, 2689 (T); 83, 3075 (T); 85, 3148 (T); 88, 3380 (D); 90, 3504 (T); DSPC/P, 103 (A); BOPC, 91, 3513 (A).
- *Llei concedint pròrroga per a dictar el Reglament de la Llei de Patrimoni de la Generalitat.* BOPC, 89, 3440 (O); DSPC/P, 103 (A); BOPC, 91, 3528 (A).

B. RESOLUCIONS I MOCIONS**a) Resolucions**

- *Resolució 42/I del Parlament de Catalunya per tal que el Govern de la Generalitat promogui requeriment d'incompetència al Govern de l'Estat en relació amb els Reials Decrets 2819/81, de 27 de novembre, i 3217/81, de 27 de novembre, i en sol·liciti la derogació.* DSPC/DP, 86 (A); 87 (A); BOPC, 64, 2239 (O, T, T i A).
- *Resolució 43/I del Parlament de Catalunya sobre la cooperació transfronterera de les col·lectivitats o autoritats territorials.* /COAG/. BOPC, 59, 1955 (O); 61, 2085 (T); 66, 2275 (A).

— *Resolució 44/I del Parlament de Catalunya sobre la creació de la Policia Autonòmica.* /CJD/. BOPC, 56, 1837 (O); 59, 1953 (T); 61, 2083 (T); 67, 2307 (A).

— *Resolució 45/I del Parlament de Catalunya sobre transformació en regadiu dels secans de les comarques de la Segarra i de les Garrigues.* /CARP/. BOPC, 59, 1954 (O); 61, 2085 (T); BOPC, 63, 2192 (T); DSPC/CARP, 17 (A); BOPC, 68, 2339 (A).

— *Resolució 46/I del Parlament de Catalunya sobre la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat a la Llei de Pressupostos de l'Estat de 1982.* DSPC/P, 90 (A); BOPC, 68, 2340 (A).

— *Resolució 47/I del Parlament de Catalunya sobre discriminació per raons de sexe.* /CJD/. BOPC, 64, 2247 (O i T); 67, 2314 (T); DSPC-C, 19 (A); BOPC, 70, 2411 (A).

— *Resolució 48/I del Parlament de Catalunya sobre les inundacions que han afectat a les comarques de Girona els dies 16, 17 i 18 de febrer.* /COAG/. BOPC, 70, 2414 (O i T); 73, 2520 (T); DSPC/C, 23 (A); BOPC, 76, 2627 (A).

— *Resolució 49/I del Parlament de Catalunya sobre els darrers atemptats terroristes.* BOPC, 80, 2843 (T); DSPC/P, 95 (A); BOPC, 80, 2806 (O i A).

— *Resolució 50/I del Parlament de Catalunya sobre la creació del Consell Assessor de Pesca.* /CARP/. BOPC, 70, 2415 (O i T); 74, 2539 (T); DSPC/C, 29 (A); BOPC, 83, 3072 (A).

— *Resolució 51/I del Parlament de Catalunya sobre el Projecte de Llei del Fons de Compensació Interterritorial.* BOPC, 84, 3115 (O); DSPC/P, 97 (A); BOPC, 84, 3115 (A).

— *Resolució 52/I del Parlament de Catalunya sobre la celebració de la Conferència de Regions Pirinenques.* BOPC, 84, 3116 (O); DSPC/P, 101 (A); BOPC, 84, 3126 (A).

— *Resolució 53/I del Parlament de Catalunya sobre l'habilitació d'un local per a seu de la Casa de la Joventut d'Olot.* /CPC/. BOPC, 81, 2865 (O); 83, 3085 (T); DSPC/C, 31 (A); BOPC, 85, 3147 (A).

— *Resolució 54/I del Parlament de Catalunya sobre el traspàs de les Universitats catalanes a la Generalitat.* /CPC/. BOPC, 81, 2866 (O); 83, 3086 (T); DSPC/C, 31 (A); BOPC, 85, 3147 (A).

— *Resolució 55/I del Parlament de Catalunya sobre l'ús de la llengua catalana en els actes oficials del Campionat Mundial de Futbol.* BOPC, 85, 3163 (O); DSPC/C, 34 (A); BOPC, 86, 3263 (A).

— *Resolució 56/I del Parlament de Catalunya sobre un Pla Interdepartamental d'Actuació Especial a la barriada de La Mina, a Sant Adrià del Besòs.* /COAG/. BOPC, 77, 2691 (O); 78, 2756 (T); 81, 2865 (T); 82, 2946 (T); DSPC/C, 32 (A); BOPC, 87, 3274 (A).

— *Resolució 57/I del Parlament de Catalunya sobre les necessitats d'ensenyament del barri de Sant Cosme del Prat de Llobregat.* /CPC/. BOPC, 84, 3124 (O); 85, 3159 (T); DSPC/C, 36 (A); BOPC, 89, 3429 (A).

— *Resolució 58/I del Parlament de Catalunya sobre el nomenament del Cap del Servei de Teatre.* /CPC/. BOPC, 84, 3125 (O); 85, 3159 (T); DSPC/C, 36 (A); BOPC, 89, 3429 (A).

— *Resolució 59/I del Parlament de Catalunya sobre la implantació del Servei Telefònic anomenat «Alarma Sueca» per a accidents i emergències.* /CJD/. BOPC, 83, 3087 (O); 85, 3158 (T); 87, 3317 (T); DSPC/C, 37 (A); BOPC, 90, 3476 (A).

- Resolució 60/I del Parlament de Catalunya sobre la commemoració de la proclamació de la Declaració Universal dels Drets Humans de les Nacions Unides. /CJD/. BOPC, 84, 3123 (O); 85, 3159 (T); DSPC/C, 37 (A); BOPC, 90, 3477 (A).
- Resolució 61/I del Parlament de Catalunya sobre la Declaració com a Parc Natural del conjunt orogràfic Cadí-Moixeró. /CPT/. BOPC, 85, 3159 (O); 88, 3397 (T); BOPC, 91, 3529 (A).
- Resolució 62/I del Parlament de Catalunya sobre la creació d'una Comissió d'investigació sobre els recents incendis forestals a Catalunya. DSPC/P, 107 (A); BOPC, 95 (A).
- Resolució 63/I del Parlament de Catalunya d'interposició de recurs previ d'inconstitucionalitat per a impugnar la Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autònom. DSPC/P 107 (A); BOPC, 95 (A).

b) Mocions

- Moció 18/I del Parlament de Catalunya sobre l'aplicació del Decret 344/1981 de declaració de comarca d'ordenació d'exploracions del Pallars. BOPC, 61, 2088 (O); 68, 2409 (T); DSPC/P, 89 (A); BOPC, 68, 2340 (A).
- Moció 19/I del Parlament de Catalunya sobre l'Avantprojecte de Llei de Transports de mercaderies d'àmbit estatal BOPC, 72, 2514 (O); DSPC/P, 94 (A); BOPC, 75, 2566 (A).
- Moció 20/I del Parlament de Catalunya sobre la creació de la Subdirecció General d'Acció Cívica. BOPC, 72, 2515 (O); DSPC/P, 94 (A); BOPC, 75, 2567 (A).
- Moció 21/I del Parlament de Catalunya sobre quines mesures ha pres la Conselleria per al compliment de la legislació vigent en matèria d'escomeses elèctriques (Reg. 3829). BOPC, 76, 2643 (O); 80, 2845 (T); DSPC/P, 95 (A); BOPC, 80, 2806 (A).
- Moció 22/I del Parlament de Catalunya sobre accions empreses per aquest en relació amb la crisi del sector de la motocicleta. BOPC, 81, 2869 (O); DSPC/P, 96 (A); BOPC, 83, 3073 (T i A).
- Moció 23/I del Parlament de Catalunya sobre el transport de viatgers en automòbils lleugers a Catalunya. BOPC, 81, 2870 (O); DSPC/P, 96 (A); BOPC, 83, 3073 (T i A).
- Moció 24/I del Parlament de Catalunya sobre la implantació del quart torn a l'empresa MABSA. BOPC, 83, 3093 (O i T); DSPC/P, 97 (A); BOPC, 83, 3074 (A).
- Moció 25/I del Parlament de Catalunya sobre les substitucions dels professors als centres escolars públics. BOPC, 83, 3094 (O i T); DSPC/P, 97 (A); BOPC, 83, 3074 (A).
- Moció 26/I del Parlament de Catalunya sobre la Resolució 32/I, d'Activitats d'Acampada. BOPC, 89, 3449 (O); DSPC/P, 104 (A); BOPC, 91, 3529 (A).
- Moció 27/I del Parlament de Catalunya sobre els centres de Protecció de Menors. BOPC, 89, 3450 (O); 91, 3534 (T); DSPC/P, 104 (A); BOPC, 91, 3530 (A).
- Moció 28/I del Parlament de Catalunya sobre la situació dels treballadors del Banco de los Pirineos. BOPC, 89, 3450 (O); 91, 3535 (T); DSPC/P, 104 (A); BOPC, 91, 3530 (A).

II. ALTRES TEXTOS AMB TRAMITACIÓ CLOSA

a) Interpелlacions formulades

- 3751 Interpелlació al Consell Executiu sobre la creació de la Subdirecció General d'Acció Cívica. BOPC, 66, 2291 (O); 71, 2495 (Ref.).
- 3759 Interpелlació al Consell Executiu sobre la Resolució núm. 1, de 3 de desembre de 1981. BOPC, 66, 2291 (O); 71, 2495 (Ref.).
- 3770 Interpелlació al Consell Executiu sobre el Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos. BOPC, 66, 2292 (O); 71, 2495 (Ref.).
- 3773 Interpелlació al Consell Executiu sobre l'Avantprojecte de llei de transports de mercaderies d'àmbit estatal. BOPC, 66, 2293 (O); 71, 2495 (Ref.).
- 3829 Interpелlació a l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia sobre quines mesures ha pres la Conselleria per al compliment de la legislació vigent en matèria d'escomeses elèctriques. BOPC, 68, 2408 (O); 75, 2613 (Ref.).
- 3890 Interpелlació al Consell Executiu sobre les inundacions produïdes per les pluges dels dies 16 i 17 de febrer. BOPC, 70, 2416 (O); 75, 2613 (Ref.).
- 3914 Interpелlació al Consell Executiu sobre les declaracions fetes per l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances a la revista «Cambio 16». BOPC, 71, 2493 (O); 80, 2845 (Ref.).
- 3943 Interpелlació al Consell Executiu sobre el transport de viatgers en automòbils lleugers a Catalunya. BOPC, 71, 2493 (O); 80, 2845 (Ref.).
- 3953 Interpелlació al Consell Executiu sobre sanejament a Catalunya. BOPC, 71, 2493 (O); 80, 2845 (Ref.).
- 3959 Interpелlació al Consell Executiu sobre accions empreses per aquest en relació amb la crisi del sector de la motocicleta. BOPC, 73, 2523 (O); 80, 2845 (Ref.).
- 3997 Interpелlació al Consell Executiu sobre criteris i política en matèria de construccions escolars. BOPC, 74, 2540 (O); 80, 2845 (Ref.).
- 4010 Interpелlació al Consell Executiu sobre quines ordres tenen els Mossos d'Esquadra respecte a les protestes i les concentracions que es poden produir davant la seu del Consell Executiu. BOPC, 74, 2541 (O); 80, 2845 (Ref.).
- 4025 Interpелlació al Consell Executiu sobre directrius adoptades quant a l'actuació dels Mossos d'Esquadra davant de les protestes i les concentracions que es poden produir a la plaça de Sant Jaume. BOPC, 74, 2542 (O); 80, 2845 (Ref.).
- 4035 Interpелlació al Consell Executiu sobre la intervenció dels Mossos d'Esquadra contra una manifestació de dones. BOPC, 74, 2542 (O); 80, 2845 (Ref.).
- 4115 Interpелlació al Consell Executiu sobre la implantació del Quart Torn. BOPC, 77, 2696 (O); BOPC, 83, 3091 (Ref.).
- 4127 Interpелlació al Consell Executiu sobre els motius i els propòsits del capteniment d'aquest en relació amb el traspàs de serveis en matèria de conservació de la natura i als convenis respectius. BOPC, 78, 2757 (O); BOPC, 83, 3091 (Ref.).
- 4154 Interpелlació al Consell Executiu sobre les substitucions dels professors dels centres escolars públics. BOPC, 78, 2757 (O); BOPC, 83, 3091 (Ref.).
- 4157 Interpелlació al Consell Executiu sobre les normes urbaní-

- stiques del Pla General Metropolità de Barcelona.* BOPC, 78, 2759 (O); BOPC, 83, 3091 (Ref.).
- 4082 *Interpellació al Consell Executiu sobre descentralització de les funcions que ha assumit de les Delegacions Provincials.* BOPC, 77, 2695 (O); 84, 3128 (Ref.).
- 4166 *Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de l'article 10.7 de l'Estatut d'Autonomia pel que fa a la zona tarragonina.* BOPC, 80, 2844 (O); 84, 3128 (Ref.).
- 4197 *Interpellació al Consell Executiu sobre l'ús del català en els actes oficials del Campionat Mundial de Futbol.* BOPC, 81, 2868 (O); 84, 3128 (Ref.).
- 4209 *Interpellació al Consell Executiu sobre la implantació de l'anomenat treball interromput a l'empresa MABSA.* BOPC, 81, 2868 (O); 84, 3128 (Ref.).
- 4218 *Interpellació al Consell Executiu sobre la Resolució 32/1, d'activitats d'acampada.* BOPC, 82, 2946 (O); 88, 3045 (Ref.).
- 4228 *Interpellació al Consell Executiu sobre la Central Nuclear d'Ascó I.* BOPC, 82, 2947 (O); 88, 3045 (Ref.).
- 4264 *Interpellació a l'II. Sr. Conseller de Justícia sobre els centres de protecció de menors.* BOPC, 83, 3088 (O); 88, 3045 (Ref.).
- 4265 *Interpellació al Consell Executiu sobre la denegació de beques als alumnes dels centres municipals de Batxillerat.* BOPC, 83, 3089 (O); 88, 3045 (Ref.).
- 4278 *Interpellació al Consell Executiu sobre els Serveis d'Inspecció del Departament d'Ensenyament.* BOPC, 83, 3090 (O); 88, 3045 (Ref.).
- 4309 *Interpellació al Consell Executiu sobre les unitats mínimes de conreu.* BOPC, 84, 3127 (O); 91, 3533 (Ref.).
- 4333 *Interpellació al Consell Executiu sobre la situació dels treballadors del «Banco de los Pirineos».* BOPC, 83, 3090 (O); 88, 3045 (Ref.).
- 4336 *Interpellació al Consell Executiu sobre unes declaracions de l'II. Sr. Conseller de Treball.* BOPC, 84, 3128 (O); 91, 3533 (Ref.).
- 4370 *Interpellació al Consell Executiu sobre el calendari legislatiu previst pel Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació.* BOPC, 87, 3320 (O); 91, 3533 (Ref.).
- 4371 *Interpellació al Consell Executiu sobre els fets esdevinguts a la barriada del Bon Pastor.* BOPC, 87, 3321 (O); 91, 3533 (Ref.).
- 4387 *Interpellació al Consell Executiu sobre la Resolució núm. 11 del debat sobre la Central Nuclear d'Ascó.* BOPC, 87, 3322 (O); 91, 3533 (Ref.).
- 4405 *Interpellació al Consell Executiu sobre retorn de béns o drets espoliats als ciutadans o entitats, com a conseqüència de la Guerra Civil.* BOPC, 87, 3323 (O); 91, 3533 (Ref.).
- 4427 *Interpellació al Consell Executiu sobre inversions per a equipaments esportius.* BOPC, 88, 3404 (O); 92, 3557 (Ref.).
- 4445 *Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació del Decret 344/81 per al Pallars i la Ribagorça.* BOPC, 89, 3446 (O); 92, 3557 (Ref.).
- 4447 *Interpellació al Consell Executiu sobre la formació professional en matèria forestal.* BOPC, 89, 3447 (O); 92, 3557 (Ref.).
- 4448 *Interpellació al Consell Executiu sobre la Proposició no de Llei sobre la manca d'assistència sanitària en comarques pirinenques.* BOPC, 89, 3447 (O); 92, 3557 (Ref.).
- 4450 *Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei de*

Protecció de la Zona Volcànica de la Garrotxa. BOPC, 89, 3448 (O); 92, 3557 (Ref.).

4553 *Interpellació al Consell Executiu sobre els incendis forestals.* BOPC, 93, 3581 (O); 94, 3617 (T); 95 (Ref.).

4566 *Interpellació al Consell Executiu sobre iniciatives de la Generalitat per tal d'assegurar la coordinació de les diverses iniciatives i serveis contra incendis.* BOPC, 94, 3618 (O); 95 (Ref.).

b) Textos retirats, decaiguts o rebutjats

C. PROJECTES DE LLEI

- 1389 *Projecte de Llei de creació d'Entitats Professionals Agràries. /CARP/. BOPC, 16, 333 (O); 18, 399 (T); 33, 952 (T); 44, 1391 (T); 48, 1557 (D); 51, 1667 (T); 66, 2276 (R).*
- 1610 *Projecte de Llei per la qual s'aprova la Llista de Noms Oficials dels Municipis de Catalunya. /COAG/. BOPC, 18, 416 (O); 19, 455 (T); 31, 887 (T); 35, 983 (T); 43, 1375 (T); 55, 1800 (T); 65, 2259 (R).*
- 3763 *Projecte de Llei de creació de les Entitats Professionals Agràries. /CARP/. BOPC, 66, 2279 (O i T); 70, 2412 (T); 82, 2945 (R).*

D. PROPOSICIONS DE LLEI

- 1336 *Proposició de Llei relativa a l'educació dels infants fins a tres anys.* BOPC, 61, 2073 (O); 64, 2244 (R).
- 2147 *Proposició de Llei de modificació de la Llei 6/1980 del 17 de desembre.* BOPC, 27, 740 (O i T); 67, 2312 (R).
- 3671 *Proposició de Llei sobre Alta Muntanya.* BOPC, 61, 2077 (O); 65, 2261 (O); 68, 2402 (R).
- 3760 *Proposició de Llei sobre l'educació dels infants fins a 3 anys.* BOPC, 66, 2286 (O); 71, 2491 (T i R).
- 4071 *Proposició de Llei de Teatre.* BOPC, 76, 2637 (O); DSPC/P, 96 (R); BOPC, 83, 3082 (R).

F. PROPOSTES DE RESOLUCIÓ

4. PROPOSICIONS NO DE LLEI I ALTRES PROPOSTES

- 3549 *Proposició no de Llei sobre la creació d'una agència d'extensió agrària a Alcanar. /CARP/. BOPC, 58, 1899 (O); 59, 1955 (T); 61, 2084 (T); 68, 2407 (R).*
- 3666 *Proposició no de Llei sobre la utilització dels centres docents públics. /CPC/. BOPC, 61, 2085 (O); 64, 2245 (T); 67, 2313 (T); 71, 2492 (R).*
- 3757 *Proposició no de Llei sobre la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat a la Llei de Pressupostos de l'Estat per al 1982.* BOPC, 66, 2290 (O i T); 78, 2755 (R).
- 3952 *Proposició no de Llei relativa a la «Convenció sobre l'eliminació de totes les formes de discriminació contra la dona». /CJD/. BOPC, 71, 2492 (O); 73, 2520 (T); 75, 2612 (T); 80, 2842 (R).*
- 3961 *Proposició no de Llei sobre els esdeveniments dels dies 26, 27 i 28 de gener en la marxa contra l'atur convocada per Comissions Obreres. /CJD/. BOPC, 73, 2521 (O); 76, 2639 (T); 81, 2864 (De).*
- 3990 *Proposició no de Llei sobre el Projecte de Llei d'Autonomia*

- Universitària (LAU) que debat el Congrés dels Diputats. /CPC/. BOPC, 73, 2522 (O); 76, 2640 (T); 80, 2843 (R).*
- 4073 *Proposició no de Llei sobre mesures adreçades a lluitar contra l'atur juvenil /CPS/. BOPC, 76, 2641 (O); 77, 2691 (T); 78, 2756 (T); DPSC/C, 30 (R); BOPC, 83, 3085 (R).*
- 3264 *Proposició no de Llei sobre el 33e aniversari de la declaració universal dels drets humans promulgada per les Nacions Unides. /CDH/. BOPC, 49, 1628 (O); 53, 1741 (T); 84, 3123 (R).*
- 4388 *Proposició no de Llei sobre la Central Nuclear d'Ascó I i un Pla d'Emergència Nuclear. /CIE/. BOPC, 87, 3318 (O); 88, 3398 (T); 89, 3441 (T); 92, 3553 (T i R).*
- 4567 *Proposició no de Llei sobre diverses zones de Catalunya que han estat afectades per incendis forestals. BOPC, 94, 3616 (O); 95 (R).*

H. INTERPEL·LACIONS I MOCIONS

2. MOCIONS SUBSEGÜENTS A INTERPEL·LACIONS

- 3663 *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desallotjament d'una part de les instal·lacions de l'Institut Territorial del Servei Social d'Higiene i Seguretat en el Treball BOPC, 61, 2089 (O); 68, 2411 (T); DSPC/P, 89 (R); BOPC, 68, 2411 (R).*
- 3664 *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els criteris actuals, motius i propòsits del Govern de la Generalitat en política d'ocupació. BOPC, 61, 2090 (O); 68, 2412 (T); DSPC/P, 89 (R); BOPC, 68, 2412 (T).*
- 3665 *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política d'aquest en relació amb l'Institut Social del Temps Lliure. BOPC, 61, 2090 (O); DSPC/P, 89 (R); BOPC, 68, 2412 (R).*
- 3973 *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el punt 1 de la Resolució núm. 34/I, del 3 de desembre de 1981 (Reg. 3759). BOPC, 72, 2514 (O); DSPC/P, 94 (R); BOPC, 75, 2613 (R).*
- 3976 *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos (Reg. 3770). BOPC, 72, 2515 (O); DSPC/P, 94 (R); BOPC, 75, 2613 (R).*
- 4068 *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les inundacions produïdes per les pluges dels dies 16 i 17 de febrer (Reg. 3890). BOPC, 76, 2642 (O); 78, 2759 (R).*
- 4302 *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les normes urbanístiques del Pla general metropolità de Barcelona. BOPC, 83, 3095 (O, T i R).*
- 4354 *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'ús del català en els actes oficials del Campionat Mundial de Futbol BOPC, 85, 3163 (O); 87, 3324 (R).*
- 4355 *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de l'article 10.7 de l'Estatut d'Autonomia pel que fa a la zona tarragonina. BOPC, 85, 3164 (O); DSPC/P, 102 (R); BOPC, 88, 3405 (R).*

c) Procediments acomplerts davant el Tribunal Constitucional

- *Qüestió d'Inconstitucionalitat Núm. 44/82. BOPC, 72, 2516 (T).*

- *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern de l'Estat contra la Llei de Patrimoni de la Generalitat. BOPC, 74, 2551 (C); 77, 2708 (T).*
- *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Parlament de Catalunya contra l'article 28 de la Llei de Pressupostos Generals de l'Estat per al 1982. BOPC, 75, 2614 (I i Dem); 80, 2851 (T).*
- *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern de l'Estat contra els articles 7.3, 9.3, 11 i 21.2 de la Llei de Patrimoni de la Generalitat. BOPC, 77, 2700 (AI).*
- *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern de l'Estat contra la Llei per la qual s'estableixen normes addicionals de protecció dels espais d'especial interès natural afectats per activitats extractives. BOPC, 77, 2716 (C); 81, 2880 (AI).*

III. TEXTOS EN TRAMITACIÓ

C. PROJECTES DE LLEI

- 2695 *Projecte de Llei de Col·legis Professionals. /JD/. BOPC, 40, 1195 (O), 42, 1343 (T); 43, 1376 (T); 55, 1801 (T); 64, 2240 (T); 73, 2519 (T); 77, 2667 (P); 80, 2807 (T); 84, 3116 (T); 88, 3370 (D); 89, 3430 (T).*
- 2698 *Projecte de Llei de Cooperatives de Catalunya. /CPS/. BOPC, 40, 1199 (O); 42, 1343 (O i T); 43, 1376 (T); 55, 1801 (T); 64, 2240 (T); 68, 2342 (P); 70, 2412 (T); 80, 2808 (D); 81, 2863 (T); 87, 3276 (T); 89, 3430 (T).*
- 3654 *Projecte de Llei de Regulació Administrativa de Determinades Estructures Comercials i Vendes Especials. /CIE/. BOPC, 61, 2031 (O); 64, 2240 (T); 66, 2278 (T); 81, 2864 (T); 85, 3148 (T); 90, 3478 (P).*
- 3745 *Projecte de Llei per la qual es regula el Procediment per al Canvi de Noms dels Municipis de Catalunya. /COAG/. BOPC, 65, 2259 (O); 66, 2278 (T); 80, 2841 (T); 82, 2941 (P); 84, 3117 (T); 87, 3275 (D); 88, 3370 (T).*
- 3764 *Projecte de Llei d'Administració Institucional de la Sanitat, Assistència i Serveis Socials de Catalunya. /CPS/. BOPC, 66, 2282 (O i T); 70, 2413 (T); 83, 3075 (T); 89, 3431 (T); 95 (P).*
- 4066 *Projecte de Llei de Creació de l'Institut Cartogràfic de Catalunya. /CPT/. BOPC, 76, 2627 (O); 77, 2689 (T); 80, 2842 (T); 89, 3431 (P); 89 supl., 3471 (D).*
- 4067 *Projecte de Llei sobre Residus Industrials. /CIE/. BOPC, 76, 2630 (O); 77, 2689 (T); 78, 2751 (T).*
- 4301 *Projecte de Llei d'Higiene i Control alimentaris. /CPS/. BOPC, 83, 3076 (O); 85, 3157 (T); 87, 3276 (T).*
- 4443 *Projecte de Llei de concessió d'un crèdit extraordinari destinat a les instal·lacions del Tercer Canal de TV i d'una xarxa de freqüència modulada. BOPC, 89, 3438 (O); 91, 3531 (T).*

D. PROPOSICIONS DE LLEI

- *Proposició de Llei de Normalització Lingüística a Catalunya. /CPC/. BOPC, 39, 1141 (O i T); 43, 1378 (T); 43, 1378 (T); 46, 1480 (T); 67, 2313 (T); 78, 2754 (T); 87, 3277 (P).*
- 3860 *Proposició de Llei sobre Alta Muntanya. /CAM/. BOPC, 68, 2403 (O); 75, 2612 (T); 76, 2636 (T); 77, 2690 (T); 78, 2754 (T); 82, 2945 (T).*

- 4346 *Proposició de Llei sobre declaració com a paratges naturals d'interès nacional i reserves integrals zoològiques i botàniques dels Aiguamolls de l'Empordà.* BOPC, 84, 3117 (O); 91, 3531 (T); 92, 3553 (T).

F. PROPOSTES DE RESOLUCIÓ

4. PROPOSICIONS NO DE LLEI I ALTRES PROPOSTES

- 4216 *Proposició no de Llei sobre el traspàs de les Universitats catalanes a la Generalitat.* /CPS/. BOPC, 81, 2867 (O); 83, 3086 (T).
- 4357 *Proposició no de Llei sobre el programa de política d'ocupació de la Generalitat a través de l'IMAC.* /CPS/. BOPC, 85, 3160 (O); 88, 3397 (T); 89, 3441 (T).
- 4375 *Proposició no de Llei sobre el nomenament dels membres del Consell Rector i el Gerent de l'Institut Català de Serveis a la Joventut.* /CPC/. BOPC, 87, 3317 (O); 88, 3397 (T).
- 4416 *Proposició no de Llei sobre la destitució d'alcaldes i regidors esdevinguda no fa gaire a Catalunya.* BOPC, 88, 3398 (O); 91, 3531 (T).
- 4417 *Proposició no de Llei sobre informació, valoració i control de la problemàtica laboral.* BOPC, 88, 3398 (O); 91, 3532 (T).
- 4440 *Proposició no de Llei sobre la creació d'un patronat de la Generalitat per a la incorporació a l'escola pública catalana.* BOPC, 88, 3402 (O); 91, 3532 (T).
- 4479 *Proposició no de Llei sobre l'exercici pel Consell Executiu de les competències de la Generalitat en matèria de radiodifusió.* BOPC, 89, 3442 (O); 91, 3532 (T).
- 4497 *Proposició no de Llei sobre la igualtat jurídica de tots els combatents en la Guerra Civil espanyola.* BOPC, 92, 3555 (O).
- 4511 *Proposició no de Llei sobre els nous llits hospitalaris.* BOPC, 92, 3556 (O).
- 4578 *Proposta de creació d'una Comissió d'Investigació sobre els recents incendis forestals a Catalunya i l'actuació dels poders públics competents en la matèria.* BOPC, 94, 3616 (O).
- 4628 *Proposta de Resolució per a interposar recurs previ d'inconstitucionalitat per a impugnar la Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autòmic.* BOPC, 95 (O).

G. PROJECTES, PLANS I COMUNICATS DEL GOVERN

- 4430 *Projecte de Bases per a la Selecció d'Obres a incloure en el Pla d'Obres i Serveis de Catalunya.* BOPC, 89, 3443 (O); 91, 3533 (T).

H. INTERPELLACIONS I MOCIONS

1. INTERPELLACIONS

a) Interpel·lacions que s'anuncien

- 4539 *Interpel·lació al Consell Executiu sobre els Gerents de l'Àrea Assistencial.* BOPC, 92, 3557 (O).

2. MOCIONS SUBSEGÜENTS A INTERPELLACIONS

- 4460 *Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la Central Nuclear d'Ascó I.* BOPC, 89, 3449 (O); 91, 3533 (T).
- 4532 *Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre els fets esdevinguts a la barriada del Bon Pastor.* BOPC, 92, 3559 (O).
- 4610 *Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre les iniciatives i els serveis contra els incendis forestals.* BOPC, 95 (O).
- 4620 *Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre els incendis forestals.* BOPC, 95 (O).

J. ALTRES PROCEDIMENTS

2. PROCEDIMENTS DAVANT EL GOVERN DE L'ESTAT

- 4500 *Proposta de sol·licitud al Govern de l'Estat perquè adopti un Projecte de Llei de concessió d'un crèdit extraordinari de 20.000 milions per a l'ocupació comunitària a les Comunitats Autònomes.* BOPC, 92, 3568 (O).

3. PROCEDIMENTS DAVANT EL TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

- *Recurs previ d'inconstitucionalitat a interposar pel Parlament per impugnar la Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autòmic. Sol·licitud de Dictamen al Consell Consultiu.* BOPC, 93, 3588 (O); 95 (T i D).
- *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern de l'Estat contra la Llei de Protecció de la Zona Volcànica de la Garrotxa. Compareixença del Parlament. Alegacions que formula el Parlament.* BOPC, 93, 3589 (O).
- *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern de l'Estat contra la Llei de Fundacions Privades. Compareixença del Parlament. Alegacions que formula el Parlament.* BOPC, 93, 3593 (O).